

ဝိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

မောင်ထွန်းသူ

စိမ်းရက်လေအား

PAST FORGETTING

Kay Summersby Morgan

တတိယအကြိမ်

mgyc.com

Kay Summersby

or **Kay Summersby Morgan** (1908–1975),
was born in County Cork, Ireland.

She was the chauffeur of
General Dwight David Eisenhower, who was then serving as
Commander of the European Theatre. She described her father,
a retired Lt. Colonel of the Royal Munster Fusiliers,
as black Irish and her mother as English. When Britain entered
the Second World War in 1939, Summersby joined
the British Mechanised Transport Corps (MTC).

When the United States joined
the Allies after the German declaration of war,
Summersby was one of many MTC drivers assigned as chauffeurs
to high ranking American military officers. Her divorce from her husband
was finalized while she was working for Eisenhower in Algiers.
She was then engaged to another military man but he was killed
by a landmine sometime in 1943.

Eisenhower Was My Boss, Summersby's 1948 memoir of the war years,
makes no mention of any "affair" with Eisenhower, but
her 1976 autobiography suggests that it was common knowledge
in wartime London and Washington. The "autobiography" was
ghost-written by Barbara Wyden whilst Summersby was dying
of cancer (David, 1981). Persons close to Eisenhower, however,
have maintained that the "affair" — which by her ghost-writer's
account consisted of unsuccessful attempts to have intercourse,
was strictly a fantasy on the part of the ghostwriter
and publisher. Kay and Ike were extremely close,
seen together in many press photographs during
the War and (as evidenced by letters between
the two) the woman was not well liked by
Eisenhower's wife.

ISBN9789997111449

TUN34

9 789997 111449

3,500.00KS

ပိမ်ရက်လေအာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၈၇၁၀၁၀ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၀၅၁၂၁၀ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း M.S.O ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်တို့က တတိယ အကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၁၊ ဇန်နဝါရီလတွင် တန်ဖိုး ၃၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် ကိုဖြမ်း ညှိစင်ဖြင့်

၈၉၅·၈၃

ထွန်းသူ ၊ မောင်

စိမ်းရက်လေအား / မောင်ထွန်းသူ ။ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၃ ကြိမ်၊ ၂၀၁၀။

စာမျက်နှာ ၃၅၁ မျက်နှာ၊ ၁၃·၂ စင်တီ× ၂၀·၅ စင်တီ

(၁) ဘာသာပြန်သူ - မောင်ထွန်းသူ

မူရင်းထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

ကေးဆမ်းမားစဘီးမော်ဂန်သည် ဤစာအုပ်ကို သေမိန့်ကျပြီးမှ ရေးသားခြင်း ဖြစ်၏။ ၁၉၇၃ ခုနှစ် လကုန်ပိုင်းခန့်တွင် သူ့ဆရာဝန်များက သူ့အား နောက်ထပ် ခြောက်လသာလျှင် အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲတော့မည်ဟု အသက်အပိုင်း အခြားကို သတ်မှတ်ပေးခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း ကေးသည် သူ့ဘဝ သက်တမ်းကို တစ်နှစ်ကျော် ကျော်ခန့် ဆွဲဆန့်ပြီး နေထိုင်သွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ကွယ်လွန်သွားချိန်အထိ သူသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အစားမပျက်၊ အသောက်မပျက်၊ အပျော်အရွှင်မပျက် နေထိုင်သွားခဲ့၏။ “သေမိန့်ကို အမြဲသတိရပြီး နေထိုင်သွားဖို့ကတော့ ကျွန်မ ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး” ဟု သူကဆိုသည်။

သူသည် လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကိုလည်း ဆက်လုပ်သည်။ သူ မကွယ်လွန်မီ နောက်ဆုံးလုပ်သွားခဲ့သည့် အလုပ်မှာ “သည် စတက်ဖို့ဒ်ဝိုက်” (The Stepford Wives) အမည်ရှိ ရုပ်ရှင်ကားအတွက် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု အကြံပေး အလုပ်ဖြစ်၏။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အလုပ်အားရက်များတွင် သူသည် သူ၏ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန် ကားဟောင်းလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ သူ့မိတ်ဆွေ ဟင်ပတန်တို့ထံ သွားလည်သည်။ အပျင်းပြေ ဖဲကစားသည့်အခါ ကစားသည်။ အခါအခွင့် ကြုံကြိုက်သည့်အခါများတွင် ပေါင်းဟောင်း၊ သင်းဟောင်းများနှင့် ဂေါက်သီး တွင်းစိမ်သည်။ ပြီးတော့ စာရေးသည်။ ဤစာအုပ်ကို ရေးခြင်းဖြစ် ၏။ သူ့အဖြစ်မှန်ကို သိလိုသော စေတနာဖြင့် ရေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်မဟာ အစဉ်သဖြင့် အစဉ်းစား အဆင်ခြင် ကြီးခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ပါ” ဟု ကေးက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အခုဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလည်း ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း သေလူဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မသေသွား

တဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ဒီစာအုပ်က ကျွန်မကိုယ်စား စကားပြောစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့အဖြစ်မှန်ကိုလည်း ကမ္ဘာက နားလည်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေမိပါတယ်”

သူ မကွယ်လွန်မီ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အလိုတွင် ကေးသည် နယူးယောက် မြို့တော်မှ နေ၍ ဆောက်သင်ပတန်ဘက်ရှိ ကော့ဘက်ချ်ခေါ် တစ်ထပ်တိုက်ပု ကလေးတစ်လုံးစီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ “ကျွန်မ မြို့ထဲမှာ မသေချင်ဘူး” ဟု သူက ဆိုသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အစွမ်းကုန်အားတင်း၍ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သူ့အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော သူ၏ရဲရင့်မှုနှင့် ရိုးသားတည်ကြည်မှုများကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသော ဒွိုက်၊ ဒီ၊ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၊ ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီနှင့် သမ္မတ ဖရန်ကလင်ဒီရစဗဲ့တို့၏ ဓာတ်ပုံများကို အစီအစဉ်ကျအောင် ပြန်၍ စဉ်ပေးခဲ့လေသည်။

သူသည် ဇန်နဝါရီလ အတွင်းတွင် တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ကြာမျှ လောင်းအိုင်လင်ကျွန်း၏ ဆားဓာတ်အပြည့်ပါသော သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည့် ဆောင်းလေရိပ်ကို ရှုရှိုက်ကာ စိတ်၏ သာယာကြည်နူးမှုကို ရယူခံစားခဲ့သည်။ သူ့မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်သော အိုင်ယာလန် နိုင်ငံ၏ ကော့ခဲကောင်တီ ခရိုင်နယ်မြေအတွင်းမှ သူ့မိသားစုပိုင် အင်းနစ်ဘက်ဂေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြက်ခင်းများကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခိုက်လာလေ့ရှိသော ဆားဓာတ်အပြည့်ပါသည့် အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာလေကို ပြန်လည်တသ သတိရမိပါသည်ဟုပင် သူ့မိတ်ဆွေများအား ပြောပြခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆေးရုံရက်ချိန်း၊ သွားရမည့် ချိန်းရက်သို့ ရောက်လာလေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူ ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။

ကေး၏ပြာများကို သူ့မွေးဇာတိဖြစ်သော အိုင်ယာလန် မြေပေါ်၌ ကြံဖြန့်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စာအုပ်ကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခွင့် ရသည့်အတွက် များစွာဂုဏ်ယူပါ၏။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ကက်သရင်းဟယ်လင် မက္ကာသီ မောရောဆမ်းမား စဘီးမော်ဂန်အား အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ချစ်စရာကောင်းပြီး ရဲရင့်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးအဖြစ်လည်းကောင်း အလေးပြုလိုက်ပါ၏။

Past Forgetting
ထုတ်ဝေသူ၏အမှာ

Eisenhower

Kay Summersby Morgan

mgyc.com

mgyc.com

(၁)

ဤအဖြစ်သည် ကျွန်မ၏ စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်စေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်တွေကြာညောင်း လာသည့်အခါ ကျွန်မစိတ်၌ ရရှိခံစားခဲ့ရသော ဒဏ်ရာသည် တဖြည်းဖြည်း ကျက်လာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် အမာရွတ်မျှသာ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။ အကယ်၍ သာ ကျွန်မသည် ယနေ့ခေတ် အချိန်ကာလတွင် အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ဥရောပတိုက် စစ်မြေပြင်ရှိ မဟာမိတ်တပ်များ၏ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ရာ ကောင်းလှသော စစ်ဆေးနာပတ်ချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒွိုက်၊ ဒေးဗစ်၊ ဆင်ဟောင် ဝါ၏ဒရိုင်ဘာ၊ အတွင်းရေးမှူးနှင့် လူယုံတော် တစ်ဦးအဖြစ် ဆောင်ရွက် နေသည်ဆိုငြားအံ့၊ ကျွန်မတို့၏အဖြစ်ကို စပ်စပ်စုစုလုပ်မည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် မျှပင် ရှိမည်မထင်ပါ။

ယနေ့ခေတ်သာဆိုလျှင် ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်ကို သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုဟုသာ ယူဆကြပါလိမ့်မည်။ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲလာသော ယနေ့ခေတ် လူတို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အခြေအနေအရ ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်ကို သိပ်ကြီး အလေးအနက်ထားကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သာမန်ကိစ္စတစ်ခု အဖြစ်သာ သဘောထားပြီး မေ့ပျောက်သွားကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏အဖြစ်မှာ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပါ။ ထိုဖြစ်စဉ် တစ်ခုလုံးကို လူတွေက မေ့ပျောက်သွားရန်အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏စိတ်တွင် ဤအဖြစ်တစ်ခုလုံးကို လူတွေမေ့ပျောက် သွားကြပြီဟု ထင်မိသောအချိန် တစ်ချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို အချိန်ကျမှပင် ကျွန်မ၏အဖြစ်သည် အသစ်ထပ်မံ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်ပါ သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်လာပုံမှာ လက်စားချေလိုသော စိတ်ဖြင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ဒဏ်ရာ အမာရွတ်ကို ဓားနှင့်ထိုးခွဲလိုက်သည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

လက်သည်မှာ မာလီမစ်လား၏ “ပြောင်ဖွင့်ဟချက်များ၊ ဟယ်လီအက်စ် ထရူးမင်း၏ နှုတ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ” အမည်ရှိစာအုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို တရားဝင် ရိုက်နှိပ်ခြင်း မပြုရသေးမီ ၁၉၇၃ ခုနှစ် နွေဦးအကြိုရာသီကုန်ခါနီး အချိန်ကတည်းက ထိုစာအုပ်၏စာပိုဒ်အချို့၌ ဖော်ပြထားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်မတို့အကြောင်းသည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ သတင်းစာများ မျက်နှာဖုံးသတင်း ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

အဖြစ်ကတော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်သည့် အဖြစ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ လေးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မ သူ့ကို မမြင်ရ၊ မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာလည်း နှစ်တစ်ရာကို လေးပုံပုံလျှင် တစ်ပုံကျော်ကျော်ခန့်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။ ရှေးဟောင်း သမိုင်းပုံပြင် တစ်ခုဟုပင် ကျွန်မစိတ်က ယူဆ ထားပြီး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကမ္ဘာကတော့ ကျွန်မ၏အယူအဆကို သဘောတူပုံ မရှိပါ။ လွှဲကြံရှိရာရားက ပရိတ်မဂ္ဂဇင်းတွင် “သတင်းစာဆရာများ သည် ကေးဆမ်းမားစဘီးကို အပြင်းအထန် ရှာပုံတော်ဖွင့်လျက် ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ကေးဆမ်းမားစဘီးကို ရှာမတွေ့ကြချေ”ဟု ရေးသား ခဲ့လေသည်။

သတင်းစာဆရာများက ကျွန်မကို ရှာမတွေ့ခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခု ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤဇာတ်လမ်း ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာချိန်တွင် ကျွန်မ သည် ခွဲစိတ်ခုံပေါ်၌ ရောက်လျက်ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း သတင်းစာဆရာ ဆိုသော လူစားများသည် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် မရမနေ အားထုတ်တတ်သည့် အမျိုးအစားဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ နောက်ဆုံးတွင် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားသတင်း စာဆရာတစ်ဦးက ကျွန်မကို ခြေရာခံမိသွားပါသည်။ သူသည် သတင်းစာဟောင်း ဖြတ်ပိုင်းများကို ပြန်၍ လေ့လာရာမှ ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုတည်း၌ ဖော်ပြထားသော ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအကြောင်းကို သိသွားသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းမနှင့် အဆက်အသွယ်ရရန် သူကြိုးစားသည်။

“မစ္စက်ပီလား ခင်ဗျာ” ဟု သူကမေးသည်။ “ကျွန်တော် လန်ဒန်က စကားပြောနေတာပါ။ ကေးနဲ့ ရက်ဂျီနယ်မော်ဂန်တို့ လက်ထပ်တုန်းက သူတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ခင်ဗျားတက်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။”

ကျွန်မ မိတ်ဆွေကတော့ သူ့မေးခွန်းအပေါ်၌ သံသယမဖြစ်ပါ။ ရိုးရိုး တန်းတန်း မေးသည်ဟုပင် သူထင်သည်။ “ကျွန်မတက်ခဲ့ပါတယ်”ဟု သူက ဖြေသည်။

“သူတို့လက်ထပ်တာကိုက ကျွန်မရဲ့အခန်းမှာပါ”

“ကျွန်တော်ဟာ ကေးရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးပါ” ဟု သူကဆိုသည်။

“ကျွန်တော် ကေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ ရှာနေတာ ကြာပါပြီ။ သူ့အခု ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာများ ပြောနိုင်ပါ့မလား”

အမှန်တော့ ဤစကားသည် သူ့လိမ်ပြောခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူနှင့်ကျွန်မ သိကြဖို့ နေနေသာ သူ့နာမည်ကိုပင် မကြားဖူးပါ။ ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးကတော့ ဤအဖြစ်ကို မသိရှာပေ။ “ကေးတစ်ယောက် နယူးယောက် ဆေးရုံပေါ်မှာ ရောက်နေပါတယ်။ သူ ခွဲစိတ်ကုသခံထားရတယ်” ဟု အဖြေပေးခဲ့သည်။

မှန်ပါ၏။ ကျွန်မ ဆေးရုံပေါ်၌ ရောက်နေပါသည်။ နာလန်ထခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်ရပြီးစ အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏လက်မောင်းတစ်ဖက်မှ နေ၍ အကြောဆေးကို တစ်စက်ချင်း သွင်းနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ပိုက်တစ်ချောင်းကိုလည်း နှာခေါင်းတွင် တပ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံတယ်လီဖုန်းခုံမှ ကျွန်မကို ခေါ်သည်။ ရေခြားမြေခြားတိုင်းတစ်ပါးမှ တယ်လီဖုန်းခေါ်နေပါသည်ဟု အကြောင်းကြားသည်။

ထိုတယ်လီဖုန်းကို လက်ခံစကားပြောလိုစိတ် ကျွန်မတွင် ရှိနိုင်ပါမည်လော။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် စကားပြောလိုစိတ် မရှိပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မလက်ခံနားထောင်ခဲ့ပါသည်။ နယူးယောက်မြို့မှ မိုင်ပေါင်း ရှစ်ထောင် အကွာရှိ ဂျီနားဘတ်မြို့ရောက်နေသော ကျွန်မ၏မောင် ရှီးမတ်ဆီမှ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ သေချာပေါက် တွက်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မ တွက်ကိန်းလွဲပါသည်။ ခေါ်သူမှာ ကျွန်မကို ခြေရာခံသူ ဖြစ်နေပါသည်။

“ကျွန်တော် လန်ဒန်က ဆက်နေတာပါ” ဟု သူကပြောသည်။ “ဟိုကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ” ဟု မေးသည်။

ရာဂါကြီးတစ်ခုကို ခွဲစိတ်၍ အကုသခံရဖူးသည့် လူတစ်ယောက်က သာလျှင် ကျွန်မလက်ရှိ အခြေအနေကို နားလည်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ခွဲစိတ်စဉ်က ပေးထားခဲ့သည့် မေ့ဆေးအရှိန်မှာ လုံးဝမပြယ်သေးပါ။ ယခုအချိန်အထိ မူးဝေနောက်ကျိဆဲဖြစ်သည်။ မေ့ဆေးကြောင့် ကျွန်မမှာ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဆဲပင် ရှိပါသေးသည်။ စကားပြောခြင်းမှာလည်း အလွန်အားစိုက်ရသည့် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ပါ၏။

“ဘယ်ကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ” ဟု ကျွန်မက ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့အိုက်အကြောင်း မေးတာပါ” ဟု သူကပြောသည်။ “အဲဒါမှန်သလား၊ မမှန်ဘူးလား”

mgjoe.com

သူ ဘာပြောနေသည်ကို ကျွန်မနားမလည်ပါ။ သူသည် တစ်ချိန်သော အခါက လူပြော သူပြော တစ်စွန်းတစ်စမျှ ကြားခဲ့ရဖူးသော ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ် တစ်ခုပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်မိသည်။

ညအချိန်မတော် ညကြီးမင်းကြီးကျခါမှ ဖုန်းဆက်ပြီး လောင်းကစား ကြွေးကို ရှင်းနေသော အရက်မူးသမားများနှင့် ကျွန်မ ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူစုသည် ဆေးရုံပေါ်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေသည့် ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်မတို့၏ဆက်ဆံရေးအကြောင်း ကို မေးနေသူလောက်တော့ မဆိုးဟု ထင်သည်။

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး” ဟု အဖြေပေးကာ ဖုန်းကို ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မှာတော့ ပြောစရာ သတင်းတစ်ခု ရသွားပြီဖြစ်၏။ “နယူး ယောက်မြို့တော်တွင် ခွဲစိတ်ကုသမှုခံယူပြီးဖြစ်သော ကေးဆမ်းမားစဘီး မော်ဂန်က သူနှင့် အိုက်တို့ လက်ထပ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည် ဟူသော သတင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ဟု ငြင်းဆိုလိုက်ကြောင်း” ဟု သတင်း ပေးခဲ့သည်။

သူတစ်ပါး၏အကျိုးပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံစည်အားထုတ်မှု တစ်ခု သည် ပြီးမြောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်မှာရှိနေသည်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိသွားကြပြီဖြစ်၏။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ဖုန်းခေါ်သံများနှင့် ကြေးနန်းများသည် ဆေးရုံသို့ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာရသည်ကို ချက်ချင်း ပင် သိခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ၏အရင်းနှီးဆုံးသော မိတ်ဆွေများထဲမှ တစ်ဦးက ကျွန်မအတွက် စာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်လာပေးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင် ဟောင်ဝါနှင့် ပတ်သက်၍ သမ္မတ ထရူးမင်းက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သမျှ အချက် အလက်များကို ဖော်ပြထားသော စာမျက်နှာများတွင် စက္ကူကလေးများ ညှပ်ထည့် ပြထားလေသည်။

အယ်ရီအက် ထရူးမင်း အနေဖြင့် ဒွိုက်ဒီအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏အပေါ်၌ ထောက်ထားမှု မရှိသည်မှာ ဖုံးကွယ်နေစရာ မလိုတော့ပါ။ သို့သော်လည်း ပေါ့စဒမ် ညီလာခံကျင်းပခဲ့သည့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်းက သမ္မတ ထရူးမင်းသည် သူ၏ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဂျိမ်းဘားနက်စ်နှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ၏ ဌာနချုပ်တည်ရှိရာဖရင့်ဖတ်မြို့သို့ အလည်တစ်ခေါက် ရောက်လာ ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစဉ်က သမ္မတ ထရူးမင်းအပေါ်တွင် ကျွန်မခင်မင်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်လည် သတိရမိပါ၏။ ထိုစဉ်က ကြီးသုံးကြီး (အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်နှင့်ရုရှားနိုင်ငံများမှ ခေါင်းဆောင်များကို ဆိုလိုသည်) သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ လက်နက်အသစ် အဆန်းတစ်ခုဖြစ်သော အနုမြူဗုံးကိစ္စအပါအဝင် အလွန်အရေးကြီးသော အရေး အခင်းများကို ပေါ့စဒမ်မြို့၌ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ မမေ့သေးပါ။ ထိုစဉ် က အနုမြူဗုံးရှိနေပြီဟူသော အချက်ကို လူသိရှင်ကြား အသိမပေးမီ ကတည်းက အိုက်သည် သူ၏တပ်မှ ထိပ်သီးအရာရှိများနှင့် အနုမြူဗုံး၏ စစ်ရေးနှင့်နိုင်ငံရေး အရ ဆက်စပ်ယှက်နွယ်နေသည့် အချက်အလက်များကို ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာ ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ထိုဗုံးအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည့် အခါများ တွင် ကျွန်မသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာလေ့ရှိပါသည်။ ဤ ဗုံးအကြောင်းသည် ကျွန်မ သိလိုသော အရာတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

ညီလာခံ ပြီးဆုံးခါနီးအချိန်လောက်တွင် ထရူးမင်းသည် အမှတ် ၈၄ ခြေလျင်တပ်မကို စစ်ဆေးရန် ဖရင့်ဖတ်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ဇူလိုင်လ၏ ပူပြင်းလှသော ထိုနေ့တွင် ထရူးမင်းအား ဂျာမနီနိုင်ငံ၏ အလွန်ဖုန်ထူသော တောင်ပိုင်းကို ဖြတ်၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ထရူးမင်းနှင့် အိုက်တို့သည် တစ်လမ်းလုံး အမေရိကန်စစ်သားများ၏ အရည်အသွေးများ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလာကြပါသည်။ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင်လည်း သူတို့သည် အိုက်၏ ရုံးခန်းထဲ၌ စကားဆက်ပြောနေကြသည်။ သူတို့စကားဝိုင်း ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ အိုက်က ကျွန်မကို ခေါ်ပြီး သမ္မတ ထရူးမင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့၏။ သူ့ကို အလွန်ဖော်ရွေပြီး ဖြောင့်မတ်သော၊ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ဟု ကျွန်မယူဆခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မတွင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ရှိခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှတ်စုများ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ချိန်းရက်များ ကို မှတ်သားလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်မ ရေးသွင်းထားခဲ့သည့် မှတ်စုကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပါသည်။

သမ္မတကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် ရုံးမှ အိုက် အစောကြီး ထွက်သည်။ ၂:၃၀ နာရီတွင် အိုက်သည် သမ္မတနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဘားနက်ကို သူ့ရုံးသို့ ခေါ်လာသည်။ အိုက်က သမ္မတကြီးအား ကျွန်မ တွင် အမေရိကန် နိုင်ငံသူတစ်ဦးအဖြစ် ခံယူလိုသော ဆန္ဒရှိနေကြောင်း ပြောပြသည်။

mgyo.com

ထိုနေ့သည် ကျွန်မအတွက် အရေးပါအရာရောက်သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုနေ့က သမ္မတထရူးမင်းနှင့် အိုက်တို့ ပြောခဲ့ကြသည့် စကားကို အကြောင်းပြု၍ နောက်သုံးလခန့်အကြာတွင် ကျွန်မဝါရှင်တန်သို့ သွားရောက်ပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံသူ ဖြစ်ရေးအတွက် အရေးကြီးသည့် စာရွက်စာတမ်းများ တင်သွင်းခဲ့ရလေသည်။

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မျှ ကုန်လွန်ပြီးသည့် ယနေ့အချိန်ကျတော့လည်း ကျွန်မသည် ဆေးရုံဘက်တစ်ခုပေါ်တွင် အိပ်တစ်ဝက် ထိုင်တစ်ဝက် ပုံစံမျိုးဖြင့် ကွေးတိကွေးကောက်ထိုင်ကာ ဤစာအုပ်ပါ ဇာတ်လမ်းကို မယုံကြည်နိုင်လောက်သောစိတ်ဖြင့် ထပ်တလဲလဲဖြင့် ဖတ်နေရပါသည်။ သမ္မတ ထရူးမင်းက သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသူ မာလီမစ်လားအား “စစ်ကြီးပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်ထံကို စာတစ်စောင်ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ သူ့အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကို ပြန်လာလိုကြောင်း။ သူ့ဇနီးမစွက် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို တရားဝင်ကွာရှင်းပြီး ဒီအင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးနဲ့ လက်ထပ်လိုကြောင်း ဖော်ပြခဲ့တယ်” ဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

အိုက်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို တစ်ဖက်က ထောက်ထားညှာတာမှု ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ သူယုံကြည်ရာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် မထောက်မညှာပြောတတ်သော သမ္မတ ထရူးမင်းပင်လျှင် ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြန်ကြားလိုက်သောငြင်းပယ်မှု အပေါ်တွင် ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မာရှယ်က အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဆီကို စာတစ်စောင် ပြန်ရေးခဲ့တယ်” ဟု သမ္မတ ထရူးမင်းက ဆိုသည်။ “ဒီလိုစာမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မာရှယ်ရေးထားတာက တကယ်လို့ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအနေနဲ့ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်မယ်ဆိုရင် စစ်တပ်ထဲက မောင်းထုတ်ပစ်ရုံမကဘူး၊ မသေခင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အသက်ကိုတောင် အေးအေးဖြောင့်ဖြောင့် မရှူနိုင်အောင် လုပ်ပစ်မယ်တဲ့။ ပြီးတော့လည်း တကယ်လို့ နောက်ထပ် ဒီလိုကိစ္စမျိုး ထပ်ပြောရင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို ငရဲကျနေသလို ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ရေးထားတယ်”

ထို့နောက် သမ္မတ ထရူးမင်းက “ကျွန်တော် သမ္မတအဖြစ်နဲ့ နောက်ဆုံးလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ ပင်တဂွန်ဌာနချုပ်မှာ ရှိနေတဲ့ အိုက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးလျှို့ဝှက်ဖိုင်ထဲက အဲဒီစာတွေအားလုံးကို ယူပြီးဖျက်ဆီးပစ်ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်” ဟု ပြောပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင်ပါရှိသည့် ဤစာမျက်နှာအချို့သည် ကျွန်မကို တုန်လှုပ်စေခဲ့ပါသည်။ တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့ နေသော ကျွန်မ၏စိတ်ကို ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားအောင် အားထုတ်ဖို့ လိုလာသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် လူအများနှင့် ကင်းဝေးရာ ဆေးရုံခုတင်ပေါ်၌ပင် အေးအေးဆေးဆေး နေသွားဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ထင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းများစွာက အိုက်နှင့် နေခဲ့ရသည့် ကျွန်မ၏ဘဝကို ပြန်လည်စဉ်းစားဖို့ အချိန်များများ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မရယူလိုသည့် စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရန်မှာ မလွယ်ပါ။ ဆေးရုံအနေဖြင့် အပြင်မှခေါ်သမျှ တယ်လီဖုန်းများကို ပိတ်ထားလိုက်သဖြင့် ကျွန်မတွင် အနှောင့်အယှက်ကင်းခဲ့သော်လည်း သတင်းထောက်များနှင့် လွတ်အောင် ရှောင်ဖို့ကျတော့ ခဲယဉ်းလှပါသည်။ သူတို့လူစုမှာ ပြောပြ၍ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခေါင်းမာသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ လိုချင်သော အရာကို မလျှော့သောခွဲဖြင့် မရမနေ ယူချင်တတ်သူများဖြစ်၏။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်မသည် ထုံးစံအတိုင်း ခဏတစ်ဖြုတ် လမ်းထွက်လျှောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ခုတင်ခြေရင်းဘက်တွင် အမျိုးသမီး ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေများထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ သမီးငယ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မထင်သလို မဟုတ်ပါ။ သူသည် ဖိလာဒါးလ်ဖီးယား အင်ကွားရား သတင်းစာမှ သတင်းထောက်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံရှိ ကျွန်မအခန်းထဲသို့ သူ့ဘာသာသူ ဝင်ရောက်ပြီး အခန်းသား ထိုင်စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးမိပါသည်။

“မင်းဒီအခန်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဝင်လာတာလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးသည်။ “ငါဟာ ရောဂါကြီးတစ်ခုကြောင့် မကြာသေးခင်ကမှ နွဲစိတ်ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အခုအချိန်ထိ နေလို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး” ကျွန်မ စကားမှာ အရှိကို အရှိတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရောဂါဗေဒဌာနမှ စစ်ဆေးချက်မှတ်တမ်းအပြည့်အစုံသည် ယနေ့မှ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မှတ်တမ်းအရ ဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ရောဂါမှာ ကင်ဆာ။ အသည်းကင်ဆာဖြစ်၏။ မျှော်လင့်ချက်လုံးဝ မရှိတော့သည့် ရောဂါဖြစ်၏။

ကျွန်မ၏ ဆရာဝန်က ပြောပြထားသဖြင့် အခြေအနေကိုတော့ စောစောကတည်းက နားလည်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ရောဂါ၏ သဘောသဘာဝ

ကို တိတိကျကျ သိမြင်ထားခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ ယနေ့တော့ဖြင့် အတိအကျ သိလာရပြီ ဖြစ်သည်။ အခုလို ပြတ်ပြတ်သားသား သိလာပြန်တော့လည်း ကိုယ့်စိတ် ဘယ်လို ခံစားနေရသည်ကိုပင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိပါသည်။

“မင်း အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်မျိုးကို မင်းရဲ့ အယ်ဒီတာကတော့ သဘော ကျမယ် မထင်ဘူး” ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။

သူကတော့ မလှုပ်ပါ။ ထိုနေရာတွင် ကျောက်ချပြီး ထိုင်နေပါသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အခန်းထဲက ထွက်ပေးပါ။ ပြောလို့မရရင်တော့ မင့်ကို ဆွဲထုတ်သွားဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ငါခေါ်ရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါကျမှပင် သူသည် ထိုင်ရာမှ ထပါသည်။ “ရှင်ဘာမှ ပြောမပြနိုင်ဘူးလား” ဟု သူက မေးသည်။

ကျွန်မ ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ပြောလည်းမပြောပါ။ နှုတ်ဆက်စကား ပင် မရေရွတ်မိပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။ အားနည်းခြင်းနှင့် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်းတို့ဖြင့် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက်ရှိပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆေးရုံအတွင်းသို့ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြ သည့် သတင်းထောက်များ အများအပြား ရှိလာပါသည်။ ကျွန်မလည်း “ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး” ဟူသော အဖြေကိုသာ ပေးသည်။ သူတို့သည် ဤ အဖြေနှင့်ပင် တပ်ခေါက်၍ ပြန်သွားကြရသည်။ ကြာလာတော့လည်း သူနာပြုဆရာမများက ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မအား စလာကြသည်။

ဆရာမတစ်ဦးကဆိုလျှင် “ရှင်ပါးစပ်က ချိတ်တံဆိပ်ကို ခွာလိုက်ပါတော့၊ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီ” ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မ ကတော့ အားအင်ပြည့်ဖြိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆေးရုံမှ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးလာ ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ဆရာဝန်က တောင်းပန်တားမြစ်နေသည့် ကြားမှ ဇွတ်ထွက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ စိတ်အေးအေးနှင့် နားနားနေနေ နေနိုင်အောင် စိစဉ်ပေး မည်ဟု ကတိပြုကြသော မိတ်ဆွေများနှင့် သွားနေမည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုင်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်ထံသို့ ဤစာမျိုး ရေးခဲ့သည်ဟူသော အချက်မှာ ကျွန်မ လုံးဝမသိသော အချက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ကျိန်ပြောဝံ့ပါသည်။ ဤကိစ္စကို လုံးဝ မသိခဲ့ပါ။ ထိုစာကို ရေးခဲ့ပါသည် ဆိုသောအချိန်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်လည်း ထိုစဉ်က ဤစာမျိုးလို

ရေးနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်၏ နောက်ပိုင်းကာလ တွင်လည်း ရေးနိုင်စရာ အခြေအနေမျိုး မပေါ်ခဲ့ပါ။

သမ္မတ ထရူးမင်း၏ ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟယ်ရီဗောက်ဟန်က သတင်းထောက်များအား ပြောကြားလိုက်သည့် စကား များသည် ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာများ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဤပေးစာများ ကိစ္စသည် ၁၉၅၂ ခုနှစ်ကတည်းက ကောလာဟလသတင်းအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူက ဆိုပါသည်။ “အဲဒီအချိန်တုန်းက ရီပတ်ဘလီကင် ပါတီဝင် အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် ဆီးနိတ်လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် ရောဘတ် တပ်ဖဲနဲ့ အိုင်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ဟာ သမ္မတလောင်းအဖြစ် စာရင်းသွင်းရာကစပြီး အပြိုင်ဖြစ်လာကြပါတယ်။ တပ်ဖဲရဲ့ နောက်လိုက်တွေက မာရှယ်ဆီရေးခဲ့တဲ့ အိုက်ရဲ့ စာတွေအကြောင်းကို ပြောခဲ့ကြတယ်။ သူတို့က အဲဒီစာ မိတ္တူတွေကို လိုချင်ကြတယ်။ ထရူးမင်းကလည်း အဲဒီသတင်းကို ကြားတယ်။ ထရူးမင်း အနေနဲ့ ကတော့ ဒီစာတွေကို မိတ္တူကူးပြီး တပ်ဖဲရဲ့ နောက်လိုက်တွေက တစ်နိုင်ငံလုံး ပျံ့နှံ့သွားအောင် ဖြန့်ဝေပစ်လိုက်မှာကို မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ ဝင်ပါလာတဲ့ သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာတွေကို သူဖျက်ဆီးပစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ သူကိုယ်တိုင် သီးသန့်ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင်နဲ့အတူ ဒီစာအားလုံးကို မာရှယ်ဆီပို့ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူ့စာထဲ မှာလည်း ဒီစာတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးဖိုင်ထဲမှာ ထားသင့်တဲ့ စာတွေဖြစ်တယ်။ ဒီစာတွေကို အလွန် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေးနည်းတစ်ရပ်မှာ အသုံးချသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူးလို့ ရေးခဲ့တယ်” ဟု ဟယ်ရီဗောက်ဟန်က ပြောပြခဲ့လေသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရပါမူ ၁၉၅၂ ခုနှစ်ခန့်က ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော ကောလာဟလ သတင်းများကို ကျွန်မလုံးဝ မကြားခဲ့ဖူးပါ။ ၁၉၅၂ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းကျခါမှ ဤစာများ ရှိသည်ဟူသော အချက်ကို အရိပ်အမြွက်မျှ ကျွန်မ သိခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့် က ကျွန်မမိတ်ဆွေ ဒေးဗစ်ဆတ်စကိုင်းသည် ကျွန်မနှင့်လာတွေ့ပြီး “ဒီမယ် ကေး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တစ်ခုမှာ ပါဝင်စေချင် တယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကောင်းသားပဲ” ဟု ကျွန်မက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောခဲ့ပါသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို ဘာအကြောင်း ပြောစေချင်တာလဲ”

“စာအကြောင်းပေါ့” ဟု ဒေးဗစ်က ပြောသည်။

mgjoe.com

“ဘာစာအကြောင်းလဲ” ကျွန်မက ပြန်မေးသည်။ တကယ်ပင် မသိ၍ မေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်ပြောနေတာကို ကျွန်မတော့ သဘောမပေါက်သေးတာ အမှန်ပဲ”

“အို ...ပြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ကေးရာ၊ ကျွန်တော် ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါရဲ့ စာအကြောင်းပေါ့ဗျာ။ တခြား ဘာရှိရဦးမှာလဲ။ အိုက်က သူ့မိန်းမ မန်ကီကို ကွာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်ချင် တယ်လို့ မာရှယ်ဆီရေးလိုက်တဲ့ စာအကြောင်းပေါ့”

တစ်ခဏမျှ အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခဏမျှ ငိုငို၍ စဉ်းစားမိသည်။ လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိသည့်စကား။ ဒေးဗစ်အနေ ဖြင့် လူတွေ စိတ်ဝင်စားသည့် အစီအစဉ်တစ်ခုရဖို့ အကြံအဖန် လုပ်နေဟန် တူသည်။ ကျွန်မကတော့ ထိုအတိုင်းပင် ယူဆခဲ့သည်။

“ကျွန်မ တကယ်ကို မသိတာပါ ဒေးဗစ်ရယ်”ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “ရှင့်ကို ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ရအောင် တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံပြီး သတင်းပေးလိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်။ အို...ရှင့်အစီအစဉ်မှာ ကျွန်မပါလို့ မဖြစ် ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာလည်း ပြောစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး”

ကျွန်မသိခဲ့ရသည့် အရိပ်အမြွက်မှာ ဤမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်တွေ ကြာလာပြန်တော့လည်း ဤအရိပ်အမြွက်ကို ကျွန်မ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကုန်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ ဆေးရုံပေါ်ရောက်သွားသည့် ၁၉၇၃ ခုနှစ်အထိ ထိုစာများနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှ မကြားရ၊ မသိရတော့ပါ။

ဤစာမျိုးကို အိုက်ရေးခဲ့သလား၊ မရေးခဲ့ဘူးလား ဟူသော အချက်ကိုပင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် သိစရာလမ်း မပေါ်ခဲ့ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မအနေဖြင့် ဟယ်ရီထရူးမင်း၏ သိက္ခာ၊ သမာဓိနှင့် ရိုးဖြောင့်မတ်မှု အပေါ်တွင် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချပါသည်။ မမှန်ပါလျက်နှင့် ဤကိစ္စမျိုးကို သူက လုပ်ကြံဖန်တီး ၍ ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ ဤစာများ မရှိပါဘဲလျက်နှင့် ဟယ်ရီဇောက်ဟန်လို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကရော ဤစကားမျိုးကို ပြောပါမည်လော။ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ဟုပင် ကျွန်မထင်ပါသည်။

အိုက်အနေဖြင့် ဤစာမျိုးကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်ထံ ရေးခဲ့လိမ့်မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်သည် ကျွန်မရင်ထဲ၌ ကိန်းအောင်းလာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဤစာများကို အိုက်ရေးခဲ့သည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်လာသည်။ ဤစာများသည်

ဤစာအုပ်ကို ရေးဖြစ်သွားအောင် ကျွန်မအား လှုံ့ဆော်အားပေးလျက်ရှိသည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ပါ ရှိလာခဲ့သည်။

ဤစာများအပေါ်တွင် လူအများက စိတ်ဝင်စားနေပုံမှာလည်း ကျွန်မအဖို့ တော့ အံ့ဩစရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ခန့်က အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် အိုင်းရစ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး (သမ္မတ ထရူးမင်းက ကျွန်မကို အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ သည် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ ကော့ခဲကောင်တီခရိုင် နယ်မြေတွင် မွေးဖွားခဲ့သော အိုင်းရစ်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်)တို့၏ကြား၌ တည်ရှိခဲ့သော ဇာတ်လမ်း သည် ပြည်သူတို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနိုင်ပါမည်လော။ ကျွန်မလေ့လာ ဆင်ခြင်ကြည့်သည့်အခါ ယခုအချိန်အထိ စိတ်ဝင်စားဆဲ ဖြစ်သည်ဟု တွက်မိပါ သည်။

သူတို့အားလုံး စိတ်ဝင်စား ဖြစ်နေခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ အိုက်သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိနေသည့် စစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်သာမက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အရွေးခံခဲ့ရသော သမ္မတကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် တစ်ချိန်သောအခါက အမေရိကန်တို့၏ နှလုံး သားကိုသာမက ကမ္ဘာပြည်သူများ၏ နှလုံးသားကိုပါ ဆွဲဆောင် ချုပ်ကိုင်နိုင် ခဲ့သည့် အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

စိတ်ဝင်စားသူများအတွက်တော့ ဤပုံပြင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက် နှင့် သူ၏အိုင်းရစ်သူ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ကတော့ ယခုအချိန်တွင် ဤဇာတ်လမ်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်ပြီ ထင်ပါသည်။ အခုဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သေလူဖြစ်နေပြီ။

၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွင်းက “ကျွန်မ၏ အကြီးအကဲ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ” ဟူသောစာမည်ဖြင့် ကျွန်မစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်မနှင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ကြားရှိ လျှို့ဝှက်အပ်သော အခြင်းအရာများကို မဖော်ပြဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။

ယင်းသို့ ချန်လှပ်ထားခဲ့ခြင်းသည် အကောင်ဆုံးသော နည်းလမ်းတစ်ခု ဟု ကျွန်မယုံကြည်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟယ်ရီစီဘတ်ချားကလည်း သူရေးခဲ့ သည့် “အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်ုပ်၏ သုံးနှစ်ခရီး”^၂ အမည်ရှိ စာအုပ်တွင်

1. Eisenhower was my Boss.
2. My Three Years with Eisenhower.

ကျွန်မနှင့် အိုက်တို့၏ ဆက်ဆံရေးကို သာမန်အကြောင်းအရာတစ်ခု အဖြစ်သာ ဖော်ပြခဲ့သည်။ သူ့အနေဖြင့် ကျွန်မကို “ဒရိုင်ဘာ” အဖြစ်သာ အဓိကထား၍ ဖော်ပြသွားခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများ သည် သူ၏ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စများသာ ဖြစ်သည်ဟု သဘောထားခဲ့ကြပါသည်။ ထို အချိန် ထိုကာလက ဤသဘောမျိုး မထား၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍ အားနည်းချက်တစ်ခု ဝင်လာလျှင် သူနှင့်အပြိုင် ဖြစ်နေသူများက နိုင်ငံရေး လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် အသုံးချသွားကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အခုအချိန်မှာတော့ဖြင့် အခြေအနေအားလုံး ပြောင်းလဲ သွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို ရှက်စရာအပြစ်တစ်ခုဟု ပြစ်တင် ရှုတ်ချလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အကျင့်စာရိတ္တ အပေါ်တွင်လည်း အမည်းစက်ကြီးတစ်ခုဟု မထင်ပါ။ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်းထက် အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ခြင်းသည် လူ့သမိုင်းကို ပို၍ ကောင်းကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင် သည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်ပါသည်။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မ၏ အမှန်တရားများ သည် သမိုင်းတွင် အောက်ခြေမှတ်စုလေးအဖြစ် အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်လာပါ လိမ့်မည်။

ယခု ကျွန်မပြောပြမည့် ဇာတ်လမ်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ဤဇာတ်လမ်းပါ အချက်အလက်များကို ကျွန်မ၏မှတ်ဉာဏ်၊ ကျွန်မ၏ သားရေဖုံး နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်အပြာလေးနှင့် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားမှ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်စဉ်များ ရှေ့နောက် အထား အသိုမှားခြင်း၊ သို့မဟုတ် အချက်အလက် အထားအသို မှားခြင်း စသည်များ ပါကောင်း ပါပါလိမ့်မည်။ ဤအတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ပါ “စကားများ” မှာ ကျွန်မ၏ နားနှင့် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားမှ မှတ်မိနေသည့်အတိုင်း ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းတို့မှာလည်း ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်အပေါ်၌ တည်မီ၍ တည်ဆောက်ထားရသော အရာများသာ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခု ကျွန်မရေးသားတော့မည့် အဖြစ်များသည် ကျွန်မ၏ ရင်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်ခဲ့သည့် အဖြစ်များပါ။ ဤအဖြစ်များကို ကျွန်မအသည်းနှလုံးကြားတွင် မြှုပ်နှံပြီး တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့ရ သည့် ညပေါင်းမှာ မရေမတွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ သို့မဟုတ် အိုက်၊

သို့မဟုတ် ကျွန်မချစ်သော ချစ်သူကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်စကား ဆိုခဲ့သည့် ညသည် မနေ့ညကများလားဟု စိတ်က ထင်မြင်ဆဲဖြစ်ပါ၏။

(၂)

ကိုယ့်ဘဝတွင် ထူးခြားသောအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ဆိုပါက မည်သည့်အချိန်ကာလ၌ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို မည်သူမျှ ကြိုတင်၍ မသိနိုင်ပါ။ ဖြစ်လာပြန်သည့်အခါတွင်လည်း အချိန်မည်မျှကြာကြာ ဖြစ်နေလိမ့် မည်ကို မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို တွေ့ခဲ့ရပုံမှာ ဤသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဖြစ်သည်။ သူ့ပခုံးတွင် ကြယ်နှစ်ပွင့် တပ်ထားသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်မကတော့ ထိုကြယ်နှစ်ပွင့်အပေါ်တွင် နည်းနည်းကလေးမှ အထင် အမြင်မကြီးပါ။

ကျွန်မသည် ဗြိတိသျှ မော်တော်ယာဉ်တပ်မှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတပ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ခြင်း ပထမဆုံး စတင်ဖွဲ့စည်း တည် ထောင်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီး အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး အများစုကို ကျွန်မ ကောင်းစွာသိပါသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးမှာ သွားအတူ လာအတူ နေခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ကပွဲများကို အတူတူသွားသည်။ ဟာလင်ဟမ်မှ ပိုလိုကစားပွဲကို အတူတူကြည့်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်အားများတွင် စကော့ တလန်နိုင်ငံအတွင်း၌ အတူတူတွဲ၍ လည်ရင်းပတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့နှင့် ကျွန်မကြားတွင် ခြားနားမှုတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ တခြား မဟုတ်၊ သူတို့အုပ်စုထဲမှ အများစုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသည်။ ကျွန်မ ကတော့ ချမ်းသာသူ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မသည် မကြာသေးမီကမှ အဆင်မပြေမှုတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်မယောက်ျားနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ကျွန်မယောက်ျား ဂျော်ဒန်ဆန်းမား

စဘီးမှာ ထုတ်ဝေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ယောက်ျားနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်မသည် “ပါရီကျက်သရေဆောင်” ဆိုင်တွင် ဖက်ရှင်စံပြမယ် အလုပ်လုပ်၍ အသက်မွေးခဲ့သည်။ ပါရီကျက်သရေဆောင်ဆိုင်သည် အမျိုးသမီးများအတွက် ကောင်းပေးဆန်းပေးဆိုသည့် အဖိုးတန်အလှပြင်ပစ္စည်းများနှင့် အဝတ်အစားရောင်း ချရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်၏ အလှပြင်အခန်းအတွင်းတွင် ဝင်းတားဟောလ်ဘား၏ မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦး၏ ပုံတူ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ခန့်က ပန်းချီ ဖြစ်၏။ ပါရီကျက်သရေဆောင်ဆိုင်မှ ချုပ်လုပ်သော ကပွဲဝတ် ဂါဝန်ဝတ်ထားပြီး ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးပုံ ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ်ကတော့ လန်ဒန်မြို့ပေါ်ရှိ တခမ်းတနား ကျင်းပပြုလုပ်သည့် ကပွဲကြီးများသို့ ကျွန်မသွားမည်ဆိုလျှင် ဆိုင်မှ ဆန်းပေး လှပေ ဆိုသည် ဂါဝန်ငှား၍ ဝတ်သွားနိုင်သည်။ ဆိုင်ကလည်း လိုလိုချင်ချင် ငှားလေ့ရှိသည်။ ဤသို့ ဝတ်သွားခြင်းသည် ဆိုင်အတွက် ကြော်ငြာပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီးကဆိုလျှင် ကျွန်မကို စိန်ရွှေရတနာ လက်ဝတ်လက်စားများကိုပင် ငှားလေ့ရှိပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း ပါရီကျက်သရေဆောင်ဆိုင်မှ ဂါဝန်များသည် ကျွန်မ အတွက် အတိတ်က အရာတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ၁၉၃၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မဆိုင်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့သည် ဝန်ကြီး ချုပ် နက်ဗီးလီးချိန်ဘာလိန်က ကျွန်မတို့ တစ်နိုင်ငံလုံးအား ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့် စစ်ဖြစ်ပြီဟု ကြေညာလိုက်သောရက်၏ နောက်တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ “ကျွန်ုပ်တို့ နှင့် ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရမည့်သူများသည် မကောင်းဆိုးရွားများ ဖြစ်သည်”ဟု သူက ပြောခဲ့သည်။ မှန်ပါ၏။ သူတို့သည် မကောင်းဆိုးရွားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်မတို့အနေဖြင့် ဤစစ်ကို ရှောင်လွှဲ၍ မရမှန်း သိနေကြသော်လည်း တကယ်တမ်း နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ ရင်ဆိုင်ကြရပြီဟု သိလိုက်ရသောအခါတွင်မူ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်မိကြပါသည်။ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလိုပင် တစ်ကမ္ဘာလုံး ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျွန်မ၏အစ်မ အီဗီသည် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ် အတွင်းကပင် မော်တော်ယာဉ်တပ်သို့ ဝင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မလည်း သူ့နည်း အတိုင်းပင် လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မကို မော်တော်ယာဉ်တပ်၏ အမှတ်(၁) တပ်ဆွယ်တွင် တာဝန်ချထား ပါသည်။ တပ်ဆွယ်ဝင်း တည်ရာနေရာမှာ လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက် အတွင်းမှ

m 88:ရက်လေအား

ကျောင်းဟောင်းတစ်ခုဖြစ်၍ ဝက်ပါကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးသော သင်္ဘောကျင်းများနှင့် နီးပါသည်။ ကျွန်မတို့၏အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော လန်ဒန်မြို့တော် အရှေ့ပိုင်းသားများက ကျွန်မတို့အားကြည့်၍ “အထက်တန်းစား ပေါ်ကြော့မလေးတွေက စစ်တိုက်တမ်းကစားနေကြတယ်ဟေ့” ဟု သရော်ကြ၊ ပြောင်ကြသည်။ ဤစကားအတွက် သူတို့ကို မည်သူက အပြစ်တင်နိုင်ပါ့မည်နည်း။ ဤရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများစုမှာ အလွန်ဆင်းရဲကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ယူနီဖောင်းများကို ရှိုးကျကျဝတ်၍ အချိန်ရှိသမျှ စကားသာများနေကြပြီး လုပ်စရာအလုပ်က များများစားစားမရှိပါ။ သူတို့မျက်စိထဲတွင် အပျော်လုပ်နေသည်ဟုပင် မြင်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း စစ်ကြေညာပြီးသည့်နောက် လအနည်းငယ်မျှ အတွင်းမှာပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်များနှင့် ဆက်တိုက်ရင်ဆိုင်လာရသည်။

နော်ဝေးနှင့် ဒိန်းမတ်နိုင်ငံများသည် ဂျာမနီ၏ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများဖြစ်သွားသည်။ နာဇီဂျာမနီတို့သည် လေကြောင်းအင်အားကို အများအပြားသုံး၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လာသည်။ ဟော်လန်နိုင်ငံနှင့် ဘယ်လ်ဂျီယန်နိုင်ငံများကို ဖြတ်၍ ကျွန်မတို့တပ်များအား ဒန်းကပ် ကမ်းခြေသို့ ဆုတ်ခွာလာရသည်အထိ ဖိတိုက်လာသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ဆိပ်ကမ်းများမှ အသက်ကယ်သင်္ဘော အများအပြား ထွက်ခွာကြသည်။ ဒန်းတပ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ရောက်နေကြသော ကျွန်မတို့၏ စစ်သားရာပေါင်း ထောင်ပေါင်း များစွာကို အသက်လု၍ ပြန်လည် သယ်ဆောင်ကြရသည့် အချိန်မှာ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လ ဖြစ်သည်။ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အိပ်မက်ဆိုးကြီး တစ်ခုကို မက်နေရသည့်နှယ် ဖြစ်၏။ ဂျာမနီတို့ကလည်း ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ အကူအညီမဲ့၊ အကာအကွယ်မဲ့ ဖြစ်နေကြသော တပ်သားများ အပေါ်မှ ဗုံးကြဲသည်။ သူတို့၏ခင်ပွန်းများ၊ ဖခင်များ၊ ညီများ၊ အစ်ကိုများနှင့် သားများကိုတင်၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံဘက်သို့ ပြန်လာနေကြသော တိုက်သင်္ဘောများ၊ စစ်သုံး စက်လှေကြီးများနှင့် ကူးတို့သင်္ဘောများကို မညှာမတာ ဗုံးကြဲသည်။ နောက်ရက် အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ပါရီမြို့တော်သည် ဂျာမနီတို့ လက်တွင်းသို့ကျသည်။

ကျွန်မတို့တပ်တွင် ထုတ်ထားသည့် အရေးကြီးသော အမိန့်တစ်ရပ်မှာ လူတစ်ယောက်တွင် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ အပြည့်အစုံရှိရမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မတို့ဝတ်ရသည့် ယူနီဖောင်းများမှာ ပထမ

တန်းစားတွေချည်းဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှ အရာရှိများ၏ ယူနီဖောင်းများနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ခြားနားမှု တစ်ခုသာရှိ၏။ ကျွန်မတို့က သူတို့လိုဘောင်းဘီမဝတ်၊ စကပ်များ ဝတ်ကြသည်။ ခါးပတ်မှစ၍ ကျန်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင် မှန်သမျှသည် အရာရှိသုံး အကောင်းစားပစ္စည်းတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် ထိုပစ္စည်းများကို စစ်တပ်စတိုးဆိုင်မှ ဝယ်ရသည်။ ဈေးတော့မသက်သာလှပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အချို့ပစ္စည်းများအတွက် ပေါင်ငါးဆယ် အထိပင် ကုန်ကျရသည်များလည်း ရှိသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ပေါင်ငါးဆယ်ဆိုသည့်ငွေမှာ နည်းနည်းနောနောငွေ မဟုတ်ပါ။ ထိုငွေလောက်သည် တခြားလူများအတွက် အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ကျွန်မလို အခက်အခဲရှိသူ အတွက်တော့ မလွယ်လှပါ။

ကျွန်မတို့တပ်သည် အပျော်တမ်းတပ်များသာဖြစ်ရာ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် နှစ်ပဲနှုန်းပင် ရကြသည် မဟုတ်ပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် လစာသဘောမျိုး ပေးလာခဲ့ပါသည်။ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ပေါင် ဆယ်ပဲနိနှုန်း ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုငွေမှာ ကျွန်မတို့အတွက် လက်ဖက်ရည်မှန်မှန် သောက်ရရုံနှင့် ခြေအိတ်ဝယ်ရုံမျှသာ လုံလောက်ပါသည်။ ရာရှင်လက်မှတ် မရှိ၍ မှောင်ခိုဈေးမှ ဝယ်ရသည့် အခါ ပိုးသားခြေအိတ် တစ်စုံလျှင် ရှစ်သျှိလင်နီးပါးမျှ ပေးကြရပါသည်။

အရေးအကြောင်းပေါ်လာသည့် အခါများတွင် ကျွန်မတို့ မော်တော်ယာဉ်တပ်ဖွဲ့မှ အမျိုးသမီးများသည် အင်တိုက်အားတိုက် မနားမနေ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဗြိတိန်တိုက်ပွဲ၌ ဝံ့ဝံ့စားစား ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ဤမျှလောက်အထိ တပင်တပန်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်မတို့ယူနီဖောင်းများကိုတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်း မပြုကြပါ။ အမြဲတစေ သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေအောင် သတိထား၍ ဝတ်ကြသည်။ ယူနီဖောင်းကို အဓိကထားနေကြသည့် အရှိန်ကတော့ လျော့မသွားပါ။ ဂျာမန်များက ညစဉ်ညတိုင်း အဆက်မပြတ်လာ၍ အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်နေသည့် စစ်ပွဲ၏ အမြင့်ဆုံးအချိန်တွင် ကျွန်မ၌ ဇင်ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတစ်စုံ၊ စစ်သုံးရှပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်နှင့် ကျွန်မ၏မောင် ဆီးမတ်စ်ထံမှ ရထားသည့် ဆွယ်တာတစ်ထည်သာ ရှိပါသည်။

ထာဝရ ကျွန်မအပြင်ထွက်နေပြီဆိုပါက ထိုယူနီဖောင်းများကို သံခမောက်နှင့်အတူ ခေါင်းပေါ်တင်၍ ကျွန်မ၏ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနှင့် အလှပြင်ဘူးကလေး ထည့်ထားသော ဓာတ်ငွေ့ကာမျက်နှာဖုံးကို ပခုံးတစ်ဖက်တွင် လွယ်၍ ထွက်လေ့

mgtoe.com

ရှိပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ယူနီဖောင်းအပေါ်၌ ဤမျှအထိပင် အရေးထားခဲ့ပါသည်။ ယူနီဖောင်းကို အမြဲတမ်း ဂရုပြု၍ ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်းကြောင့်လားတော့ မသိပါ။ အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲချနေ၍ လူနာတင်ယာဉ်နှင့် အပြင်သို့ ထွက်ရသည့် အခါများတွင် ကျွန်မ၏ကားကို မည်သူကမှ ရပ်တန့်စစ်ဆေးခြင်းမပြုပါ။

သမိုင်းတွင်ရစ်ခဲ့သော “ဗြိတိန်တိုက်ပွဲ” သည် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၏ လဆန်းပိုင်းတစ်ရက်တွင် အစပြုသည်။ ကျွန်မမော်တော်ယာဉ် တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်နီးပါးမျှအကြာတွင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး အပြင်းအထန်ဗုံးကြဲခြင်းဖြင့် ဗြိတိန်တိုက်ပွဲကို စလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနေ့က ဂျာမန်တို့က လေယာဉ်အစင်းပေါင်း တစ်ထောင်လွတ်၍ လန်ဒန်တစ်မြို့လုံးကို မီးခိုးကြီးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားအောင် ဗုံးအလုံးပေါင်း အမြောက်အမြား ကြိချသည်။ အပျက်အစီးအများဆုံးသောနေရာမှာ ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ အရပ်ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်နေ့လုံးတွင် လူရာပေါင်းများစွာ သေကြပြီး ရာပေါင်းများစွာ ဒဏ်ရာ ရခဲ့ကြလေသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဂျာမန်လေယာဉ်များသည် ညပိုင်းတွင်သာလာ၍ ဗုံးကြဲကြသည်။ ဂျာမန်မှနေ၍ မှန်မှန်အသံလွှင့်နေသော အော့နှလုံးနာဖွယ်ကောင်းသည့် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ရှိသည်။ ကျွန်မတို့က သူ့ကို “လော့ဒ်ဟောဟော” ဟု အမည်ပေးထားကြပါသည်။

ဗုံးကြဲတော့မည်ဆိုလျှင် သူ့အသံသည် ရေဒီယိုမှ ထွက်ပေါ်လာစမြဲ။ “မကြာခင် ဗုံးကြဲတော့မယ်၊ မကြာခင် ဗုံးကြဲတော့မယ်” သူပြောသည့် သံနေသံထားနှင့် လေယူလေသိမ်းမှာ သူ့အသံနှင့် တစ်ပုံစံတည်း၊ တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်သဖြင့် ကလေးများပင်လျှင် သူ့အသံနှင့် တစ်ထေရာတည်းတူအောင် အတုခိုး၍ ဆိုလိုရသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြောလိုက်ပြီဆိုလျှင်တော့ အမြဲတမ်းလိုလို မှန်သည်။ တချို့ညများတွင် လန်ဒန်မြို့တစ်မြို့လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မျှ ခါရမ်းနေတတ်၏။ ခြေသုတ်ဖုံတစ်ခုကို ခါနေသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်မြို့လုံး ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားနေတတ်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ညတစ်ညကို ယခုအချိန်ထိ မမေ့သေးပါ။ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ပြီး နောက်တစ်ညတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုညက ဂျာမန်လေယာဉ်များသည် မီးလောင်ဗုံးများ ထောင်နှင့်ချီ၍ ကြိချသည်။ လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး မီးလောင်တိုက်သွင်း ခံထားရပြီဟုပင် ထင်ရ၏။ ဘယ်ကိုပဲ

ကြည့်ကြည့် တစ်ဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော မီးတောက်မီးလျှံကြီးများ ကိုသာ မြင်ရသည်။

ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးမှာ နီရဲလျက်ရှိ၏။ မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးကြီးများ သည် အလိပ်လိပ်ထကာ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လျက်ရှိသည်။ ဒီဇင်ဘာလ ဆိုလျှင် သိမ်းမြစ်ရေသည် ထူးထူးကဲကဲ အေးမြစမြစ်ဖြစ်သည်။ ထိုရေသည်ပင်လျှင် မီးတောက်မီးလျှံများ၏ အားကြီးလွန်းသော အရှိန်ကြောင့် ပူနွေးလျက်ရှိသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ မီးသတ်ပိုက်များမှထွက်လာနေသော သိမ်းမြစ်ရေသည် နွေးနေ သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ကျွန်မ၏ဘဝတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသော ညဖြစ်သည်။ ထိုညက ကျွန်မ၏ လူနာတင်ယာဉ်ပေါ်၌ တင်ထားသော လူနာများထဲမှ တစ်ဦးက “ဟစ်တလာ ဆိုတဲ့ကောင် ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်သင့်ဘူး၊ တကယ့်ကို မလုပ်သင့် တာ” ဟု တစ်လမ်းလုံး တောက်လျှောက် ရေရွတ်လာသည်။ ကျွန်မ သူ့စကားကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာများ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားနေသော်လည်း ဘဝကတော့ ဆက်လက်၍ ရှင်သန်လှုပ်ရှားမြီပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ မော်တော် ယာဉ်တပ်မှ လူနာတင်ယာဉ်များမှာ အားနေရသည်မရှိပါ။ အမြဲတစေ ထွက်ကာ လူဆွေးများနှင့် လူနာများကို သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနေကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့အား သရော်ခဲ၊ လှောင်ခဲကြသော လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းသားများမှာလည်း ယခုအခါတွင် ကျွန်မတို့၏ဘက်တော်သားများ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ခများမှာလည်း အေးအေး ငြိမ်ငြိမ် နေရသည် မရှိ။ ညစဉ်ညတိုင်း သူတို့သားသမီးများ၊ သူတို့ စောင်များ၊ သူတို့ဖဲထုပ်များနှင့် လက်ဖက်ရည်ဘူးများကို သယ်၍ မြေအောက်လမ်း ရှိရာသို့ ခြေကျင်သွားကြရသည်။

ဗုံးကြဲနေသည့် အချိန်တစ်ချိန်လုံး ပေရာပေါင်းများစွာနက်သော မြေအောက် ပုန်းကျင်းများအတွင်း၌ ဆင်းနေကြရသည်။ လန်ဒန်မြို့တော်သူ မြို့တော်သား အားလုံးမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေကြလေသည်။ မည်သူမျှ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ကြရသည်မရှိ။ လူအမြောက်အမြားမှာ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်နေကြသည်။ အစား အစာကိုလည်း ကိုယ်စားချင်သလို စား၍မရ။ ရာရှင်စနစ်ဖြင့် ဝေငှစားသောက်နေ ရသည့် ဘဝဖြစ်၏။ စားရသည့်အစာမှာလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဟုတ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အသား၊ ထောပတ်နှင့် လတ်ဆတ်သော သစ်သီးများကို ပြင်းပြင်းပြပြ တောင့်တမိကြသည်။ သို့သော်လည်း မရပါ။ ကျွန်မတို့၏ခါးမှ

myanmar.com

အဝတ်အစားများမှာလည်း အမြဲတမ်းလိုလိုပင် ညစ်ပေရေလျက် ရှိနေသည်။ အဘယ်မှာလျှင် မညစ်ပတ် မပေရေဘဲ နေပါမည်နည်း။ လေကြောင်းရန် အချက်ပေးဥသြသံကြားတိုင်း နီးစပ်ရာ ပုန်းကျင်းထဲ ဆင်းကြရသည်။ နီးစပ်ရာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်နေအောင် မှောက်ကြရသည်။

သို့သော်လည်း လူတိုင်းလိုလိုပင် ကိုယ်လုပ်စရာရှိသည်ကို အခြေမပျက် ဆက်လုပ်ကြသည်။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း မဖြစ်။ အနေမပျက်၊ အသွား မပျက်ပင် ရှိကြသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အစားအစာဝယ်ဖို့၊ သတင်းစာ ဝယ်ဖို့၊ စီးကရက်ဝယ်ဖို့၊ ဘတ်စ်ကားစီးဖို့၊ အခြေမပျက် တန်းစီ၍ စောင့်ကြသည်။ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် စစ်မှပေါက်ဖွားလာသည့် ဒုက္ခများကို ခံစားရသဖြင့် ညည်း တော့ ညည်းကြသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်သည့်အခါလည်း ဖြစ်ကြ သည်။ ပင်ပန်းမောဟိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်သည့် အခါ လည်း ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဟစ်တလာအား ဒူးထောက် အညံ့ခံဖို့ မည်သူမှ မစဉ်းစားကြပါ။

ကျွန်မမှာလည်း ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ် စိတ်ရှုပ်နေချိန် ဖြစ်၏။ ရော်ဒန် နှင့် ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သဘောတူ ခွဲနေကြပြီးသည့် နောက်တွင် နောက်တစ်ဆင့် လုပ်စရာ ရှိနေသေးသည်။ တစ်ခြားတော့မဟုတ်၊ တရားဝင် ကွာရှင်းရန် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဤကိစ္စမှာ မလွယ်ပါ။ ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ ဝါးအစည်းပြေသည့်နှယ် တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်စစီ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရလောက်သည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ဆိုက်နေသည်။

အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုများ ၁၉၄၁ ခု မေလထဲတွင် ဖြုန်းခနဲ ရပ်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရပ်သွားသည့်အချိန်တွင်လည်း စိတ်အေးနားအေး ရှိလှသည် မဟုတ်ပါ။ ဒုတိယအကြိမ် ဘယ်တော့ပြန်စလာမလဲ ဟူသော အတွေးဖြင့် မျှော်တလင့်လင့် လုပ်နေရသဖြင့် စိတ်မောလူမော ဖြစ်ကြရသည်။ ဗုံးအကြံ ရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်မရှိဘဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အချိန်ရှိသမျှ ထိုင်ကာနေကြရသည်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့နေကြသည်။ အတင်းအဖျင်းပြောရင်း အချိန်ဖြုန်းကြရသည်။

ထို့နောက် တစ်ရက်တွင် ကျွန်မသည် အမေရိကန် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးနှင့် ပါတီပွဲတစ်ခု၌ အမှတ်မထင် ဆုံမိကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ လုပ်စရာဟူ၍ မရှိ၍ ပျင်းရိပြီး ရူးကုန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရကြောင်း ပြောမိသည်။ “ခင်ဗျား စကားကြောင့် ကျွန်တော်တော့ စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားပြီ” ဟု သူက ပြန်ပြောပါသည်။ ထိုဗိုလ်မှူး

ကြီး၏အမည်ကို ကျွန်မမေ့နေပါပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့ကျေးဇူးကိုတော့ ကျွန်မ မမေ့ပါ။ သူနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြပြီး နောက်တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိလာသည်။ အမေရိကန်သံရုံးမှ ကျွန်မတို့ မော်တော်ယာဉ်တပ်သို့ လန်ဒန်မြို့တွင်း လမ်းများကို နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာတတ်သော ယာဉ်မောင်းနှစ်ဦး ခေတ္တ ခဏမျှ ငှားပါဟု မေတ္တာရပ်ခံလာသည်။

အမေရိကန်များမှာ စစ်ပွဲအတွင်းသို့ မရောက်လာကြသေးပါ။ သို့သော် လည်းသူတို့သံရုံးတွင် လေ့လာရေး ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ ထိုလေ့လာ ရေး ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း သူတို့ခါးတွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရပ်ဝတ် အရပ် စားများကို ပြန်၍ သတိမပြုမိကြဘဲ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်တွေ့လျှင် အပြန်အလှန် အလေးပြုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့လို အမေရိကန် အရာရှိများကို အင်္ဂလန်နှင့် စကော့တလန်နိုင်ငံများအတွင်း၌ အုပ်လိုက် သင်း လိုက် သွားလာနေကြသည်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့နေကျဖြစ်သည်။

တချို့က လေယာဉ်ကွင်းများကို သွား၍ကြည့်ကြသည်။ တချို့က ကမ်းခြေများ၌ ပြုလုပ်ထားသော ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်များကို သွားရောက် လေ့လာကြသည်။ တချို့က ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ စစ်ဘက်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြသည်။ အမေရိကန်သံရုံးသည် ထိုလေ့လာ ရေး ပုဂ္ဂိုလ်များ သွားချင်သည့် နေရာမှန်သမျှကို အချိန်မီ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ရန် အတွက် မော်တော်ကားဒရိုင်ဘာ များများစားစားရှိနေဖို့လိုသည်။ လက်တွေ့ တွင် ဤအလုပ်မှာလည်း လွယ်ကူသည့် အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပါ။

အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေအရ လန်ဒန်မြို့အပါအဝင် အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံ လုံးသည် အလွန်တင်းကျပ်သော လုံခြုံရေးစည်းကမ်းများ အောက်တွင် ကျရောက် နေပါသည်။ လမ်းမီးဟူ၍ လုံးဝမရှိပါ။ လမ်းများပေါ်တွင် ရှိနေကြ အမှတ်အသား များလည်း မရှိတော့ပါ။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွင်းသို့ ဂျာမန်များ အလုံး အရင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာမည်ဆိုပါက အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်လာနိုင်သော အချိန်ဖြစ်သည်။ ဂျာမန် လေထီးတပ်သားတစ်ယောက် သွားတတ်လာတတ် ဖြစ်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်လျက်ရှိသဖြင့် လမ်းများပေါ်၌ ဘာအမှတ်အသား ဘာဆိုင်းဘုတ်မှ မထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ညဆိုလျှင် လုံးဝအမှောင်ချထားသည်။ ညပိုင်း လမ်းများပေါ်၌ သွားလာ နေကြသည့် မော်တော်ကားများသည် ရှေ့မီးများကို မှိန်နိုင်သမျှ မှိန်မှိန်ကလေး ဖွင့်၍ သွားကြရ၏။ ဤအခြေအနေသည် ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျရောက်

myanmar.com

ဖုံးလွှမ်းနေလေ့ရှိသော လန်ဒန်မြို့တော်၏ ဆီးနှင်းများနှင့် ပေါင်းမိလိုက်သောအခါ အမေရိကန်များအနေဖြင့် ညနေခင်းပိုင်း ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ အချိန်မီ ရောက်နိုင်ကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။

သူတို့အနေဖြင့် နေ့ခင်း နေ့လယ်ဘက်မှာပင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သွားတတ် လာတတ်ကြသူများ မဟုတ်။ လန်ဒန်မြို့အကြောင်း ကောင်းစွာမသိကြ သော အမေရိကန်ဒရိုင်ဘာများသည် မကြာခဏ လမ်းပျောက်၍ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေသည့်အခါများတွင် သူတို့ကားများပေါ်၌ လိုက်ပါလာကြသော အမေရိကန် စစ်ဘက်မှ ထိပ်သီးအရာရှိများ၏ သွေးခုန်နှုန်းသည် အန္တရာယ်များသော အမှတ်သို့ ခုန်တက်သွားတတ်ကြလေသည်။

ကျွန်မအဖို့တော့ အမေရိကန်သံရုံးသို့ သွားရောက် တာဝန်ယူရမည့် ဒရိုင်ဘာ တစ်ဦးအဖြစ် အရွေးခံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အရင်တစ်ချိန်က အမေရိကန် အနည်းငယ်မျှနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော ကျွန်မသည် ယခုအခါတွင် အမှတ် ၂၀ ဂရော့စ်ဗင်းနားစကွဲယားရှိ အမေရိကန်သံရုံးအတွင်းမှ အမေရိကန်များ အလယ်တွင် ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် နာမည်ကြီး ပါးလ်ဟားဘားခေါ် ပုလဲဆိပ်ကမ်း ဂျပန်တို့လက်တွင်း မရောက်မီ ကတည်းက လန်ဒန်မြို့ပေါ် ရောက်နေကြသော အမေရိကန်အရာရှိတိုင်းကို သိလာခဲ့သည်။ ကျွန်မကတော့ ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်တတ်သော ဖျတ်လတ် တက်ကြွပြီး ရင်းနှီးဖော်ရွေမှုရှိသော အမေရိကန်များကို သဘောကျသည်။

ကျွန်မ၏ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဘဝသည် လုံးဝ အမေရိကန် ဆန်လာခဲ့ သည်။ မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မ၏စိတ်သည် အမေရိကန်တစ်ဦးအပေါ်၌ ညွတ်လာ ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ကြီးရစ်ချက်အာနိုး ဆိုသူဖြစ်၏။ အမေရိကန်နိုင်ငံ နာမည်ကြီး ဝက်စ်ပို့င့် စစ်တက္ကသိုလ်ထွက် လူချောလူလှတစ်ဦး၊ ကျွန်မသိသလောက်ဆိုလျှင် သူသည် အလွန်တော်သော အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မက သူ့ကို ဒစ်ခ် ဟုခေါ်သည်။ ဒစ်ခ်မှာ ခရီးအမြဲသွားနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်တွင် သုံးရက်လောက်နေပြီး ဝါရှင်တန်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်ကာ ငါးရက်လောက် နေရပြန်သည်။ ထို့နောက် လန်ဒန်သို့ပြန်လာပြီး တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ် သို့မဟုတ် နှစ်ရက်ခန့် နေရပြန်သည်။ သူ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် လန်ဒန်ရောက်မည်၊ သို့မဟုတ် သူဘယ်နေ့ဘယ်ရက်တွင် ဝါရှင်တန်သို့ ပြန်မည်ကို ကျွန်မဘယ်တော့မှ တိတိကျကျ မသိရပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးလုံး ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကြား၌ ထူးခြားသော ဆက်စပ်မှုတစ်ခု ရှိသည်ကို

အပြန်အလှန် နားလည်နေကြပါသည်။ လအနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ဒစ်ခဲတစ်ယောက် ဝါရှင်တန်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။

သူ့မိန်းမထံ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းရာ သဘောတူလိုက်ပြီဟု ကျွန်မအား ပြောပြပါသည်။ “ကေးရယ် ...တို့မှာသာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် တော့ မင့်အနေနဲ့...” ဟု သူက စကားစပါသည်။ ကျွန်မက သူ့စကားကို ဆုံးအောင် မစောင့်တော့ပါ။ သူဘာပြောမည်ကို နားလည်နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူလက်ထပ်ခွင့်တောင်းခြင်းကို လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သဘောတူထားကြပြီဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေကတော့ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပါ။ များပြားလှသည့် အလုပ်တာဝန်များကြားမှ ရသလောက် အချိန်ကလေးကို ခိုး၍ နှစ်ဦးချင်း အကြည့်ချင်း ဆုံကြရပါသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ ဤမျှလောက် ဆုံတွေ့ရ စကားပြောရ လျှင်ပင် နှစ်ဦးလုံးကျေနပ်ကြသည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် လက်ထပ်ကြတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် သိပ်ပြီး ပူပန်ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်ကြပါ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ဆိုသည်မှာ ကျွန်မပို့ နှစ်ယောက်စလုံး လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖြစ်သွားသည့်အချိန်ကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စစ်ကြီးက ခွင့်ပြုသော အချိန်ကာလကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်သတ်မှတ် ထားသည့် အချိန်ရောက်လျှင်တော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် လက်ထပ် ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြပါသည်။ အခုလောလောဆယ် အချိန်မှာ တော့ဖြင့် ပေးလာသည့် အခြေအနေအရ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်၍ နေထိုင်သွားကြရန်သာ ရှိပါသည်။

ထို့နောက်တွင် အမေရိကန်သဘောထားသည် ပြောင်းလဲလာသည်။ ပါးလ်ဟားဘားဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်တို့က အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် အခြေအနေကို ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားစေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည် စစ်ထဲသို့ ပါလာသည်။ နေရာတိုင်းတွင် အရေးကြီးသည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာသည်။ အမေရိကန်များအတွက် ကားမောင်းပေးနေ ရသည့် ကျွန်မတို့တပ်မှ ဒရိုင်ဘာအုပ်စုမှာလည်း တိုးတက် များပြားလာသည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီ၏ တစ်ရက်တွင် အရေးပါအရာရောက်သော အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်များချည်း ပါဝင်သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဆိုက်ရောက်လိမ့်မည် ဟူသော 'သတင်းသည် ကျွန်မတို့အား တပ်လှန့်ထားပါသည်။

အမေရိကန်သံရုံးတွင် လာရောက်အမှုထမ်းရသည့် လုပ်သက်ဖြင့် တွက်

လျှင် ကျွန်မသည် လုပ်သက်အများဆုံးနှင့် အရင့်ဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုရောက်လာမည့် လူစုထဲမှ ရာထူးအမြင့်ဆုံးဆိုသည့် ထိပ်ဆုံးမှလူသာလျှင် ကျွန်မ ကားမောင်းပို့ရမည်လူ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မ တွက်ထားမိသည်။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့တွက်ရသည်ဟူသော အချက်ကို စစ်တပ်မှလူများ ဆိုလျှင် နားလည်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စမျိုးမှာ ရာထူးအဆင့်ကို အဓိကထား၍ စဉ်းစားရသော ကိစ္စမျိုးဖြစ်ပါ၏။

အမိန့်ထွက်လာသည့် အခါတွင်မူကား ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာ ပါ။ ကျွန်မရသည့်လူမှာ ရာထူးအားဖြင့် အဆင့်အနိမ့်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ကြယ်နှစ်ပွင့် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်မလူချင်း လဲလှယ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။ မရတော့ပါ။ ကျွန်မ နောက်ကျသွားပြီ။ တစ်နည်းတစ်ဖုံ စဉ်းစားပြန်တော့လည်း အကယ်၍သာ ထိုစဉ်က ကျွန်မ နောက် မကျခဲ့ပါမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို ကျွန်မ သိခွင့်ရတော့မည်မဟုတ်ပါ။

ဖြစ်ပျက်လာပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

အလုပ်တာဝန်များ ခွဲဝေချထားပေးနေစဉ်က ကျွန်မအခန်းတွင် မရှိပါ။ အားနေသဖြင့် ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်သို့ ထွက်သွားခဲ့မိပါသည်။ ဂရော့စ်စကွဲယား သို့ ကျွန်မပြန်ရောက်ချိန်တွင် အခြားသော ဒရိုင်ဘာအမျိုးသမီးများသည် ကောင်း ပေဆိုသည့် မလိုင်အဆီအနှစ်များကို သဲ့ယူသွားကြလေပြီ။ ဒရိုင်ဘာများကို တာဝန်ခွဲဝေ ချထားပေးနေသော ဒုဗိုလ်သည် ကျွန်မလက်သို့ တာဝန်ချ စာရွက် များ ကမ်းပေးသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးဘူးလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တာပဲ။ ဒီမှာ အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ၊ သူတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကြယ်နှစ်ပွင့်တပ် သာမည ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ထက် အဆင့်အများကြီး မြင့် သော ထိပ်ဆုံးမှ လူကိုသာ တာဝန်ယူလိုကြောင်း သိနေသည်။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အခြေမပျက်သွားအောင် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီး အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်”

ထို့နောက်တွင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်များပါဝင်သော အဖွဲ့သည် ချက်ချင်းရောက် မလာပါ။ သူတို့လေယာဉ်သည် ရာသီဥတု အခြေအနေမကောင်းသဖြင့် ပရက်စ်ဝစ် တွင် ရပ်နားနေသည်ဟု သိရပါသည်။ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီမျှ ကြာသောအခါ သူတို့သည် စကော့တလန်မှ လန်ဒန်သို့ မီးရထားဖြင့်လာရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ရထားဖြင့် လာပြန်သော်လည်း အချိန်မီ ရောက်မလာပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ရာသီဥတု ကြည်လင်သော မေလတစ်မနက်ခင်းတွင် သူတို့ ဆိုက်ရောက်လာ ကြသည်။ ဂရော့စ်ဗင်းနားစက္ကွယားတွင် သံအမတ်ကြီး ဂျွန်ဝင်းအန် တစ်ဦးတည်း သာ သူတို့အား သီးသန့်ခန်းထဲတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။

ကျွန်မတို့ကိုတော့ နောက်ထပ်ပေးမည့် အမိန့်ကို စောင့်ရန် ညွှန်ကြား ထားသည်။ ကာကီရောင် မော်တော်ကားများသည် ရုံးရှေ့မျက်နှာစာတွင် တန်းစီ ချိတ် ရပ်ထားသည်။ ကျွန်မတို့ ဒရိုင်ဘာများက ကိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ် အသင့်စောင့် နေကြရလေသည်။ နေ့လယ်စာ စားရမည့်အချိန်ပင် လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မမှာ ဆာလွန်းသဖြင့် မအောင့်နိုင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် စောင့်နေရာမှ အသာထွက်ခဲ့ပြီး အသားညှပ် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် ရှာစားသည်။

ကျွန်မ ပြန်လာသောအခါ စောစောက ရပ်ထားသည့် သံရုံးကားများ မရှိတော့ပါ။ ကားရုံထဲတွင် ကာကီရောင် ပစ်ကပ်ကား တစ်စီးသာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကားဘေးတွင် အမေရိကန်အရာရှိနှစ်ဦးရပ်နေသည်။ ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် မိန်းမတစ်ယောက်ဟူသော အသိစိတ် ပျောက်သွားသည်။ ကားရှိရာသို့ ကသော ကမျော ပြေးသွားကာ အရာရှိနှစ်ယောက်ကို အလေးပြုလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဆိုတာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်များပါလဲဟု ကျွန်မက တရိုတသေ မေးသည်။ အရပ်ပုပုနှင့်လူသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ။

“ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာပါရှင်” ဟု ကျွန်မက ပြောပါသည်။ “ဒီဟာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ကားပါ” ကျွန်မက မော်တော်ကား တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ နှင့် ဗိုလ်ချုပ်မတ်ကလပ်တို့က ကားနောက်ခန်းသို့ ဝင်၍ ထိုင်ကြသည်။

“ငါတို့ ကလဲရစ်ဂျ်ကို သွားချင်တယ်” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောပါသည်။ ကျွန်မမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းနေရသည်။ သူသွားလို သောနေရာမှာ ဘာမှဝေးသည်မဟုတ်။ လမ်းနှစ်လမ်းကျော်လိုက်လျှင် ရောက် သည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ ဌာနချုပ်မှာ အမေရိကန်တစ်ဦးက ကျွန်မကို မေးသည်။

- “ခင်ဗျား အိုက်ကို သဘောကျရဲ့လား”
- “ဘယ်က အိုက်လဲ”
- “ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါလေ”

ကျွန်မက ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်မိပါသည်။ “မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်မ သူနဲ့ တွေ့တာ ကြာမှမကြာသေးဘဲ”

“သူ့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ထွက်နေတဲ့ ကောလာဟလသတင်းတွေ ကတော့အများကြီးပဲ” ဟု သူက ထပ်ပြောသည်။ “ဒီဘက် စစ်မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို သူ တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်လို့ အများက ပြောနေကြတယ်”

ဒါမျိုးကျတော့ ကျွန်မက သူ့ထက်ပို၍ နားလည်ပါသည်။ ကျွန်မအဖေ သည် စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အရေးကြီးသော စစ်မျက်နှာတစ်ခုကို ကြယ်နှစ်ပွင့်တပ် ဗိုလ်ချုပ်များလက်တွင်းသို့ ဘယ်တော့မှ ဝကွက်၍ အပ်ရိုး ထုံးစံမရှိ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြန်မပြောမိခဲ့ပါ။ ကံအား လျော်စွာနှင့် ကျွန်မ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားခဲ့မိပါသည်။

(၃)

ကျွန်မအနေဖြင့် တစ်နေ့တာ ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းသဘောကို သတိထား၍ လေ့လာနေရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်မသည် ကလဲရစ်ဂျ်သို့ ကိုးနာရီတိတိ အရောက်သွားရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ယောက်ကို သူတို့သွားလိုရာသို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး ဆယ့်ခြောက်နာရီမျှအကြာတွင် ပြန်ပို့ပေးရ၏။ ကျွန်မတံခါးကို ဖွင့်ပေးထားခိုက်တွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။ “မနက်ဖြန်နံနက် ကိုးနာရီတိတိ အရောက်လာပါ။ မစွဲဆမ်းမားစဘီး။”

နောက်ရက်များတွင်လည်း ကျွန်မ ထမ်းဆောင်ပေးရသည့် တာဝန် ဝတ္တရားမှာ ဤပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကြီးမားသော စီမံကိန်းများ ရေးဆွဲချမှတ်နိုင်ရန် ညှိနှိုင်းနေကြသည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦးအား လိုက်လံပို့ဆောင် ပေးနေရသည့် ရက်များထဲမှ တစ်ရက်ကိုတော့ ကျွန်မ မမေ့နိုင်သေးပါ။ ယနေ့အချိန်အထိ အများက နားလည်လက်ခံထားသော အချက်တစ်ချက်ရှိသည်။ အခြားတော့မဟုတ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ စစ်ပွဲကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဗြိတိသျှတို့ဘက်မှ ဖီးမာရှယ်ဆာဘားနတ်လော့မောင့် ဂိုမာရီနှင့် အမေရိကန်တို့ဘက်မှ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ကြားတွင် ဆက်ဆံရေး မပြေလည်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ သိသလောက်ဆိုလျှင် ဦးထုပ်ပြားကလေး တစောင်း ဆောင်းပြီး ဝါးခြမ်းပြား ထောင်ထားသလို ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ကလန်ကလား နိုင်လှသော ဖီးမာရှယ်မောင့်ဂိုမာရီသည် ငါ့မင်းငါ့ချင်း လုပ်ချင်တတ်သည့် ဉာဉ်ရှိသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ သာသောင့်သာယာဖြစ်အောင် ပြောရမည်ဆိုပါမူ မောင့်ဂိုမာရီသည် စစ်ပွဲတစ်လျှောက်လုံး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဘေးမှနေ၍ ဆူးညောင့်သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူချင်းပထမဆုံးအကြိမ်

စတွေ့ကတည်းက သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်သည့် ပဋိပက္ခသည် တည်ရှိလာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ မမေ့နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ထိုနေ့က ကျွန်မသည် မတ်ကလပ်နှင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ကို လန်ဒန်မြို့အပြင်ဘက် တစ်နေရာရှိ မွန်တီ (မောင့်ဂိုမာရီ ကို အတိုကောက် ခေါ်ခြင်း) စစ်ရေး လေ့ကျင့်လှုပ်ရှားမှုပြုရာ တပ်ဖွဲ့တစ်ခုသို့ ပို့ပေးရသည်။ ထိုစဉ်က မွန်တီသည် ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမျှသာ ရှိသေးသော် လည်း စွမ်းရည်ထက်မြက်သော စစ်ဘက်အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြား လျက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ မွန်တီ၏တပ်မှ ပြန်လာသည့်အချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်း ဖြစ်သည်။ မော်တော်ကားနောက်ထဲတွင် ထိုင်လိုက်လာကြသော အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦးသည် မွန်တီခင်းကျင်းပြသလိုက်သော စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုအကြောင်း ကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားပိုင်းကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား နားစိုက်လေ့ မရှိပါ။ သို့သော်လည်း ထိုနေ့က အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ၏အသံ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ့အသံတွင် ဒေါသသံပါလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်မနားမှ “ဒီခွေးမသား” ဟူသော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားစွင့်မိပါသည်။ သူ မွန်တီကို ရည်ညွှန်း၍ သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဆုံမိကြသည့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဆေးလိပ်အလွန်သောက်သော အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါနှင့် ဆေးလိပ်လုံးဝမသောက်သော မောင့်ဂိုမာရီတို့ အဆင်မပြေ ဖြစ် ကြသည်။ သူ့ရုံးခန်းအတွင်း၌ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်မပြုနိုင်ဟု မောင့်ဂိုမာရီက ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာ ပြောသည်ဟု ဆိုသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မောင့်ဂိုမာရီ၏ တားမြစ်ချက်ကို တလေးတစား တော့ လိုက်နာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို ချပြီး လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ရင်တွင်းမှာတော့ မုန်တိုင်းထလျက် ရှိ၏။ ယခု ကားပေါ်ပြန်ရောက် ပြီး ပြန်လာချိန်အထိ ဒေါသမပြေသေး။ ကျွန်မအဖို့တော့ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဒေါသကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ မျက်နှာကို ကျွန်မတစ်ချက် ခိုးကြည့်မိပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ နီရဲလျက်ရှိသည်။ နဖူးကြောကြီးများ ထောင်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဤပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးသည် တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခြင်း မရှိတော့ပါ။ စစ်ပွဲတစ်လျှောက်လုံး သူလုပ်သမျှ မှန်သည်ဟူသော ထင်မြင်မှုနှင့် စည်းကမ်းတင်းကြပ်မှုကို တရားသေ ဆုပ်ကိုင်ထားလေ့ရှိသော မွန်တီ၏ ဉာဉ်သည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို မကြာခဏ ဒေါသကြီးလာအောင် လုပ်လေ့ရှိသည်။

သို့သော်လည်း လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဒေါသဖြစ်လာစေနိုင်လောက် သည့် အခြေအနေတိုင်းသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို အမျက်ဒေါသထွက်အောင် မဖန်တီးနိုင်ပါ။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဒေါသဖြစ်လောက်သည့် အရာကို မြင်တိုင်းတွေ့တိုင်း ဒေါသကြီးတတ်သူ တစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ ဥပမာတစ်ခုပြချင်ပါ သည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ကို များစွာ သဘောကျသည်။ များစွာလည်း အလေးအနက်ထားသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ သည် ကိုယ်သွားနေရသည့်လမ်းကို ဇေဝေဝါဖြစ်နေသဖြင့် ကားကို ရပ်ကာ အနီးမှ စစ်သားတစ်စုထံ မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။

“ကားပေါ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်နဲ့ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ ပါလာတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြောပြသည်။ “အခြေစိုက်တပ်ကို သွားချင်ရင် ဘယ်လမ်းက သွားရမလဲ။ ကျွန်မကို ပြောပြနိုင်ရင် တဆိတ်ပြောပြပါ”

တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မပြောပါ။ “ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူး” ဟုသာ ဖြေကြသည်။ တကယ်တော့လည်း သူတို့ဘက်က မှန်သည်ဟုပင် ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဟူသော အမည်ကို မကြားဖူးကြသေးပါ။ သူတို့မျက်စိအောက်၌ မြင်တွေ့နေရသည်မှာ အမျိုးသမီး ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်မောင်းသော စစ်ကားတစ်စီးမျှသာဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း ထိုစဉ်က အလွန်အတင့်ရဲသော ဂျာမန်သူလျှို့များနှင့် ပဉ္စမတပ်သား များအကြောင်းက လူတိုင်း၏ နားနှင့်ပါးစပ်ဖျားကို ရောက်နေချိန်ဖြစ်ရာ မျက်နှာစိမ်း ဆိုလျှင် ဘာကိုမျှ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး မပြောရဲကြပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အမေရိကန် စစ်သားများနှင့် ပြည့်လာသည့်အချိန်ကျတော့လည်း အခြေအနေက ပြောင်းလာ သည်။

ဘာကိုပဲ မေးမေး ဖြေကြသည်။ လမ်းပျောက်နေလျှင်လည်း ညွှန်ပြကြ သည်။ ထိုအချိန်ကြတော့လည်း အင်္ဂလိပ်တို့သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် လိုရာခရီး ရောက်သည်အထိ ကျကျနန ညွှန်ပြတတ်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ၁၉၄၂ ခုနှစ်အတွင်းကမူ ယခု ကျွန်မတွေ့နေသော စစ်သားများသည် ဘယ်လို နည်းနှင့်မျှ မေးလိုမရ။ ကြာလာတော့ ကျွန်မ စိတ်တိုလာသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ဆိုးသည့် လက္ခဏာ မပြပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ် ဘက်သို့ လှည့်ပြီး “တွေ့လား၊ အဲဒါ စိတ်ဓာတ်ရေးရာပဲဗျ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ယောက်ကို ဒိုဗာသို့ လိုက်ပို့ရသည်။ ဒိုဗာကမ်းခြေရှိ နာမည်ကြီး ကျောက်တောင် ကျောက်ဆောင်ဖြူများရှိရာ

mybook.com

နေရာသို့သွား၍ ဗြိတိသျှတပ်မှ ပြုလုပ်ထားသည့် ကာကွယ်ရေးအစီအစဉ်များကို လေ့လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဂျာမန်များ ကမ်းခြေကို တက်တိုက်လာလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ကာကွယ်မည်ဟူသော အစီအစဉ်များကို စိတ်တိုင်းကျ လေ့လာပြီးသောအခါ နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာ၌ အချိန်အတန်ကြာမျှ ရပ်နေကြသည်။ အလွန်အားကောင်းသော မှန်ပြောင်းတစ်ယောက်တစ်လက်ဖြင့် ပြင်သစ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ကြည့်နေကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားမှ ဖြတ်သွားလျှင် မိုင်အနည်းငယ်မျှသာ ကွာဝေးသော အရပ်ဒေသ ပေတည်း။

“၁၉၂၈ ခုနှစ်တုန်းကပေါ့” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက စကားစသည်။ “ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းက စစ်မြေပြင်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အရာတွေကို ကျွန်တော်လှည့်လည်ပြီး လေ့လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက နေ့တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ အခုဒီကလွမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာမှာရပ်ပြီး ဒီကျောက်ဆောင်ဖြူဖြူတွေကို ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်” ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တစ်ခုကို ပြန်လည်တသ သတိတရပြောနေသည့် လေသံဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုစဉ်က သူရောက်ခဲ့ဖူးသော ပြင်သစ်ရွာများ အကြောင်းကို ပြောပြနေပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီရွာတွေကို နောက်တစ်ခေါက်လောက် ထပ်သွားပြီး ကြည့်ချင်သေးတယ်” ဟု သူ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်ကို ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာပေါ့” ဟူသော စကားသံသည် အိပ်မက်ထဲတွင် ကြားနေရသည့်နယ် ရှိသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ပါရီမြို့တော် ချင်အီလက်ဆီရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ထိုင်ရလိမ့်ဦးမည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘိုလုံမြို့အတွင်း၌ မော်တော်ကားတစ်စီးဖြင့် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သွားနေရလိမ့်ဦးမည် ဟူ၍လည်းကောင်း နည်းနည်းကလေးမှ မတွေ့ခဲ့ပါ။ ယုံလည်း မယုံကြည်ပါ။

ကျွန်မတို့ လန်ဒန်ဘက်သို့ ပြန်လာကြသည့်အခါ ကျွန်မက လန်ဒန် ဒိုဇာကားလမ်းမကြီးကို လူအများက “ဗုံးကြဲခံလမ်းသွယ်” ဟု အမည်ပေးထားကြကြောင်း ပြောမိသည်။ ထိုနာမည်မှာ ဂျာမန်များက အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်လာ၍ ဗုံးကြဲစဉ်က ရခဲ့သော အမည်ဖြစ်၏။

ဗြိတိသျှ ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှ စပစ်ဖိုင်းယား တိုက်လေယာဉ်များနှင့် ဟာရီကိန်း အမျိုးအစား တိုက်လေယာဉ်များက တက်၍ တိုက်သည့်အခါတိုင်း ဂျာမန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံဘက်သို့ ဦးတည်၍ လာလမ်းအတိုင်း ပျံသန်းဆုတ်ခွာသွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဤလမ်းမကြီးကို ဤအမည်ပေးခဲ့ကြခြင်း

ပေတည်း။ ဗုံးများအဆက်မပြတ် ကြီချခြင်း ခံနေရသည့် အချိန်က ကျွန်မဘာလုပ်
နေသလဲဟု ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မေးပါသည်။

“ကျွန်မလား၊ အို... ကျွန်မ မော်တော်ကား မောင်းနေတာပေါ့”ဟု
ပြန်ပြောပါသည်။ “အဲဒီတုန်းက ကျွန်မလန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်မှာ လူနာတင်ယာဉ်
မောင်းနေရတယ်လေ”

ဤတွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါထံမှ မေးခွန်းများ အဆက်မပြတ် ထွက်လာ
သည်။ ဗုံးများ မနားတမ်း ကြီချခြင်း ခံနေရသည့် ဗြိတိန်စစ်ပွဲ ကာလအတွင်းက
အမျိုးသမီးများ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍကမှနေ၍ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်ကို သူ သိလို
သည်။ ကျွန်မ၏အစ်မ အပါအဝင် ငယ်ရွယ်သော အမျိုးသမီး အားလုံးလိုလိုပင်
ယူနီဖောင်းဝတ်များ ဖြစ်ကုန်ကြသည်ဟု ကျွန်မက ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မအမေ
နှင့်သူ့မိတ်ဆွေများကတော့ မီးလောင်ဗုံးကောက်သူများအဖြစ် တာဝန်ယူကြပါ
သည်ဟု ရှင်းပြပါသည်။ မီးလောင်ဗုံး တစ်လုံး၏ အရှည်မှာ တစ်ပေခန့်ရှိသည်။
ဂျာမန်များသည် ထိုမီးလောင်ဗုံးများကို လမ်းများနှင့် အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်သို့
ကြီချသွားတတ်ကြ၏။

ကျလာသည့်အခါ ပစ္စည်းအသေးစားတစ်ခုခု ကျသံမျိုးလောက်သာ ကြား
ရသည်။ နောက်အချိန်အတန်ကြာသည့်အခါ အပူရှိန်ဖြင့် ထကွဲကာ မီးလောင်
တတ်သည်။ ကျွန်မအမေ ယူရသည့်တာဝန်မှာ ဗုံးကြဲပြီးလျှင်ပြီးချင်း မီးလောင်
ဗုံးများကို လိုက်လံရှာဖွေပြီး အမြန်ဆုံးကောက်ယူကာ သတ်မှတ်ထားသည့်နီးရာ
စခန်းသို့ ပို့ပေးရသည်။ အလွန် ဘေးအန္တရာယ်များသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါ
၏။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အလွန်စိတ်ရှည်ပြီး ဇွဲကောင်းသော လူတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသိလိုသော အရာများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့် စုံစုံ
လင်လင် မသိရမချင်း အဆက်မပြတ်မေးသည်။ သူ့ထံမှ မေးခွန်းရပ်သွားချိန်တွင်
ဗြိတိန်ကာကွယ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးသမီးများ၏ ပါဝင်လှုပ်ရှားမှုများကို
ကျွန်မ သိထားသမျှ သူ သိသွားခဲ့လေပြီ။

ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်လာသည်။ အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ်
နှစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်မှာလည်း သိသိသာသာ ကျလာသည်။ မျက်နှာ
များသည် ရောက်စတုန်းကလို ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးမဟုတ်တော့။ သိသိသာသာ ပိန်ချုံး
လာသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း အိပ်ရေးဝဝ မအိပ်ရသဖြင့် နီရဲလျက်ရှိသည်။
မော်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည့် အခါတိုင်း သူတို့ခြေထောက်များသည်

monooe.com

တရွတ်ဆွဲလျက်ရှိကြ၏။ ဤကြားထဲမှပင် နောက်ဆွေးနွေးပွဲကို တက်ရပြန်သည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မှာလည်း အရင်လို ထူထူထောင်ထောင် မနေနိုင်တော့။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အားပြတ်ချင်သလို ဖြစ်စပြုလာလေပြီ။ တစ်ရက်တွင်မူ ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်း တစ်ချိန်လုံးနားကြမည်ဟု နှစ်ဦးစလုံး ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်လေသည်။

“ဒီစစ်ကြီးဟာ ငါတို့သုံးယောက်မပါဘဲ နာရီပိုင်းလောက်တော့ သူ့အရှိန်နဲ့ သူ့ဆက်သွားနိုင်မှာပါ” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည်။ “ကဲ ...ကေး၊ တို့သုံးယောက် နေ့လယ်စာ ကောင်းကောင်းစားနိုင်မယ့်နေရာ ဘယ်မှာ ရှိမလဲ၊ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိုသာ မောင်းပေတော့။ အရေးကြီးတာက တို့များကို ဂေါ်ဖီထုပ် မကျွေးမယ့်နေရာ ဖြစ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

တဒင်္ဂမ္ဘာ ကျွန်မကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပါသည်။ အမေရိကန်အားလုံးက ကျွန်မကို ကေးဟု ခေါ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကလပ်နှင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ တို့ကတော့ စ၍တွေ့ပါပြီဆိုကတည်းက ကျွန်မကို မစ္စဆမ်းမားစဘီးဟု ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ နှုတ်မှ “ကေး” ဟူသော အခေါ်အဝေါ်သစ်ကြောင့် ကျွန်မ အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏စကားထဲတွင် ဂေါ်ဖီထုပ်မကျွေးမယ့်နေရာ ဟူသော စကားပါသည်။ သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါသည်။ တစ်နေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်အား ကပ်၍ “ဒီစစ်ကြီးဟာ သမိုင်းမှာ အိမ်ထုဆုံးသော စစ်ကြီးလို့ မှတ်တမ်းတင်ရတော့မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်မကြားဖူးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ သူ့စကားကို မကြားဟန်ဆောင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်ပြီး ကားကို မောင်းနေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူတို့သွားရောက်လေ့လာသည့် တပ်တိုင်းက သူတို့အား ဂေါ်ဖီရွက်ပြုတ်ချည်း ကျွေးလွှတ်လိုက်သည်က များ၏။ ဂေါ်ဖီရွက်ပြုတ်တန်ခိုးကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နှစ်ဦးမှာ ကားပေါ်တွင် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်က များလေသည်။

“ကွန်နော့ကို ပို့ပေးပါ့မယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “အလွန်ကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုပါ၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့ အကောင်းဆုံး အစားအစာရနိုင်တဲ့ နေရာပါ”

“ဒီလိုဆို ကွန်နော့ကို သွားပေတော့” ဟု ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ကပြောသည်။ ကျွန်မတို့ကားသည် မောင့်လမ်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မက သူတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ဆင်းစေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မက ကားထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကေး၊ မင်းလည်း လာလေ” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက လှမ်း ပြောသည်။ “နေ့လယ်စာကို တို့နဲ့တစ်ခါတည်း အတူတူ စားလှည့်ပါ။ စားမယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ဗိုလ်ချုပ်များက သူတို့ ဒရိုင်ဘာများကို သူတို့နှင့်အတူ နေ့လယ်စာ အတူတူစားရန် ခေါ်လေ့ ခေါ်ထမရှိပါ။ သို့တစေလည်း အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်များကတော့ ထိုအလေ့အထ မျိုးကို ကျင့်သုံးကြမည့် လက္ခဏာရှိသည်။ အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်အားလုံးတွင် ထိုအလေ့အထ မရှိသည့်တိုင် အနည်းဆုံး ဗိုလ်ချုပ်အချို့ကတော့ ထိုအလေ့အထကို လက်ခံကြမည်ဟု ထင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကျွန်မက ဝမ်းသာကြည်နူးမှု အပြည့်ဖြင့် လက်ခံလိုက်ပါသည်။

သုံးယောက်သား ထည်ဝါခမ်းနားစွာ ခင်းကျင်းပြသထားသည့် ကွန်နော့ ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ တံခါးစောင့်၏ မျက်လုံးများသည် မနှစ်မြို့သည့် အရိပ်အငွေ့များကို ဖော်ပြနေသည်။ သူလို လူတစ်ယောက်အဖို့ကတော့ လူတိုင်း သည် ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် သိသင့်သည်ဟု လက်ခံယုံကြည်သူဖြစ်ပုံ ရ၏။ အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် ဒရိုင်ဘာများကို ရှုမြင်သုံးသပ်ရာ၌လည်း ထိုယုံကြည်ချက်အတိုင်းပင် ရှုမြင်သုံးသပ်နေပုံရလေသည်။

ကျွန်မအဖို့တော့ ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိသည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ယခင်ကတော့ လူချင်းဆုံလျှင် “မင်္ဂလာပါဗိုလ်ချုပ်” ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်စကားဆိုကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရုံမျှသာ အခါအခွင့်ကြုံသည်။ အခုကျတော့ စားပွဲကို အလယ်မှာထားပြီး ဟိုဘက်သည်ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေရသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို နီးနီးကပ် ကပ် တွေ့မြင်နေရသည်။

ကြည်လင်တောက်ပနေသော မျက်လုံးပြာကြီးများ၊ နီဝါရောင်ဆံပင်။ သို့သော်လည်း ဆံပင်က ခပ်ပါးပါး၊ ခပ်ကျဲကျဲ။ အသားရောင်က နီရဲရဲ။ သွေးရောင်လွမ်းနေသည့် မျက်နှာက မချောမလှသော်လည်း ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသည်။ ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသည်။ တောင့်တင်းမာကျောသည်။ အမေရိကန် ပီသသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်သားအပေါ် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည်။ နောင်တစ်ချိန်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလာမည့် သူ့အပြုကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ချက်ချင်းပင် ကျွန်မ လက်မြောက် အရှုံးပေးလိုက်ရပါသည်။

သူရော၊ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်ပါ နေ့လယ်စာစားပွဲတွင် ရွှင်မြူးနေကြပါသည်။

mgsa.com

အတိတ်က သူတို့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော စစ်တပ်အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ရပ်ပေါင်း သောင်း
ခြောက်ထောင်ကို ကျွန်မအား ပြောပြကြသည်။ သုံးယောက်သား ပြုံးကြရယ်ကြ
သည်။ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ နေ့လယ်စာစားရသည်မှာ အံ့မခန်း
ရှိလှပါဘိသည့်။ ဤနေ့လယ်စာစားပွဲကို ကျွန်မ မမေ့နိုင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်
ဟောင်ဝါက ဝိုင်ဖြူတစ်ပုလင်း မှာသည်။ ပင်လယ်ငါးသလောက်ကြော်နှင့် ဆလတ်
ရွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို စားကြသည်။

ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေပါ။ ထိုအချိန်က လန်ဒန်တွင် ဆလတ်ရွက်သည်
ဇိမ်ခံပစ္စည်းတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ငါးသလောက်ထက် ပိုပြီးရှားပြီး ဈေးပိုပေးရ
သည်။ အချို့မုန့်အဖြစ် မှာထားသည့် ယိုသွတ်မုန့်ကလည်း စားရက်စရာမရှိအောင်
ပင် လှနေသည်။ အပေါ်ယံမှ မြုပ်ထားသည့် စတော်ဘယ်ရီသီးများ အနေအထား
ပျက်ယွင်းသွားမည်စိုး၍ ခက်ရင်းနှင့် ထိုး၍ ခွဲရက်စရာပင်မရှိ။ သို့သော်လည်း
အရသာ တွေ့လွန်းသဖြင့် သုံးယောက်လုံး အငမ်းမရ စားကြသည်။ ကုန်သွားတော့
နောက်တစ်ပွဲ ထပ်မှာပြန်သည်။ နောက်ပွဲ မရတော့ပါ။ ထိုနေ့အတွက် ထိုတစ်ပွဲသာ
ဝယ်ခွင့်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုတစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်အချိန်တွင် စစ်ဆိုသော အရာသည် ကွယ်ပျောက်
သွားသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး တခြား သီးသန့်ကမ္ဘာတစ်ခုတွင် ရောက်နေကြ
သည်။ ထိုနေ့က ရယ်သံများသည် ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်လောကအတွင်း၌ ယခု
အချိန်ထိ တည်ရှိဆဲ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနေ့က ရယ်သံလွင်လွင်များကို ကျွန်မ
ကြားယောင်ဆဲ။ နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ၍ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြင်သစ်
နိုင်ငံဗာဆေးမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည့်အခါ အိုက်က ကျွန်မကို စကားတစ်ခွန်း
ပြောခဲ့ဖူးသည်။ “ကိုတို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် အပြင်ကို အတူတူသွားခဲ့
ကြတာ မင်းမှတ်မိသေးလား။ ကွန်နော့ကို သွားပြီး နေ့လယ်စာ စားခဲ့တယ်လေ...။
ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဲဒီနေ့ကလောက်
ဘယ်တုန်းကမှ မရယ်ခဲ့ဖူးဘူး။”

တကယ်တော့ ထိုနေ့သည် ဤမျှလောက်အထိ စိတ်၏ သာယာချမ်းမြေ့မှု
ကို ရရှိခဲ့စားခဲ့ရသော နေ့ဖြစ်ပါ၏။

နေ့လယ်စာ စားအပြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက “ကေးရေ၊
တို့များ လျှောက်လည်ရရင် မကောင်းဘူးလား။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ စစ်ရေး အခင်း
အကျင်းတွေအပြင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ အထူးအဆန်း အလှအပလေးတွေကို တို့
ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ရပါတယ်ရှင်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပြီး တောပိုင်းဆန်သည့် အောက် စဖို့ဘက်အထိသွားဖို့ ကျွန်မက အကြံပြုပါသည်။ “အဲဒီဘက်မှာဆိုရင် ရှုခင်းတွေ ဟာ အံ့မခန်းလှတယ်” ဟု ကျွန်မက ထပ်ပြောသည်။

“မင်းသဘောကျသလိုသာ လုပ်ပါ။ ကနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ မင်းဟာ တို့ကို အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့ တပ်မှူးပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ဝိန်း” ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်က သူ့စကားကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

ကျွန်မတို့ အောက်စဖို့ဘက် ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ပန်းချီဆန်လှသော ရွာငယ်ကလေးများ၏ အလှသည် အမျိုးသားနှစ်ဦး၏ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်လျက် ရှိသည်။ သူတို့က ရွာတစ်ရွာတွင် ခဏရပ်နားခိုင်းသည်။ အနောက်ပိုင်းကွန်ဘီရွာ။ သူတို့သည် ကျေးရွာထွက်ပစ္စည်း အထူးအဆန်းကလေးများ ရောင်းချသည့် ဆိုင်ငယ်ကလေးများကို ကျကျနန ကြည့်ခွင့်ရကြသည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် ပန်းနွယ်များရစ်ပတ်နေသည့် သက်ငယ်မိုး ကော့တီတ်ချ်ခေါ် တစ်ထပ်အိမ်ကလေး များကို အနီးကပ် လေ့လာခွင့်ရကြသည်။

“အဲ... ဟိုအိမ်ဟာ သက်တမ်း ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ ထင်သလဲ ကေး” ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မဘက် လှည့်၍မေးသည်။

“နှစ်သုံးရာလောက် ရှိရောပေါ့” ဟု ကျွန်မက စိတ်အထင်ဖြင့် ရမ်းတုတ် လိုက်သည်။ သူက ခေါင်းကိုသာ ယမ်းသည်။ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် ဦးတည်ချက် မရှိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေရသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါး ကြည်လင်နေသည်။ ဇွန်လတွင်း ရောက်လုနီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ အလှပဆုံးသောရာသီ ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည်။ ရွှေဝါရောင် ဝင်းလက်နေသည်။ နှင်းဆီပန်းရနံ့များသည် နေရာတိုင်းလိုလိုတွင် တသင်းသင်း ပျံ့လျက် ရှိသည်။

နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ကျွန်မတို့အားလုံး မော်တော်ကားထဲ ပြန်ရောက် ကြရသည်။ ရာသီဥတုက ပူနွေးနွေးဖို့ ကျွန်မသည် အာတွေခြောက်ကာ ရေ ငတ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ မည်မျှအထိ အတင့်ရဲလိုက်မိသည်ကိုပင် သတိမထားမိ။ ဘောကွန်စ်ဖီးလ် အရောက်တွင် မော်တော်ကားကို ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ရပ် လိုက်ပြီး “ဗိုလ်ချုပ်တို့၊ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ လမ်းဘေးထမ်းဆိုင် တစ်ဆိုင်လောက် တော့ ရောက်ဖူးဖို့လိုတယ်” ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ကျွန်မလိုပင် ပူအိုက်ပြီး ရေငတ်နေမည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။

ကျွန်မကားပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး သူတို့အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးရသေးမိ

mgvooe.com

သူတို့ဘာသာ သူတို့ တံခါးဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်နှင့်ကြလေပြီ။ အကယ်၍ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်မက ကားတံခါးကို ကိုင်၍ ရပ်နေမည်ဆိုပါကလည်း မြင်ရသူများအဖို့ အထူးအဆန်းတစ်ခုဟု ယူဆကောင်း ယူဆကြပါလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း အချိန်ကာလမှာ စစ်တိုက်နေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ယူနီဖောင်းဝတ်တွေ ဖြစ်သည်။ တံခါးကို ဖွင့်၍ ကိုင်ထားခြင်း၊ အလေးပြုခြင်းစသည့်အပြုအမူများမှာ ကျွန်မတို့ကြားတွင် မရှိမဖြစ်သည့် နိစ္စရူပ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်များ ဖြစ်သဖြင့် အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။

ကျွန်မနှင့် တွဲတာဝန်ကျသည့် အချိန်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ငြိမ်းချမ်းနေသည့် ကာလများ အတွင်းက ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမူများ။ (ဥပမာ-ဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ အမျိုးသမီးကို ဦးစားပေး၍ ရှေ့မှဝင်စေခြင်းစသည်များ)ကို ကျင့်သုံး တတ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အများအားဖြင့် အမျိုးသား အမျိုးသမီးဟူ၍ မခွဲခြားဘဲ တပ်မှ ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းများအတိုင်းသာ နေထိုင်ဆက်ဆံ သွားသော အလေ့အကျင့်ရှိပါသည်။

ကျွန်မတို့ သုံးယောက် ဆိုင်ထဲ၌ ထိုင်၍ အအေးသောက်နေကြသည့် အတွင်းမှာပင် နွေဦးရာသီ၏ မွန်းလွဲပိုင်းသည် ညနေခင်းသို့ အသွင်ကူးပြောင်းသွား နေသည်။ နိုက်တင်ဂေး ငှက်ကလေးများသည် သာယာသောအသံဖြင့် တေးသီ လျက်ရှိကြသည်။ စစ်နှင့် တာဝန်များမှ ဝေးရာသို့ အခိုက်အတန့်မျှ ရှောင်ပြေး နေကြသူ သုံးဦးအတွက် လန်ဒန်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ရမည့် အချိန်သို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ရလေပြီ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မတို့အားလုံး လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်ကြပြန်လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အရင်ကလို မဟုတ်ပါ။ မျက်နှာများ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ရွှင်ရွှင် လန်းလန်းရှိနေကြသည်။ ဤပုံစံမျိုးနှင့် မြင်ရသဖြင့် ကျွန်မစိတ်ထဲ ကျေနပ်မိ ပါ၏။ နောက်ရက်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ သူတို့၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ကျွန်မနောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် တာဝန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်အား လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးရန်ဖြစ်သည်။ သူတို့ထွက်ခွာ ရမည့်နေ့တွင် ရာသီဥတု ဆိုးရွားနေသဖြင့် လေယာဉ်မထွက်ခွာနိုင်ပါ။ ထွက်ခွာမည့် အချိန်ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီတိတိ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရလေသည်။

ရုတ်တရက် ဖြုန်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသော စိတ်၏ စေ့စော်တိုက်တွန်းမှု

အရ ကျွန်မသည် ကလဲရစ်ဂျီရိပ်သာသို့ ဖုန်းဆက်မိပါသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မအနေဖြင့် အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားလိုက်မည်ဆိုပါက ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဖုန်းဆက်ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ ဆက်လည်း ဆက်ဝံ့မည် မထင်ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မ၏ စိတ်သည် ဤအမေရိကန်နှစ်ယောက်နှင့် သွားလာနေထိုင်ခဲ့ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်၏စေစားရာကို ကျွန်မ မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏အပြုအမူသည် သဘာဝကျသော အပြုအမူတစ်ရပ်ဟုပင် ထင်မိပါသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်လား၊ ကျွန်မ ကေးပါ” ဟု ကျွန်မကပြောပါသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကနေ့မပြန်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် တစ်ခုပြောချင်လို့ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဟိုနားသည်နား လျှောက်လည်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မလိုက်ပို့နိုင်ပါတယ်” ရုတ်တရက် ကျွန်မ တွင် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ ကျွန်မလုပ်ပုံမှာ အတင့်ရဲလွန်းလှသည်ထင်၏။ ကျွန်မကိုင်ထားသည့် တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ စစ်သားလေသံဖြင့် “မလိုတော့ဘူး၊ တော်ပြီ” ဟူသော မာကျောကျောလေသံ ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ အဆင်ပြေတာပေါ့” အသံက ကျေကျေနပ်နပ် ရှိသည့် လေသံ။ “တို့မှာလည်း ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး၊ အားနေကြတယ်”

ထိုနေ့က ကျွန်မသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများနှင့် နေရာများကိုသာမက သရက်နီးဒဲလ်လမ်းကဲ့သို့သော ထူးခြားထင်ရှားသည့်နေရာများကိုပါ လိုက်ပြခဲ့သည်။ သရက်နီးဒဲလ်လမ်းမှာ အင်္ဂလန်ဘဏ်တည်ရှိရာလမ်း ဖြစ်၏။ ဖလိလမ်းမှာမူ လန်ဒန်စာနယ်ဇင်းလောက၏ အသည်းနှလုံး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ သူတို့ကို ရိုင်းဟောကိုပါ ပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့သုံးဦးလုံး အကြားအမြင်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်သဖြင့် နောင် အနာဂတ်ကာလတွင် ဤရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံကြီးသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ကြီးမားသော အောင်မြင်မှုများထဲမှ တစ်ခုကို ဖော်ပြရာနေရာ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို မမြင်ခဲ့ကြပါ။

ကျွန်မ သူတို့ကို လန်ဒန်မျှော်စင်သို့ ပို့ခဲ့ သေးရုံမက အင်္ဂလန်ထီးနန်းကို စွန့်ပစ်သွားသော ဝေလမင်းသား၏ ချစ်သူ မစ္စဆင်ပဆင် နေထိုင်ခဲ့ ရာ ဘရိယန်စတန်ကုတ်ကိုပင် လိုက်ပြခဲ့ပါသည်။ ထိုနေရာသည် ဝေလမင်းသား မစ္စက်ဆင်ပဆင်အား လာရောက်ပိုးပန်းနေသည့် နေရာဖြစ်လေသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ထိုနေရာကို ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းသည်။ “ရှက်စရာပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။

“ဒါဟာ ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ ပျက်ကွက်မှုတစ်ခုပဲ” ဟု သူ ထိုစကားကို

myoe.com

ပြောလိုက်စဉ် ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် တာဝန်ဝတ္တရားကို အပျက်ခံမည့်လူစား တစ်ယောက် ဟုတ်ပုံမရ ဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။ ထိုအတွေးကို ကျွန်မသည် ယနေ့အချိန် အထိ သတိရဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

မစ္စက် ဆင်ပဆင်နှင့် ဝေလမင်းသားတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သော အိမ်သည် ဂရော့စ်ဗင်းနားစက္ကယားဘက်တွင် ရှိခဲ့ကြောင်း ကျွန်မက သူတို့အား ပြောပြသည်။ “မစ္စက် ဆင်ပဆင်နေခဲ့တဲ့အိမ်ဟာ အခု ဗိုလ်ချုပ်တို့တည်းနေတဲ့ အဆောက် အအုံရဲ့ အရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိခဲ့တာပေါ့။ အမှတ် ၂၀ ဂရော့စ်ဗင်းနားဂေဟာကို ဆောက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီအိမ်ဟာ ဖျက်တဲ့ထဲ ပါသွားတာ” အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါက ကျွန်မ၏စကားတွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားသည်။

ကျွန်မစကားအဆုံးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်ဘက် လှည့်၍ပြောသည်။ “မနှစ်က ကျွန်တော် ဝင်ဆာမြို့စားကြီးနဲ့ ဆုံမိသေးတယ်။ သူက သူ့မိန်းမနဲ့ အတူ အမေရိကကို လာလည်တယ်။ ဝါရှင်တန်မှာ ရှိသမျှတပ်တွေကို လိုက်ပြီးကြည့် တယ်။ အမေရိကန်စစ်ဌာနချုပ်ကိုလည်း လာပြီး လေ့လာတယ်။ သူလာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း ရှိနေတယ်။ လူတိုင်းက သူ့ကို ခေါင်းတစ်ညိတ်ညိတ် နဲ့ တရိုတသေ တလေးတစားပါပဲ။ မြေပုံတွေပေါ်မှာ ထောက်ပြီး ရှင်းပြတဲ့လူက ရှင်းပြတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သိရသလောက်တော့ သူ့ကို ဘာမှ ပြောမပြခဲ့ကြပါ ဘူးဗျာ။ သူတို့အားလုံး သူ့ကို ယုံမှ မယုံကြည်တော့ဘဲကိုး။ ဒီလူဟာ တစ်ချိန် က ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့တဲ့လူပဲ။ အခုကျတော့ သူ့ခမျာ ကျသွားလိုက်တာ၊ ကြောက်စရာပဲ”

မော်တော်ကားကို တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ဆက်မောင်းနေခိုက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောနေကြသည်။ လန်ဒန်မြို့ကို ဗုံးများ အကြီးအကျယ် ကြီချနေသည့် အချိန်မှာ တစ်မနက်ခင်းတွင် ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်တစ်ခုကို ကျွန်မကြားဖြတ်၍ ပြောလိုပါသည်။

ထိုနေ့မနက်က ကျွန်မသည် တာဝန်မှ နားရက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မအမေ နေထိုင်ရာ ဝါးဝစ်ကုတ်ဘက်သို့ သွား၍ နံနက်စာစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထွက် လာခဲ့သည်။ လမ်းထောင့်အကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မခြေလှမ်းများသည် တန်ခနဲ ရပ်သွားကြသည်။ အမေ့အိမ်တစ်ခြမ်းမှာ ပြိုကျပျက်စီးလျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်မ၏ ဒူးများမှာ မခိုင်တော့ပါ။ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

ဤမျှလောက် အင်အားဆုတ်ယုတ်သွားရသည့် အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်မ တစ်သက်တွင် ဘယ်တုန်းကမျှ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြုံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် အိမ်ဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်း၍ပြေးသွား သည်။ တော်ပါသေး၏။ ဘုရားသခင်၏ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အမေ ဘာမျှ မဖြစ်ပါ။ အမေသည် လုံခြုံရာ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ဤအဖြစ်ကို ပြောပြပြီးနောက် ကျွန်မက “ကျွန်မတာဝန်ကျခဲ့တဲ့ နေရာကို ဗိုလ်ချုပ်တို့ကြည့်မလား” ဟု မေးမိသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ထံမှ အဖြေမရခင် ကျွန်မ၏ ပက်ကပ်ကားကြီးကို လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့ပါ သည်။ မကြာခင်မှာပင် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က လူနာတင်ယာဉ်တစ်စီးဖြင့် ဗုံးကြား၊ မီးကြားနှင့် အဆောက်အအုံပျက်များကြားမှ ကျွန်မဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ ရသော လမ်းများပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဖရိုဖရဲ ပြိုပျက်စီး နေသော ကုန်လှောင်ရုံများနှင့် အိမ်ပျက်ကြို အိမ်ပြိုများကြားတွင် လျှောက်၍ ကြည့်ကြသေးသည်။

“တချို့က ဒီအဖြစ်တွေကို ကြည့်ပြီး ဟစ်တလာရဲ့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် နေအိမ်များ ရှင်းလင်းရေး စီမံကိန်းလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြောပြပါ သည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ခေါင်းယမ်းသည်။ “ဗုံးတွေကြိတ်တဲ့အချိန်မှာ မင်း ကြောက်နေမှာပဲနော်” ဟု ပြောသည်။

“ငရဲပြည်ရောက်နေသလိုပေါ့ ဗိုလ်ချုပ်ရယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပါ သည်။ “ရှိရှိသမျှ အဆောက်အအုံတွေက မီးလောင်နေတယ်။ ကျွန်မ ကားကို မောင်းသွားနေရတယ်။ အဲဒီလိုသွားနေတုန်းမှာ ဗုံးကျသံကြားလိုက်ရရင် ဘာဆက် လုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ကားကို ရပ်ရမလား။ နောက်ရင်း ပြန်ရမလား။ ဆက်သွားရမှာလား၊ ရုတ်တရက် ဘာမှ ဝေခွဲလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ကားကို ဇွတ်တိုးမောင်းတာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ အဖွဲ့ဝင်အဖော်တွေကလည်း ဆက်မောင်း ဖို့ပဲ တိုက်တွန်းကြတယ်”

“ခင်ဗျားလုပ်တာမှန်တယ် အမျိုးသမီး၊ ဆက်သာမောင်း အကောင်းဆုံးပဲ” လို့ ပြောကြတယ်။ ယောက်ျားတွေက အလောင်းကို ဆွဲထုတ်လာကြတယ်။ အများအားဖြင့် ကောက်ကွေး တွန့်လိမ်နေကြတာချည်းပဲ။ တစ်ခါတလေ ကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်ဖြစ်နေတဲ့ အသားစတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါမျိုးကျတော့ ရွက်ထည်အိတ်ကြီးတွေထဲ

စုထည့်ရတယ်။ အနံ့အသက်တွေက မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားလွန်းလို့ နှာခေါင်းအုပ်တွေ အမြဲစည်းထားရတယ်”

“အဆိုးဆုံး တစ်ခုရှိသေးတယ်” ဟု ကျွန်မက ဆက်ပြောသည်။ “လူနာ တင်ယာဉ်တွေပေါ်မှာ အလောင်းတွေ အပြည့်သိပ်တင်ထားတဲ့ အခါများ ဆိုရင် သိပ်ကိုဆိုးတာပဲ။ အလောင်းတွေကလည်း ပြည့်သိပ်ပြီး ခြုံစရာ လွမ်းစရာ ကလည်း မရှိ။ လက်တွေ ခြေတွေကို ရရာကြိုးတွေနဲ့ ပူးတွဲပြီး ချည်ထားရတယ်။ အလောင်းတွေကို ချထားခဲ့စရာ နေရာကလည်း တစ်ခါတလေ မရှိဘူး။ အလောင်း ထားတဲ့အခန်းတွေ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လျှောက်မောင်းနေရတယ်။ တစ်ခန်း ရောက်သွားလို့ “နေရာမရှိဘူး” ပြောလိုက်ရင် နောက်တစ်နေရာကို မောင်းရပြန် ရော။

ကျွန်မ အခုထက်ထိ သတိရနေသေးတယ်။ အဲဒီညက ဗုံးကြဲတာကလည်း သိပ်များတယ်။ ပြင်းလည်း ပြင်းထန်တယ်။ အလောင်းတွေကို ချထားခဲ့စရာ နေရာမရှိတာနဲ့ တလည်လည် မောင်းသွားရာက နောက်ဆုံးကျတော့ တစ်နေရာ ရရော ဆိုပါတော့။ ကားပေါ်က အလောင်းတွေကို ချနေတုန်းမှာ ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကားနားမှာ ထိုင်နေတယ်။ အဲဒါအလုပ်သမားတစ်ယောက်က ထွက်လာပြီး ပြောတယ်။ “အထဲမှာ ထိုင်နေရင် ပိုကောင်းမယ်။ အထဲဝင်ပါ။ ကနေ့ည အပြင်မှာ ထိုင်လို့ မကောင်းဘူး” တဲ့။

ကျွန်မလည်း အထဲဝင်ခဲ့တယ်။ ကုန်ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီး တစ်ခုပေါ့။ အခန်းနံရံဘက်မှာ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်နှစ်လုံး ချထားတယ်။ ပတ်ပတ်လည် မှာလည်း အကာအရံတွေ ချထားတယ်။ လုပ်ထားတာက ပုန်းခိုကျင်းသဘောပါ။ ကျွန်မတို့က အဲဒီခုတင်တွေပေါ် ထိုင်နေကြရတယ်။ ကျွန်မရဲ့လူနာတင်ယာဉ်မှာ အလုပ်သမားအဖွဲ့ဝင် ငါးဦးရှိတယ်။ အလောင်းထားခန်းက အလုပ်သမား သုံးယောက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ၊ အဝတ်တွေ ပတ်ပတ်ပြီး ချထားတဲ့အလောင်းပုံကြီးက ကျွန်မတို့နဲ့ ပေအနည်းနည်းပဲ ကွာတယ်။ သူတို့က ဝိစကီတစ်ပုလင်းကို တစ် ယောက် တစ်လှည့်စီ လက်ဆင့်ကမ်းပေးကြတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ရင် တစ်ကျိုက်မော့ရုံပဲ။ ကျွန်မလည်း မသောက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မအဖို့ လော လောဆယ် လိုနေတာ ဒါပဲ။ သူနဲ့ကျွန်မပဲ လူသေတွေရဲ့အနံ့က ပျောက်သလို ဖြစ်သွားတာ။ ပြီးတော့”

ပြောရင်းနှင့် ဆက်မပြောချင်အောင် ဖြစ်လာသဖြင့် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပါသည်။

ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်၏ မျက်နှာသည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ “သနားစရာ ကေးပဲ” ဟု သူက ရေရွတ်သည်။

“သနားစရာလူတွေနဲ့ သနားစရာ လန်ဒန်ပါကလား” ဟု အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါက ဝင်ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကျောကို အသာအယာပုတ်သည်။ “မင်းဟာ တကယ့်သတ္တိခဲ” ဟု ဆိုသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်မ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နော်သော့ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ကားနှင့်လိုက်ပို့သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူတို့ တကယ်ပင် ပြန်ကြရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်က ကျွန်မ၏လက်ကို ဆွဲခါ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့အား လိုက်လံပို့ဆောင်ခဲ့သည်များအတွက် ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကလည်း ကျွန်မလက်ကို ဆွဲခါလှုပ်ရမ်း၍ နှုတ်ဆက် သည်။ ထို့နောက် ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ကားထဲမှ ဘူးတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လာသည်။

“ဟောသည်မှာ ကေး၊ မင့်အတွက် တို့နှစ်ယောက်က ပေးတဲ့လက်ဆောင်” ဟု ဆိုကာ သူ့လက်ထဲမှ ဘူးကို လှမ်းပေးသည်။

ချောကလက်များ ရာရှင်စနစ်ဖြင့် စားသောက်နေရသော ထိုအချိန်က ချောကလက်သည် အလွန်အဖိုးတန်သော လက်ဆောင်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက ပြုံးမိသည်။ ကျွန်မ၏ အပြုံးကို မြင်သောအခါ နှစ်ယောက်သား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကြသည်။

“တကယ်လို့များ ငါဒီဘက် ပြန်လာရရင်ပေါ့လေ” ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါက စကားစသည်။ “မင်း ငါ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ကားမောင်းပို့ပေး လိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ပို့ချင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်မ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။ အမှန်တကယ် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့အားလုံးက “အိုက်” ဟု ခေါ်နေကြသော ထိုလူကို ကျွန်မ ခင်မင်နေမိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ကားမောင်းပို့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ဖို့ မဆိုထား နှင့် သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ရလိမ့်ဦးမည်ဟုပင် မမျှော်လင့်မိပါ။

(၄)

ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦး ပြန်သွားပြီးသည့်နောက် လေဆိပ်မှ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း ကားတစ်စီးနှင့် ပြန်လာရခြင်းသည် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစရာ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မသည် ကြယ် နှစ်ပွင့်နှင့် တပ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး၏ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်လာရပြန်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏အမည်မှာ ကားလ်စပက်ဇ်ဖြစ်သော်လည်း အများက “တူအေး” ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူသည် အမှတ် (၈) လေတပ်၏တာဝန်ခံ အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်၏။ လန်ဒန်မြို့တွင်း လမ်းများကို နဲ့နဲ့စပ်စပ် မသိသော သူ၏ အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကြီး ဒရိုင်ဘာအပေါ်၌ စိတ်ပျက်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

“အိုက်က ပြောသွားတယ်၊ မင်းဟာ ဒရိုင်ဘာတွေထဲမှာ ထိပ်ပဲတဲ့” ကျွန်မ သူ့ထံ သတင်းသွားပို့သည့် မနက်က သူက ဆီး၍ ပြောသည်။ ကျွန်မ အံ့အားသင့်မိပါသည်။ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေသည့် ကျွန်မ၏ အရည် အသွေးများကို အချင်းချင်းပြောရန် ဤဗိုလ်ချုပ်များတွင် အချိန်များရခဲ့သည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းသည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်စပက်ဇ် လန်ဒန်ရောက်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဂျာမန်တို့က အပြင်းအထန် ဖုံးကြံနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူ လန်ဒန်မှာ ရှိသည်။ ဖုံးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကြံနေနေ၊ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ မပုန်းဟု နာမည်ကြီး နေသူဖြစ်၏။ ဖုံးများချနေချိန်တွင် ပုန်းကျင်းထဲ ဝင်နေမည့်အစား အိမ်ခေါင်မိုးထိပ် တက်၍ ကြံချနေသည့် ဖုံးအလုံးပေါင်း မည်မျှရှိသည်ကို ရေတွက်နေတတ်သူ ဖြစ်၏။

သူသည် အလွန်စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပြင်းထန်လွန်း သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့်သဘောသို့ ရောက်သွား

လေ့ရှိသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကြည်းတပ်မတော်၏ လေတပ်တွင် အလုပ်လုပ်ဆုံးသော တပ်မှူးတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားသူ တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် စပက်ဇ်သည် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းနိုင်လွန်းသော လူတစ်ယောက်ဟု နာမည်ထွက်နေသော်လည်း ကလဲရစ်ဂျီရိပ်သာရှိ သူ့အခန်းတွင် ညတိုင်း ပါတီတစ်ခုတော့ ရှိတတ်သည်။ သူ့တပ်သည် အလွန်အလုပ်လုပ်သည်ဟူသော သတင်းဖြင့် ထင်ရှားသောတပ် ဖြစ်၏။ သူ့ဝန်ထမ်းများကလည်း တကယ်ပင် အလုပ်လုပ်သူများ ဖြစ်သည်။

သူ့တပ်မှ လူများသည် အင်္ဂလိပ်ပြဇာတ်လောကမှ နာမည်ကြီး မင်းသားမင်းသမီးများကိုလည်းကောင်း၊ တပ်များကို ဖျော်ဖြေရေးအတွက် လန်ဒန်သို့ ရောက်လာကြသော ဟောလီဝုဒ် ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများကို လည်းကောင်း အခွင့်အခါကြိုတိုင်း ဖိတ်ကြား၍ ဧည့်ခံတတ်ကြသည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲများတွင် အရက်နှင့် အစားအသောက် အလျှံပယ် သုံးစွဲတတ်ကြလေသည်။

လေတပ်ဌာနချုပ်သည် လန်ဒန်မြို့အပြင်ဘက် ဘူရှေးပတ်ခံ၌ တည်ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်စပက်ဇ်သည် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေခန်း ရုံးတက်ကာ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်သည်။ ရုံးချိန်ကုန်၍ ပြန်လာသည့်အခါတွင်လည်း ရပ်ဂျီရိပ်သာ ဧည့်ခန်းသည် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် တူနေလေပြီ။ လူတွေက အများကြီး ဆေးလိပ်မီးခိုးများက တစ်ထောင်းထောင်း၊ စကားပြောသံများကလည်း ကျွက်ကျွက်ညံ့လျက် ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင် အဝီစိပွက်နေသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ် စပက်ဇ်သည် သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ယောင်၍မှပင် လှည့်မကြည့်ပါ။

သူ့ကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သူများအား ခေါင်းဆတ်၍ ဆတ်၍ အသိအမှတ်ပြုကာ ဧည့်ခန်းမကြီးကို ဖြတ်လျှောက်သွားတတ်သည်။

ကျွန်မက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ကိုင်ကာ သူ့နောက်မှ အမိလိုက်ရသည်။ သူသည် သူ့စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ တန်းဝင်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှကို အတိုးချ၍ နားပါလေတော့သည်။ သူ့ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့်မှီ၍ ခွေတိခွေခေါက်ထိုင်ကာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ နံရံကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေပါတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ် စပက်ဇ်၏ ဤအကျင့်ကြောင့် ပထမအစတွင် ကျွန်မမှာ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရပါသည်။ သူ့ အခုလိုနေခိုက်တွင် လုပ်စရာ ဘာမှမရှိသော ကျွန်မမှာ ယောင်တီးယောင်ချာ ဖြစ်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤပြဿနာအတွက် ချက်ချင်းပင် အဖြေရှာလို့ ရသည်။ နောင်အခါတွင် ကျွန်မသည် စာအုပ်တစ်အုပ်

အမြဲယူလာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်စပက်ဇ် သူ့ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ နံရံကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့်အခါတွင် ဖြစ်စေ၊ သူ့စားပွဲပေါ်၌ အပုံလိုက်ရှိနေသော စာရွက်စာတမ်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခိုက်တွင် ဖြစ်စေ ကျွန်မ စာဖတ်နေပါသည်။ အချို့ညများတွင် သူသည် စားပွဲ၌ နာရီဝက်ခန့် ထိုင်၍ ငိုနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းပြီး “နားရမယ့် အချိန်ပဲ၊ ငါတို့ ဟွန်းချပ်ကို သွားရင် အချိန်ဘယ်လောက် ကြာမယ် ထင်သလဲ” စသည်ဖြင့် သူသွားလိုသည့် နေရာတစ်ခုခုကို ပြောပြီး အချိန်ကို မေးတတ်သည်။

“အို... သိပ်မကြာပါဘူး၊ အလွန်ဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ်ပေါ့” ဟု ကျွန်မက ဖြေငြားအံ့။

“မင်း ဒီထက် အချိန်တိုတိုနဲ့ ရောက်အောင် မောင်းနိုင်ဖို့လိုတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ဟိုကိုအရောက် ဆယ်ငါးမိနစ် ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်” ကျွန်မအောက်သို့ အပြေးအလွှားဆင်းကာ မော်တော် ကားကို ထုတ်၍ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ် စပက်ဇ်သည် သူသွားလိုသော နေရာရှိလျှင် အချိန်ဘယ်လောက် နှင့် ရောက်မလဲဟု ကျွန်မကို မေးတတ်သည်။ ကျွန်မက အချိန်ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဈေးဆစ်သလို ဆစ်တတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ ကျွန်မထံမှ ဆစ်၍ ရသွားသော အချိန်အတွင်း မုတ်ဆိတ်မွေး ကသောကမျော ရိတ်နေတတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း နှင့် ကျွန်မသည် မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာနှင့် မတူတော့ဘဲ တိုက်လေယာဉ် မောင်းတစ်ဦးနှင့် တူလာသည်။ ကျွန်မ၏ မော်တော်ကား လီဗာသည် အမြဲတမ်း လိုလို ကြမ်းပြင်၌ ကပ်နေသည်က များ၏။ ယာဉ်ထိန်းရဲများနှင့် မဆုံမိခြင်းအတွက် ဘုရားသခင်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေရပါသည်။

သူ့အတွက် နားနားနေနေ နေလိုရသည့် ညများလည်းရှိသည်။ ထိုညမျိုး တွင် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့တပည့်များနှင့် တစ်ညလုံး ဖဲကစားတတ်သည်။ သူ့ တပည့်များကလည်း ဗိုလ်ချုပ် စပက်ဇ်နှင့် ဖဲကစားရလျှင် ပျော်ကြသည်။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် ကစားသည့်အခါတိုင်း သူကသာ အမြဲလိုလို ရှုံးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ တချို့ညများကျတော့ သူသည် ဂစ်တာတစ်လက်ကို ဆွဲထုတ် ယူလာပြီး တီးနေတတ်၏။ ထိုညမျိုးကိုတော့ ကျွန်မ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဖြစ်မိပါသည်။

အမေရိကန် အရာရှိများသည် လူငယ်ကလေးများနှင့် အလွန်တူသည်။ သူတို့ စိတ်လိုလက်ရ ရှိလာပြီဆိုလျှင် တစ်နေရာတွင် ထိုင်ပြီး သူတို့ခေါင်းများ ကို နောက်ပစ်၍ ဝက်စပိုင် စစ်တက္ကသိုလ်တွင် နေစဉ်က ရလာခဲ့သော သီချင်း

များကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆိုနေတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့အကြိုက်ဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် “တာဝန်က အဝေးကို ငါပြေးချင်ပြီ” ဟူသော သီချင်းကို အဘဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် အော်နေတတ်၏။

သူတို့သည် ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ပေါ်ခဲ့သည့် စိတ်ကူးယဉ်သီချင်း များကိုလည်း အလွန်ကြိုက်ကြသည်။ “ကျွန်တော်၏ အိပ်မက်ကမ္ဘာအတွင်းသို့” “မင်းဒုက္ခတွေ မင်းရဲ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်လိုက်ပေတော့” “ပြီးတော့ ... ပြုံးပါ၊ ပြုံးပါ၊ ပြုံးပါကွယ်” စသော သီချင်းများမှာ သူတို့ ဆိုလေ့ရှိသော သီချင်းများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ အလွန်သဘောကျသည့် သီချင်းမှာ သူတို့ ဆိုလေ့ရှိသော “ဟိုဘက်မှာ” ဟူသော သီချင်းဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် သူတို့ ပါဝင် တိုက်ခိုက်နေရသည့် စစ်အတွင်းမှ သီချင်းများထက် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက သီချင်းများကို သူတို့ပို၍ ကြိုက်ကြသည်။

လောလောဆယ် ပေါ်နေသည့် သီချင်းများထဲမှ သူတို့ကြိုက်သည့် သီချင်းမှာ တစ်ပုဒ်မျှသာရှိ၏။ “လီလီမာလင်း” ဟူသော သီချင်း။ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူနှင့်ရော၍ ဆိုမိပါသည်။ သူ ဂစ်တာတီးနေပြီဆိုပါက ကျွန်မက ဘေးမှနေ၍ လိုအပ်သမျှကို လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ ရှိပါသည်။ အရက် ထည့်ပေးခြင်း၊ သူ့ထံလာသည့် ဖုန်းကို သူ့ကိုယ်စား နားထောင်ပေးခြင်း စသည်များ ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်မ၏စိတ်သည် အိုင်ယာလန်မှ ကျွန်မ၏အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေတတ်ပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် လေတပ်မတော်သားများ၏ဘဝထဲတွင် အခြေ တကျ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အတွင်းမှာပင် သတင်းထူးတစ်ခု ကြားလာရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား ဥရောပစစ်မြေပြင်သို့ တာဝန်ချထား လိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ယခုလန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီဟူသော သတင်း ဖြစ်လေသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား ကားမောင်းပို့ခဲ့ရသည့် အလုပ်တာဝန်တွင် ကျွန်မ သာယာ ခဲ့ဖူးသည့် အားလျော်စွာ ကျွန်မအဖို့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ် စပက်ဇ်ကိုလည်း ကျွန်မ ခင်နေပါသည်။ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်စပက်ဇ်၏ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာအဖြစ်မှ တာဝန်ကျပြီးသည့်နောက် တစ်လခန့်အကြာ တစ်ညနေခင်း တွင် ဖြစ်သည်။ အချိန်အတော်ကလေး နောက်ကျနေပြီဖြစ်သော်လည်း အလင်း ရောင်တော့ မပျောက်သေး။ ကျွန်မ မော်တော်ကားကို ကလဲရစ်ဂျီ ရိပ်သာရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်စပက်ဇ်သည် ကားထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်ဒွန်းလေဆိပ်ကို မောင်း” ဟု ပြောပြန်သည်။ “အချိန် မဖြုန်းနဲ့၊ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်မောင်း”

mgyoe.com

ဟင်ဒုန်းလေဆိပ်တွင် ကြေးဝါရောင် ကြယ်ပွင့် အများအပြားသည် ဝင်းလက် နေကြသည်။ ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး လာသည်ထင်၏။ လေယာဉ် ဆိုက်လာသည်။ တံခါးပွင့်လာသည်။ ကြေးဝါရောင် ကြယ်ပွင့်ပိုင်ရှင်များသည် သတိအနေအထားဆွဲ၍ ရပ်နေကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ သည် လေယာဉ်လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာလျက်ရှိ၏။

ကြေးဝါရောင် ကြယ်ပွင့်ပိုင်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်ပြီးသောအခါ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ကျွန်မဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ “မင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ ကေး” ဟု မေးသည်။ “ငါမင်းကို လိုက်ရှာနေတာ လန်ဒန်မြို့တစ်မြို့လုံးနဲ့နေပြီ”

ပြီးတော့ စပက်ဇ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ “ဘယ်လိုလည်း တူးအေး၊ ခင်ဗျားက ကေးကို လေတပ်ထဲခေါ်ပြီး ဝှက်ထားတာကိုး ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကေးကိုတော့ ကျွန်တော့်ဆီက ပြန်မဆွဲပါနဲ့တော့” ဟု စပက်ဇ်က ပြန်ပြောသည်။ “လန်ဒန်မြို့တွင်း လမ်းတွေကို ကောင်းကောင်းသိတဲ့ ဒရိုင်ဘာဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ”

“ကြည့်ဦးမယ်လေ” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာ သည် ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။ “မင့်အတွက် အမေရိက ကနေပြီး သစ်သီး နည်းနည်း သယ်လာခဲ့တယ်။ သစ်သီးတွေက ကြာကြာထားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သစ်သီး ဟုတ်လား” ကျွန်မက သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်မိသည်။ “သစ်သီးတော့ ကျွန်မ ကြိုက်တယ်၊ မနက်ဖြန် လာယူရမလား”

ဗိုလ်ချုပ်စပက်ဇ်က ရယ်သည်။ “ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာကို လာဘ်မထိုးပါနဲ့”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဌာနချုပ်တည်ရာ ဂရောဗင်းနားစကွဲယားသို့ ရောက်သွားပါသည်။ သူ ကျွန်မကို လိုက်ရှာနေသည် ဟု ပြောခဲ့သောစကားမှာ အပိုပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ သက်တော်စောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇာစ်ဦးက ကျွန်မကို ဆီး၍ မေးသည်။ “ကေး ဆမ်းမားစဘီး၊ ခင်ဗျား ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး မြေလှန်ပြီး ရှာနေတာ မတွေ့ဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်စာ မရဘူးလားဟင်”

သူ့စာကို ကျွန်မ ရခဲ့သော်လည်း လွင့်ပစ်ခဲ့မိပါသည်။ တစ်ရက်တွင် ကျွန်မ မော်တော်ကား၏ လေကာနောက်တွင် စာတစ်စောင် ညှပ်ထားသည်။ စာတွင် အမှတ် ၂၀၊ ဂရောဗင်းနားသို့လာ၍ ဗိုလ်မှူးကြီး လီးနှင့် တွေ့ပါဟု ရေးထားသည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး လီး ဆိုသူကို ကျွန်မ မသိပါ။ ဗိုလ်ချုပ်စပက်ဇ်က မခိုင်းဘဲနှင့်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ သွားတွေ့ရန် မလိုဟု

လည်း ကျွန်မ ယူဆခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး လီးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်
ဟောင်ဝါ၏ ဦးစီးအရာရှိများထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော အတွေးမျိုးလည်း
ကျွန်မခေါင်းထဲ၌ မပေါ်ခဲ့ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယခု ကျွန်မရောက်လာသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက
ကျွန်မကို ချက်ချင်း လက်ခံတွေ့ဆုံပါသည်။ သစ်သီးဘူးကို သူ့ရှေ့က စားပွဲ
ပေါ်၌ တင်ထားသည်။ လိမ္မော်သီးနှင့် စပျစ်သီးများဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်
ကျောက်မျက်ရတနာပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မလို
လူတစ်ယောက်အား လက်ဆောင်ပေးဖို့ သတိတရရှိခြင်းနှင့် အလွန်တန်ဖိုးကြီးသော
ပစ္စည်းမျိုးကို ပေးခြင်းသည် ကျွန်မ၏စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်လှုပ်ရှားစေခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မ၊ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိတော့
ဘူး” ဟု ပြောမိသည်။ “ဒီလက်ဆောင် ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာလည်း
ကျွန်မ ပြောမပြတ်တော့ဘူး”

“ငါ မင်းဆီက ကျေးဇူးတင်စကား မလိုချင်ဘူး” ဟု သူက ဆိုသည်။
“ငါ သိချင်တာက မင်း ငါ့ဆီပြန်လာပြီး ကားမောင်းပေးမလား၊ မပေးဘူးလား။
အဲဒါပဲ သိချင်တယ်” ပြီးတော့ သူက ပြုံးနေပါသည်။

ကျွန်မ ဘယ်လို အဖြေမျိုး ပေးရမှန်း မသိပါ။ ဗိုလ်ချုပ်စပက်ဇ်ကိုလည်း
ကျွန်မ အားနာသည်။ သူ့စကားကို ကျွန်မ လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်လိုက်မည်
ဆိုပါကလည်း ထိပ်ဆုံးရောက်နေသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၏ ဒရိုင်ဘာဖြစ်နိုင်
သည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လိုက်ပေတော့မည်။ ကျွန်မ ဘာတွေပြောမိမှန်း
မသိတော့ပါ။ အကယ်၍ ဗိုလ်ချုပ်စပက်ဇ်ဘက်မှ ကျေနပ်မည်ဆိုပါက ကျွန်မ
အနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပြောသည့်အတိုင်း လက်ခံပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကားကိုပဲ
မောင်းချင်ပါသည်ဟု ပြောမိသည်။

နောက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ
၏ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်လာရပြန်ပါသည်။

(၅)

ယခုအခေါက် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ပြန်ရောက်လာခြင်းသည် ရေရှည် အောင်မြင်မှုများကို အရယူရန်ဟူသော ရည်မှန်းချက်နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ကြီးဘစ်ခုကို ဦးစီး၍ တိုက်ခိုက်နေရသည့် ဗိုလ်ချုပ် ကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်မှာ ကြီးမားလွန်းလှပါ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် သူ့တာဝန်ကို အမှားအယွင်း မရှိအောင် သတိကြီးစွာထား၍ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ နေထိုင်ရာ၌ တစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေသော သူ့ဘဝကို မိသားစုတစ်ခု၏ ဘဝနှင့်တူအောင် ကြိုးစား ၍ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

လူအများ၏ အကျိုးနှင့်ယှဉ်နွယ် ဆက်စပ်နေသော လုပ်ငန်းတာဝန်များ ကို ဆောင်ရွက်နေရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အခြား သော ပုဂ္ဂိုလ်များထက် နေအိမ်နှင့် မီးဖိုချောင်၏အရသာကို ခံစားတတ်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ စစ်ကြီးဖြစ်နေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါသည် သူ့အလုပ်နှင့် သူ့အိမ်ကို သူ့ဘဝ၏ဒေါက်တိုင်ကြီး နှစ်တိုင်အဖြစ် သဘောထားသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။ ဤသဘောထားကြောင့်လည်း သူသည် သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေကြသော လန်ဒန်မြို့တော်၏ သမီးပျိုများလက်မှ လွတ်မြောက်အောင် နေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤအရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂရိတာဂါဘိုးလိုပင် နာမည်ပျက် မရှိအောင် နေထိုင်ပါသည်။ တောထွက်ရသေ့ ရဟန်းတစ်ပါးကဲ့သို့ နေထိုင်သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ သူသည် တတ်နိုင်သမျှ တစ်ဦးတည်း နေပါသည်။ သူ၏စိတ်ရင်းမှန်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် နေခြင်းကို နှစ်သက်သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့အချိန်နှင့် သူ့လုပ်အားကို

သူ၏အလုပ်တာဝန်များဖြစ်သော စစ်ရေးစစ်ရာ ကိစ္စများမှ တစ်ပါး အခြားနေရာများတွင် မသုံးလိုသောစိတ်ဖြင့် တစ်ဦးတည်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် လန်ဒန်မြို့တော်ရှိ အထက်တန်းလွှာ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ဟန်ဆောင်မှုများနှင့် ကြွားဝါမှုများကိုလည်း ရွံရှာသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ယနေ့အချိန်အထိ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ တစ်ညတွင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှ ပြန်လာသောအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် မော်တော်ကားထဲ ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဒီမိန်းမတွေက ငါ့ကို ကျွန်မတို့ရဲ့အချစ်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး” လို့ ခေါ်...ခေါ်နေတာ နားကြားပြင်းကပ်လာပြီ ရေရှည်သည်းခံနိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး။ ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ အချစ်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလို့ ခေါ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ငါ အခု စစ်တိုက်နေတာဟာ စားပွဲမှာ အခန့်သားထိုင်ပြီး တိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး” ဟု ညည်းညည်း ညှူညှူ ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

သာမန်အချိန်များတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အခြားလူများထက် အဖော်ခင်တတ်သည့် သဘောရှိသည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်သည် သာမန်အချိန် မဟုတ်ပါ။ သူ လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် မူတစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်ပါသည်။ သူ့အလုပ်နှင့် တိုက်ရိုက် မသက်ဆိုင်သော ဖိတ်ကြားမှု ဟူသမျှကို လက်မခံဟူသော မူဖြစ်ပါ၏။ အမှန်တော့ သူ လက်တွေ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်သုံးခုကြောင့် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဖြစ်ရပ်မှာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး ဂျွန်ဝင်းအန်၏ ဇူလိုင် ၄ ရက် အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့က အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် လူပေါင်းအမြောက်အမြားနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။ ထိုဒဏ်ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သူ့ညာလက်သည် အဆမတန် ယောင်ကိုင်းလျက် ရှိပါသည်။ ထိုနေ့က ရုံးစာရွက်စာတမ်းများပေါ်၌ ရေးထိုးပေးနေကျ လက်မှတ်တို့ကို ရေးထိုးမပေးနိုင်တော့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကြုံရသည့်အဖြစ်မှာ နော်ဝေဘုရင် ဟာကွန်၏ နေ့လယ်စာစားပွဲဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က နေ့ခင်း နှစ်နာရီ ထိုးပြီးလျှင် ပြီးချင်း သူ့ကိုလာခေါ်ရမည်ဟု ကျွန်မကို မှာထားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ မှာထားသည့် အချိန်အတိုင်း ရောက်သွားပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ ထွက်လာပြီး နာရီပေါင်းများစွာကြာမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထွက်လာပါသည်။ သူသည် ဒေါသတကြီး ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။

သံတမန်ဆိုင်ရာ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများအရ ဘုရင်တစ်ပါး၏ ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုတွင် ဘုရင်မင်းမြတ် မပြန်မချင်း မည်သူမှ ဧည့်ခံပွဲအခန်းထဲမှ ထွက်ခွာခွင့် မရှိပါ။ ဤစည်းကမ်းချက်ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ ပြန်ချင်ပါလျက်နှင့် မပြန်နိုင်ဘဲ ဆက်ထိုင်နေခဲ့ရပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း စကားကောင်းနေသဖြင့် ရုတ်တရက် မပြန်ပါ။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ညနေခင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် ကျလာသည်အထိ အောင့်အည်းသည်ခံပြီး ထိုင်နေခဲ့ရသဖြင့် ဒေါပွလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် စစ်တပ်က ပြုလုပ်သော ဧည့်ခံပွဲများ၌ လိုက်နာ ကျင့်သုံးရသည့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ စည်းကမ်းများကိုတော့ သည်းခံ၍ လိုက်နာ လေ့ ရှိပါသည်။ ထိုစည်းကမ်းများကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ သူစိတ်ပျက်တတ်သော သဘောရှိပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ အချို့သော ဓလေ့ထုံးစံများနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ စည်းကမ်းများသည် သူ့အတွက် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ့ ရှိပါသည်။ တစ်ညတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး ဝင်းအန်က ပြုလုပ်သော ညစာစားပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သံအမတ်ကြီးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ တွေ့ဆုံပြီး စကားပြောလို ကြောင်း အကြောင်းကြားပါသည်။

သံအမတ်ကြီး ဝင်းလာခိုက်တွင် ကျွန်မသည် ရုံးခန်းအပြင်ဘက်၌ ထိုင် လျက်ရှိသည်။ ဝင်းအန်သည် လူချောတစ်ဦးဖြစ်၍ အလွန်ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သဘောကောင်းရုံမက အလွန်အလွန် ရှက်တတ်သူလည်း ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုနေ့က သူ့အမူအရာမှာ ဆရာ၏အရိုက်အနှက်ကို ခံရန်ရောက်လာသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်သဖွယ် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။

နောက် ငါးမိနစ်မျှအကြာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် အခါတွင်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့် လက္ခဏာရှိပါသည်။ ပိတ်ထားသော တံခါးများနောက်ကွယ်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ထိုနေ့က ဖြစ်ရပ်ကို ညနေပိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ဟိုတယ်သို့ ပြန်အပို့တွင် ကျွန်မ သိရပါသည်။ သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်ကို အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မအား ပြောပြသည့်အခါ တွင် သူ့မျက်နှာသည် နာလိုခံခက် ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်းကို ဖော်ပြနေပါသည်။

သံအမတ်ကြီးက ရုံးခန်းကို ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူပြောလိုသည့် စကားကို သွယ်ဝိုက်မနေတော့ဘဲ တိုက်ရိုက်ပင် ပြောသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပြောရဦးမယ်” ဟု သူက စကားစသည်။ “ဒီနိုင်ငံမှာက ညစာစားပွဲ တစ်ခုလုပ်ရင်

mgxpe.com

ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် ဆုတောင်းပြီးတဲ့ အချိန်ကျမှ ဆေးလိပ်သောက်ရတဲ့ထုံးစံ ရှိတယ်။ ဘုရင်အတွက် ဆုတောင်းရသေးခင် လုံးဝဆေးလိပ်မသောက်ဘူး” စီးကရက်တစ်လိပ်မှ မသောက်ရလျှင် မနေတတ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ထိုညက ညစာစားပွဲတွင် သူ့စားပွဲ၌ ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း အမှတ်တမဲ့နှင့် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး ပါးစပ်တွင် ခဲထားခဲ့မိသည်။ ဤအဖြစ်ကြောင့် သံအမတ်ကြီးက ဤစကားကို ကိုယ်တိုင်လာရောက် ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အဲဒီ ထုံးစံကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမလဲ” ဟု အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါက သံအမတ်ကြီးကို ပြန်ပြောခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ အဖြစ်အပျက် ကို ကျွန်မအား ပြောပြနေသည့် အခိုက်မှာပင် သူက “အားလုံး သောက်သုံးမကျတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေချည်းပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။ သူ့လို ဆေးလိပ်နှင့်ပါးစပ် အပြတ်မခံ နိုင်သည့် လူတစ်ယောက်အဖို့ ဤဓလေ့ထုံးစံသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော မိုက်မဲမှု တစ်ရပ် ဖြစ်နေရုံမက လုံးဝ သည်းမခံနိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။

“ငါက ဝင်းအန့်ကို ဒီကိစ္စအတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောလွှတ်လိုက် ရတယ်” ဟု သူက ဆိုပါသည်။ “နောက် ဒီအပြုအမူမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူးလို့လည်း တောင်းပန်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မနေ့ညက ညစာစားပွဲဟာ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးအကြိမ်တက်တဲ့ ညစာစားပွဲလို့ သတ်မှတ်ထားလိုက်ပါတော့။ နောက်ကို လန်ဒန်မှာ လုပ်သမျှ ဘယ်သူ့ညစာစားပွဲကိုမှ ကျုပ်မတက်တော့ဘူးလို့လည်း ပြောလွှတ်လိုက်တယ်”

ညစာစားပွဲမှန်သမျှကို မတက်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း လူမှုရေးထုံးစံအရ ပြုလုပ်သမျှ ညစာစားပွဲများကိုမူ လုံးဝတက်ရောက်ခြင်း မပြုတော့ပါ။ နေ့လယ်စာ စားပွဲများ၊ ညစာစားပွဲများ၊ အရက်ပွဲများနှင့် ရုံးပိတ်ရက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ အတွက် ဖိတ်စာများကတော့ ဝင်လာမစဲတသဲသဲ။ သို့သော်လည်း အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါသည် ဘယ်ပါတီပွဲမှ မတက်တော့ပါ။

လေဒီအက်စတာက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား စာရေးဆရာကြီး ဂျော့ဘား နတ်ရှော့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုပါ၍ ညစာစားပွဲသို့ မပျက်မကွက် တက်ရောက် စေလိုပါသည်ဟူသော ဖိတ်စာမျိုးနှင့် လေဒီကန်းနတ်က နိုဝယ်ကောင်းဝဒ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုပါသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆက်ဆက် ကြွရောက်စေလိုပါသည် ဟူသော ဖိတ်စာမျိုးတွေလည်း မကြာခဏ လာရောက်တတ်ပါသည်။

ယင်းဖိတ်စာမျိုးကိုလည်း သူလက်မခံတော့ပါ။ သူ မတတ်နိုင်၍ ဝမ်း နည်းပါကြောင်း ပြန်ကြားစာများသာ ပို့ခိုင်းသည်။ ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်နီ

ချာချီနှင့် အပတ်စဉ်စားနေကျ နေ့လယ်စာနှင့် ညစာစားပွဲကဲ့သို့သော သူ၏ လုပ်ငန်း တာဝန်နှင့် တိုက်ရိုက်မပတ်သက်သည့် ပါတီပွဲမှန်သမျှကိုလည်း သူမတက်တော့ပါ။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် သူ့လိုအပ်ချက်ကိုတော့ သူသိသည်။ သူ၏ ပေါင်း သင်းဆက်ဆံရေး ဘဝမှာ များစွာမှေးမှိန်လျက်ရှိသည်ကို နားလည်သည်။ ခင်ခင် မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေထိုင်မှုဆိုသည်မှာ မိသားစုမှ အခြေခံခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းပေါင်း သင်းဆက်ဆံရေးအခြေအနေမျိုးကို နေအိမ်နှင့်မိသားစုအတွင်း၌သာ ရနိုင်သည် ဟူသော အချက်ကိုလည်းကောင်း သူသဘောပေါက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဝါရှင်တန်တွင် နေစဉ်ကတည်းက ဆွေမျိုး ရင်းချာသဖွယ် တရင်းတနှီးရှိခဲ့သော သူ့မိတ်ပြေဆွများနှင့် အသိုက်အဝန်းလေး တစ်ခုကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ သူတည်ထောင်ထားသည့် အုပ်စုလေးတွင် လူများ များ စားစားမရှိပါ။ ဘွတ်ချ်၊ တက်စ်နှင့် မစ်ကီတို့ သုံးဦးသာရှိပါသည်။ သို့သော် လည်း ထိုအုပ်စုကလေး၏ သံယောဇဉ်ကြိုးမှာ ခိုင်မာလှပါသည်။

ဘွတ်ချ်၏ အမည်အပြည့်အစုံမှာ ဟယ်ရီဘွတ်ချားဖြစ်ပါသည်။ အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ။ မိသားစုများကလည်း အလွန်ရင်းနှီးသဖြင့် မစွက်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် မစွက် ဘွတ်ချားတို့သည် ဝါရှင်တန်တွင် နှစ်ယောက်တွဲတစ်ခန်းတည်း နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ လန်ဒန်သို့ လာရောက်သည့်အခါတွင်လည်း ဘွတ်ချားသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေထိုင်ရာအခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး အတူနေခဲ့သည်။

ဘွတ်ချားသည် လူချောတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရုပ်ရည်နှင့် ပုံပန်း မှာ ခင်စရာကောင်းသည်။ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် လူချစ်လူခင်အလွန်များသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယခင်က ကိုလံဘီယာ အသံလွှင့်ဌာန၌ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် အားလျော်စွာ ယခုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ၏ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးအရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ရူးမသွားအောင် ထိန်းကျောင်းပေးနေသူတစ်ဦးဟုပင် ဆိုရပါ လိမ့်မည်။

သူနှင့်ပတ်သက်၍ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ထုတ်ဖော် ပြောလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်မ မကြာမကြာ ကြားခဲ့ရဖူးပါသည်။ “တချို့ရက်တွေမှာဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ခွေးနားလေးတစ်ကောင်လို ထောင့်တစ် ထောင့်မှာ ခွေပြီး ကုပ်ချင်နေတဲ့စိတ် ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘွတ်ချားက

အဲသလိုခွေနေဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မပြုဘူး။ ကျွန်တော် ဘွတ်ချားကို အနားမှာ ထားတာ ဒီအကြောင်းကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ရူးမသွားအောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ထားတာပါ”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဘွတ်ချ်ကို တကယ်ချစ်သည်။ ဘွတ်ချ်မှာ ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့အလွန် စိတ်ချယုံကြည်ရသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ကင်းဆက်ပြည်နယ်မှ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရာ မြို့ကလေးနှင့် မဝေးကွာလှသော အိုင်အိုးဝါးပြည်နယ်အတွင်းမှ မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မွေးရပ်ဇာတိချင်း အလှမ်းမဝေးသလိုပင် အမြင်ချင်းကျတော့လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကွာဝေးလှပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဘရစ်ချ်ခေါ် ဖဲကစားခြင်းနှင့် ဂေါက်ရိုက်ခြင်းကို ဝါသနာကြီးသည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများရာ၌လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်မအနေဖြင့် ဘွတ်ချ်ကို အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အချစ်ဆုံးသော ညီငယ်တစ်ယောက်လို သဘောထားမိပါသည်။

ဒုတိယလူ တက်စ်မှာ တက္ကဆက်ပြည်နယ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး အားနက်စ်လီးဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်အရာရှိ ဖြစ်သည်။ သူ၏ အကျင့်စရိုက်ကျတော့ ဘွတ်ချ်နှင့် တခြားစီဖြစ်သည်။ သူသည် အမြဲတစေ ပူပန်ကြောင့်ကြကာ အနံ့ခံနေသော အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်နှင့် တူပြီး ထူးထူးခြားခြားပင် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် ပြည့်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ရုံးကို စီမံခန့်ခွဲနေသူဖြစ်၍ ရှုပ်ထွေးကြန့်ကြာနေသော ကြိုးနီစနစ်ကို ဖြေရာ၌ အလွန်တော်သည်။ သူသည် ဘယ်သော အခါမှ သူ့ကိုယ်သူ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် နေသည်မရှိပါ။ ဌာနချုပ်မှ တစ်ရက်လောက် ခွာသွားမည်ဆိုလျှင်ပင် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဤလောက်အထိပင် ရုံးအတွက် စိတ်မချသူ ဖြစ်လေသည်။ တချို့က သူ့ကို အေးတိအေးစက် နိုင်လွန်းသည် ထင်ကြသည်။ အမှန်က သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါ။ စစ်ကြီးမဖြစ်မီက အရောင်းဈေးသည်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သူသည် အလွန်ရက်တတ်သည်။ စကားအလွန်နည်းသည်။ နေပုံထိုင်ပုံ ကလည်း အလွန်ဆိတ်ငြိမ်သည်။ ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ ထိုခြွင်းချက်မှာ အလွန်ကြီးမားသော ခြွင်းချက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့အသံဖြစ်သည်။ သူ့အသံမှာ ကြားရသူများ နားမခံနိုင်လောက်အောင် ကျယ်လောင်လှပါသည်။ သူ၏အော်ဟစ်

ကြိမ်းမောင်းသံသည် ကျွန်မတို့အား ရူးသွားလောက်အောင် ပြင်းထန်လှပါသည်။ တက်စံသည် ဘွတ်ချုံကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မနေရသော်လည်း ရင်းနှီးမှုမှာ ဆွေမျိုးသားချင်း သဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ယောက်ဖနှင့် တူသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

နောက်တစ်ဦးမှာ ကျွန်မတို့အားလုံးက မစ်ကီဟု ခေါ်နေကြသော အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အော်ဒလီ တပ်ကြပ်ကြီး မိုက်ကယ်မက်ကိုး ဖြစ်ပါသည်။ မစ်ကီသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဖိနပ်များကို တိုက်သည်။ ကြယ်သီးနှင့် တံဆိပ်များကို အရောင်တင်သည်။ ဖိနပ်ကြီးများကို မီးပူတိုက်သည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားများကို အဟောင်းနှင့်အသစ်လဲ ပေးသည်။ သွားတိုက်သွားပွတ်တံပေါ် သွားတိုက်ဆေး ညှစ်၍ ထည့်ထားနှင့်သည်။ အဝတ်အစားများ ဝတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် စိတ်ပူသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပူပန်ခြင်းသည် သူ့၏အထူးအခွင့် အရေးတစ်ရပ်ဟု ယူဆသည်။

မစ်ကီ၏ သူရဲကောင်း ကိုးကွယ်မှု စိတ်ဓာတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မတို့ ဘေးလူများအတွက် ရယ်စရာဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ အယ်ဂျီးရီးယား နိုင်ငံတွင် နေခဲ့စဉ်က ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကျွန်မသတိရမိပါသည်။ တစ်မနက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အပေါ်ထပ်မှနေ၍ အောက်သို့ဆင်းလာသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တောက်ပြောင်လျက် ရှိ၏။

မစ်ကီသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ “ရုပ်ရှင်မင်းသား ဂယ်ရီကူးပါးထက် အများကြီးချောတာပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ လူစုမှာလည်း မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အတူ ရယ်မိကြပါသည်။ မစ်ကီကတော့ ကျွန်မတို့ ဘာကြောင့်ရယ်သည်ကို နားမလည်ပါ။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား အဝတ်အစား လဲလှယ်ပေးရသည့် မစ်ကီ၏ အလုပ်တာဝန်ပိုင်းကို စဉ်းစားမိသည့် အခါတိုင်း ကျွန်မ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လန်ဒန်သို့ ပထမတစ်ခေါက် လာစဉ်က သူ့အတွက် အော်ဒလီ တစ်ယောက် ချထားပေးခဲ့သည်။ ထိုအော်ဒလီ၏ ပြောပြချက်အရ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား အတွင်းခံဘောင်းဘီဝတ်ပေးရသည်ဟု သိရပါသည်။

သူ့လို သဘောကောင်းပြီး အလွန် ကာယိန္ဒြေကြီးသူတစ်ဦးက အတွင်းခံဘောင်းဘီ ဝတ်အပေးခံသည်ကို တွေးကာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ကြားစဉ်က ကျွန်မ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ နောက်ကျတော့ ကျွန်မကြားသိရသည့် သတင်းမှန်ကြောင်း

သိလာရသည်။ သူ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံသို့သွားရောက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါက်ကလပ်စ် မက်အာသာ၏ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းစဉ်က ထိုအကျင့်ကို ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကိုယ်တိုင်က ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ပြောပြသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာ လက်အောက်တွင် ခိုင်းစရာအစေခံတွေ ပေါများလှကြောင်း သိရပါသည်။

“ငါ မနီလာ ပြန်ရောက်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရယ်က မင်းအခု အမေရိက ပြန်ရောက်နေပြီ။ မင့်ဘာသာမင်း ဘောင်းဘီဝတ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပြီးပလား” လို့ မေးတယ်။ “ဘောင်းဘီဝတ်နည်း ကျွန်တော် မေ့မသွားပါဘူး။ ဖိနပ်ကြီး ကောင်းကောင်း မချည်တတ်သေးတာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးတုန်းပဲ လို့ ငါက ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်” ဟု သူက ကျွန်မကို စပ်မိစပ်ရာ ပြောပြခဲ့ ဖူးသည်။

အော်ဒါလီမစ်ကီသည် သူ့ဆရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အတွက် ဘာမှ လိုလေသေး မရှိအောင် လုပ်ပေးတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ချောကလက်များ၊ ပီကေများနှင့် စီးကရက်ဘူးများကို ပြတ်မသွား အောင် အမြဲဂရုစိုက်၍ ထားပေးသည်။ သူ့ဆရာ အလွန်ကြိုက်သော အမေရိကန် ကောင်းဘွိုင် သေနတ်ပစ်သမား ဝတ္ထုအသစ်များကိုလည်း ပြတ်မသွားအောင် မှာယူ ချထားပေးလေ့ ရှိသည်။ ထိုဝတ္ထုစာအုပ်များသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အနှစ် သက်ဆုံးသော အပျင်းပြေ ဖတ်စရာစာအုပ်များ ဖြစ်သည်။

မစ်ကီသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ဇနီး မစ္စက်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါထံသို့ တစ်ပတ် လျှင် တစ်ကြိမ် စာမှန်မှန်ရေးရသည့် တာဝန်ကိုလည်း လုပ်သည်။ ထိုတာဝန်မှာ သူ့သဘောနှင့်သူ လုပ်နေသော တာဝန်ဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စဝိစ္စ မှန်သမျှကို ရေးသားခြင်းဖြစ်ရာ ဘွတ်နှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အဖို့ အနည်းငယ် စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်ရသော တာဝန်တစ်ရပ်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါထံ ပြန်ရောက်သည့် အခါ ကျွန်မတွင် မျှော်လင့်ချက် ထားစရာတစ်ခု ရှိလာသည်။ အခြားမဟုတ်ပါ။ မိသားစုလေးသဖွယ်ဖြစ်နေသော အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဤအုပ်စုတွင် အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်လာအောင် အားထုတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း လက်တွေ့ကျတော့ ထင်သလောက် မလွယ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ် ကြီးကို ကားမောင်း၍ မပို့ရသော အချိန်များတွင် ကျွန်မမှာ လုပ်စရာ ကိုင်စရာ များများစားစား မရှိပါ။ တယ်လီဖုန်းလာလျှင် ကိုင်ရသည်။ မေးရ မြန်းရ။

mgpoe.com

အဖြေပေးရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် လာသမျှစာများကို ဖောက်ရ ဖတ်ရသည်။ ပြီးတော့ ချိန်းဆိုချက်များကို အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးရသည်။ ကျွန်မလက်တွေ့ ဆောင်ရွက်နေရသမျှ၊ လုပ်ငန်းတာဝန်များအရ ကျွန်မမှာ အချိန်ရှိသမျှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နှင့် အနေများလျက်ရှိသည်။ ကျန်လူစုနှင့် တွေ့ရ၊ တွဲရသည့်အချိန်မှာ နည်းလွန်း လှသည်။

မနက်ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီသို့ အစောကြီး လာရသည်။ ထို့နောက် ဟိုဟိုသည်သည် သူသွားလိုရာ နေရာများကို လိုက်ပို့ရသည်။ သွားရင်းလာရင်း နေရင်းထိုင်ရင်းပင် သူခိုင်းသမျှ တောက်တိုမယ်ရကလေးတွေ လုပ်ကိုင်ပေး ရသည်။ နောက်ဆုံးတာဝန်များ ပြီးဆုံးသွား၍ သူ ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည့်အခါ သူ့ကို ဟိုတယ်သို့ ပြန်ပို့ပေးရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကျွန်မတို့အား များစွာ အကာအကွယ်ပေးထားသည် ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိပါသည်။ ဘွတ်ချ်၊ တက်စ်နှင့် ကျွန်မတို့သုံးဦးကို သူ့အတွက် တာဝန်ချထားသူများအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ ဤသုံးဦးအတွက် သူ့မှာတာဝန်ရှိ သည်ဟုလည်း သတ်မှတ်သည်။ “အထူးသဖြင့် မင့်အတွက် ဒီသတ်မှတ်ချက် အတိုင်းဖြစ်ရမယ်ကေး”ဟု ကျွန်မကို သူ မှာထားဖူးသည်။ သူ့မှာကြားသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

ဌာနချုပ်ရှိ အချို့သော အရာရှိများသည် ကျွန်မကို ဩဇာပေးချင်ကြသည်။ ဟိုဟာလုပ်ပေးစမ်း၊ သည်ဟာလုပ်ပေးစမ်း စသည်ဖြင့်လည်း ခိုင်းချင်တတ်သည်။ ဤအဖြစ်ကို သူသိထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစကားကို သူပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤအဖြစ်ကို သူ လုံးဝမလိုလား။ ကျွန်မတို့အားလုံးသည် သူ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဝန်ထမ်းများဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ကို သူကလွဲပြီး တခြားလူများက အခွင့်အရေးယူ၍ ခိုင်းစေခြင်း မပြုစေချင်။

အမြဲတစေ သွားအတူ လာအတူဖြစ်လာသည့်အခါ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပြောစရာစကားတွေ ရှိလာသည်။ ရှိလာသည့်အတိုင်းလည်း ပြောမိဆိုမိကြသည်။ အလုပ်အတူတူတွဲ၍ လုပ်နေရသူများသည် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသိနားလည်ထားဖို့ လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။ တစ်ကြိမ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မကို ပြောပါသည်။ “ကေး ...မင့်အကြောင်းကြားနေရတာ အများကြီးဘဲ။ ငါမင့်အမေနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တယ် တစ်ညနေခင်းလောက် မင့် အမေကို ငါတို့နှင့်အတူ ညစာလာစားဖို့ ဖိတ်ပါလား။”

သူနှင့် ဗိုလ်ချုပ်မက်ကလပ်တို့က ကျွန်မကို နေ့လယ်စာစားဖို့ ဖိတ်ခဲ့သည့်

ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်မတို့သုံးယောက် ကွန်နော့သို့ သွား၍ နေ့လယ်စာ စားခဲ့ကြသည်။ အခုလည်း မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ပေါ်လာသည့် အစီအစဉ်။ ကျွန်မအမေ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ညစာစားဖို့၊ “အို ... ကျွန်မ အမေ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” ဟု ကျွန်မ ပြောမိပါသည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ အလွန်စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည့် ညခင်းနှင့် ဆုံကြရပါသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မတို့ မိသားစု၏ တစ်ဦးချင်းစီ၏အကြောင်းကို သိလိုသည်။ ကျွန်မအမေကလည်း မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေသည့် ပန်းသဖွယ် ပြောချင်နေသူဖြစ်ပါ၏။ အမေက ကျွန်မ၏အစ်မ အိဗီနှင့် အိဗီ၏ ယောက်ျားအကြောင်းကို သူ့အားပြောပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့၏ ညီမအငယ်ဆုံး အသက်ခုနှစ်နှစ်သမီးတွင် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ၏မောင် ဆီးမတ်စ် အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ဆီးမတ်စ်မှာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဖြစ်၍ ယခု ဝင်းဂိတ်နှင့်အတူ စစ်မြေပြင်တွင် တာဝန်ကျနေသည်။

“ရှေးမတ်စ်” ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မမောင်၏ နာမည်ကို ခေါ်ကြည့်သည်။ “နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ စုံထောက်တွေကို ခေါ်တဲ့ စကားလုံး...”

“မဆန်းပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး” ဟု ကျွန်မ အမေက ဖြေသည်။ “ဒါ အိုင်းရစ် နာမည်ပါ။ ကျွန်မတို့က အက်စ်၊ အီး၊ အေ၊ အမ်၊ ယူအက်စ်လို့ စာလုံးပေါင်းတယ်”

“တကယ်လို့ အက်စ်နဲ့ပေါင်းတယ်ဆိုရင် ဘာ့ကြောင့် ရှသံထွက်ရသလဲ” ဟု သူကမေးသည်။

“အိုး...ဒါက အိုင်းရစ်အသံထွက်ပဲ” ဟု အမေက ပြောပြီးရယ်သည်။ “ကျွန်မတို့ အိုင်ယာလန်မှာ အရာရာတိုင်းဟာ ရှသံပါတယ်။ အင်းနစ်ဘက်ဂ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးလိုပေါ့။ ကျွန်မတို့ကတော့ အင်းနစ်ရဲ့လို ပြောကြတာ”

“အင်းနစ်ဘက်ဂ်ရဲ့ ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ကျွန်မတို့ နေတဲ့ ဒေသအမည်” ဟု ကျွန်မက ဝင်ပြောသည်။ “အင်းနစ်ဘက်ဂ်ရဲ့ ဆိုတဲ့စကားက ကျွန်းကလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ဟာ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာထဲကို စီးဝင်သွားတဲ့ မြစ်ထဲက ကျွန်းကလေးပေါ်မှာတည်နေတာ။ သိပ်လှတဲ့ နေရာကလေးပေါ့”

ညစာစားပြီး၍ ပြန်ကြတော့မည် ပြုသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အမေ့လက်

mgboe.com

နှစ်ဖက်လုံးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းကိုင်ထားပါသည်။ “ဒီကနေ့ ညနေခင်းဟာ ကျွန်တော့်တို့အတွက် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တွေ့ရတဲ့ ညနေခင်းမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ” ဟု ပြောသည်။ “ကျွန်တော် အိုင်ယာလန်ရဲ့ ပုံဝတ္ထုတွေကို နောက်ထပ်အများကြီး ကြားချင်ပါသေးတယ်”

အမေအဖို့တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ညှို့ယူဖမ်းစားခြင်းကို ခံနေရပြီဖြစ်ပါသည်။ “အလွန်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ” ဟု အမေက မှတ်ချက်ချသည်။ “အင်မတန် သဘောကောင်းပြီး အင်မတန်မှ ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကွယ်၊ အမေတော့ သူ့ကို သဘောကျတယ် ကက်သရင်း” ဟု အမေက ကျွန်မကို ပြောပါသည်။ ထိုညက ညစာစားပြီးကြသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ၏စိတ်ထဲ၌ ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် တစ်အူတုံဆင်း မောင်နှမအရင်းကဲ့သို့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားနေရပါသည်။

(၆)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဟိုတယ်၌နေရခြင်းကို မုန်းတီးသူဖြစ်လေသည်။ သူ ယခုလောလောဆယ် နေထိုင်လျက်ရှိသည့် ကလဲရစ်ဂျီဟိုတယ် ကလည်း သူ့စိတ်နှင့်မတွေ့၊ ကလဲရစ်ဂျီသည် သူ့အတွက် ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသည်။ သူသည် ခမ်းနားထည်ဝါမှုကိုလည်း ကြိုက်သူမဟုတ်။ သူ၏ဧည့်ခန်းကို အနက်ရောင်နှင့် ရွှေဝါရောင်ခြယ်ထားသည်။ ဟောလီးဝုဒ် ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုအတွင်းမှ ဆက်တင်တစ်ခုနှင့် တူလျက်ရှိ၏။ “ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ဒီအခန်းဟာ မသာခန်းနဲ့ တူနေတယ်” ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ဆိုပါသည်။

အိပ်ခန်းတွေ ကျပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်ကို ပို၍ မသက်မသာဖြစ်အောင် ဖန်တီးလျက်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် သုတ်ထားသည့် ဆေးရောင်ကို သူသဘောမကျ။ “ပြည်တန်ဆာအိမ်မှာ သုတ်တဲ့ပန်းရောင်မျိုးပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ “ဒီအခန်းထဲမှာနေရတာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တစ်ခုနဲ့ နေရသလိုပဲ” ဟု ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဒေါ်ချက်စတာဟိုတယ်သို့ ရွှေ့သည်။ ဒေါ်ချက်စတာဟိုတယ်၏ အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းများမှာလည်း တခမ်းတနားပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကလဲရစ်ဂျီဟိုတယ်ထက် အနည်းငယ်မျှပို၍ လင်းလင်းချင်းချင်းရှိသည်။ ပြီးတော့ အနည်းငယ်မျှပို၍ အမေရိကန်ဆန်သည်။ ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်တွင် နေရသည်မှာ သူ့စိတ်တွင် အိမ်မှာနေရသည်နယ် ခံစားရသည်။

အထူးသဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေ ဘွတ်ချားတစ်ယောက်ပြောင်းလာပြီး သူနှင့်အတူတူ နေလိုက်သည့်အခါ သူ့နေထိုင်ရသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် နေအိမ်နှင့်

ပိုတူလာသည်ဟု သူထင်သည်။ သို့သော်လည်း အနေအထိုင်ကတော့ ယခင်အတိုင်း ပင်ဖြစ်သည်။ နံရံလေးဘက်သည် သူ့ကို ကာရံထားသည်။ ထိုအကာအရံ နံရံလေးဘက်ထဲမှ သူမထွက်။

“ငါလည်း စစ်သုံးပန်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါ ပကောလား” ဟု သူက ဆိုသည်။ “ငါ့မှာ လမ်းတောင်မှ ဖြောင့်ဖြောင့် မလျှောက်နိုင်တဲ့ဘဝ ရောက်နေပြီ၊ လူတွေ ဝိုင်းပြီး အကြည့်မခံရဘဲနဲ့ လမ်းလျှောက်လို့ကို မရတော့ဘူး” လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ခန့်က သူ့ကို မသိကြသေးသော လန်ဒန်မြို့သူမြို့သား များသည် ယခုအခါတွင် သူ့နာမည်နှင့် သူ့မျက်နှာကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေ ကြလေပြီ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူသည် ဓာတ်လှေကားနှင့် အောက်သို့ဆင်းသည်။ လူအဝင်အထွက်မရှိသည့် ဟိုတယ်ဘေးပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ထွက်သည်။ ပြီးတော့လမ်းကို ဖြတ်၍ သူ့မော်တော်ကားဆီသို့ ကူးသည်။

ဤကား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ နိစ္စရူဝ အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဖြတ်ကူးနေသည့် အခိုက်အတန့်ကလေးအတွင်းမှာပင် သူ့အားရပ်၍ ကြည့် နေသော လူအုပ်သည် အသင့်ရှိနေတတ်၏။ နောက်ခုနှစ်နာရီကို အလွန်စောသေး သည့်အချိန်ဟု အများက အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ ဤမျှလောက် စောစော စီးစီး အချိန်မျိုးမှာပင် သူ့အား မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသည့် လူများသည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် တွင် စုရုံးရောက်ရှိနေတတ်သည်။

ထိုအဖြစ်မှာ ယခင်ယခင်အခါများက သူ လုံးဝမကြုံတွေ့ဖူးသည့် အဖြစ်။ ထိုအဖြစ်ကို သူမလိုလား။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဟိုတယ်မှ အစားအသောက် လာပို့သည့်လူ သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာသည်ကိုပင် သဘောမကျ။ သူ့ကို အနှောက် အယှက်ပေးသည်ဟု ယူဆသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘွတ်ချ်သည် အခြားဝတ္တရားများ အပြင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရသည့် တာဝန်ကိုပါ အပိုတာဝန်အဖြစ် ယူလာရတော့သည်။ မနက်ဆိုလျှင် ဘွတ်ချ်သည် ရေနံဆီမီးဖို အသေးစားကလေးဖြင့် ကော်ဖီအိုး တည်ရသည်။

သူဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကြိုက်သလို ခါးပြင်းပြင်းမဟုတ်။ “ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ကော်ဖီမှုန့်လက်ဖက်ရည်ဇွန်း နှစ်ဇွန်းတိတိထည့်တာပဲ” ဟု ဘွတ်ချ်ကပြောသည်။ “အဲဒါ အိုက်ကပြောတယ်။ ဒီပန်းကန်ဆေးရည်ကို ကျုပ် သောက်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်နေသလားတဲ့” ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ညစာစားပွဲသို့ မသွားသည့် အခါများတွင် ဘွတ်ချ်သည် ရေလုံပြုတ် အိုးတစ်လုံးဖြင့် ဟင်းချိုတစ်ခွက် ရအောင်လုပ်သည်။ ထို့နောက် ပေါင်မုန့်နှင့်ထောပတ်ချပေးသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကြိုက်သည့် ချောကလက်လည်းပါသည်။ အသားတစ်မျိုးလည်း ပါသည့်အခါ ပါသည်။ ဤညစာမျိုးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မကြာမကြာဝင်၍ စားဖူးခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဒေါ်ချက်စတာဟိုတယ်၌ အချိန်အနည်းငယ်မျှသာ နေသည်။ သူနေသော အချိန်မှာ အိပ်ချိန်ဖြစ်သည်။ သူ၏အိပ်ချိန်မှာလည်း ခြောက်နာရီမှ ခုနစ်နာရီခွဲမျှသာ ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထို့ထက်ပင် နည်းသေးသည်။ တစ်နေ့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ရှိသည့်အနက် ဆယ်နာရီ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီခန့် ဂရော့စ်ဗင်းနား စက္ကယားရှိ ဌာနချုပ်တွင် အချိန်ကုန်သည်။

နေ့ရှိသမျှ အစည်းအဝေးများနှင့်ချည်း အချိန်ကုန်ရသည်က များ၏။ ဗြိတိသျှများနှင့် အမေရိကန်များအကြား ဖြစ်ပေါ်နေသော နိုင်ငံရေးသဘောထားကွဲလွဲမှုများကို ညှိနှိုင်း ဆုံးဖြတ်ပေးရသည့် အစည်းအဝေးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးသဘောထားကွဲလွဲမှုများကို ပြေလည်သွားအောင် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း ဆုံးဖြတ်ပေးရသည့် အစည်းအဝေးများ၊ ဂျာမန်များ၏ လက်အောက်မှ အာဖရိကတိုက်လွတ်မြောက်ရေးကို ဦးတည်သော “မီးတုတ် စစ်ဆင်ရေး” အတွက် စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်များကို အသေးစိတ် ရေးဆွဲချမှတ်ပေးရသည့် အစည်းအဝေးများ ဖြစ်သည်။

ယင်းအစည်းအဝေးများအပြင် ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရသည့် အစည်းအဝေးများမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် များပြားလှပါသည်။ ထိုအစည်းအဝေးများတွင် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် ချောက်ထဲကျလှ နီးနီး ဖြစ်နေသော ကမ္ဘာကြီးအတွက် ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည့် အလားအလာများကို ဆွေးနွေးကြသည်။

ထိုအလားအလာများ ဖြစ်လာလျှင် မည်သို့မည်ပုံ အရေးယူဆောင်ရွက်သင့်သည်များကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြသည်။ အများအားဖြင့် ညစာစားပွဲအပြီးတွင် အမှတ်(၁၀)ဒေါင်းနင်းလမ်း ဝန်ကြီးချုပ်နေအိမ်တွင်သော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ကြီးချုပ် ချာချီ အချိန်ရှိသမျှ နေထိုင်လေ့ရှိသော စိန့်ဂျိမ်းစ်ပတ်ခ်၏ တစ်ဖက်ရှိ ဗုံးဒဏ်ခံ မြေအောက်ရုံးခန်း၌သော်လည်းကောင်း ပြုလုပ်လေ့ရှိပါသည်။

သို့သော်လည်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်များတွင်မူ ဝန်ကြီးချုပ်၏ တောပိုင်းဂေဟာဖြစ်သော ချက်ကားစ်၌ ပြုလုပ်တတ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဝင်စတန်ချာချီ၏ အိမ်ဂေဟာကို အလွန်မုန်းသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုဂေဟာသည် နွေရာသီမှာပင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် အေးခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

mgjoe.com

သူကတော့ ထိုဂေဟာကို “သောက်သုံးမကျတဲ့ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး”ဟု ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုဂေဟာသို့ သွားရသည့်နေ့များတွင် သူသည် အတွင်းခံများကို နှစ်ထည်စီ ထပ်၍ ဝတ်သွားလေ့ ရှိလေသည်။

ချက်ကားစ်ဂေဟာ၏ သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်းငါးရာ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော် လည်း အပူငွေ့ပေးသည့် အရာဝတ္ထု တစ်ခုမှ မရှိပါ။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါရှိနေချိန် တွင် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ်ကတော် မစွက်ချာချီတို့သည် ကုတ်အင်္ကျီကြီး များကို ဝတ်၍ ညစာစားပွဲ၌ ထိုင်လေ့ရှိသည်။ သူတို့ပုံစံအတိုင်း လိုက်၍ လုပ်ရန် ဝန်လေးလျက်ရှိသော အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကတော့ အအေးဒဏ်ကိုခံ၍ ထိုင်နေရသည်။

ဝန်ကြီးချုပ် ချာချီထံသို့ အမေရိကန်သမ္မတကြီး ရုစဗဲက စေလွှတ်ထား သော အထူးသံတမန် ဟယ်ရီဟော့ပ်ကင်းမှာလည်း ထိုဂေဟာကို မုန်းသူပင် ဖြစ်သည်။ သူမုန်းပုံမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထက်ပင် ပိုပါသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချက်ကားစ်ဂေဟာသို့ လိုက်ပို့ရသည်။

လမ်းတွင် မစ္စတာဟော့ပ်ကင်းက မစ္စတာချာချီ၏ ချက်ကားစ်ဂေဟာတွင် နေထိုင်လို့ဖြစ်သည့် အခန်းမှာ တစ်ခန်းသာလျှင် ရှိကြောင်း၊ ထိုတစ်ခန်းမှာ လည်း အိမ်အောက်ထပ်ရှိ အိမ်သာခန်းဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား လှမ်း၍ ပြောနေသည်ကို ကျွန်မကြားလိုက်ရသည့် နောက်ပိုင်း တစ်ရက်တွင် အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါက ကျွန်မအား အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြသည်။

တစ်ညတွင် ဝန်ကြီးချုပ်က မစ္စတာ ဟော့ပ်ကင်းနှင့် ဆွေးနွေးစရာရှိသဖြင့် ခေါ်ခိုင်းသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို မည်သူမှ ရှာလို့မတွေ့ဖြစ်နေသည်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲတွင်လည်း မရှိ။ စာကြည့်ခန်းထဲ၌လည်း မတွေ့။ ပြခန်းထဲ၌လည်း ရှာမရ။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့ကို အောက်ထပ် အိမ်သာခန်းထဲ၌ တွေ့ရသည်။

သူသည် ကုတ်အင်္ကျီကို အကျအနုဝတ်၍၊ လက်အိတ်များကို စွတ်၍၊ ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍၊ မာဖလာကို လည်ပင်းတွင်ပတ်၍ အိမ်သာခွက်ပေါ်၌ စတိုင်နှင့် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကာ သတင်းစာဖတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအဖို့ အလုပ်မများသည့် ရက်ဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ အလုပ်၏ဖိနှိပ်မှုအောက်မှ လွတ်မြောက်နေသည်ဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားပါးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညနေ လေးနာရီ၊ ငါးနာရီခန့်တွင် အမှတ်၂၀၊ ဂရော့ဗင်းနားရှိ သူ့အလုပ်စားပွဲမှထလာပြီး ကျွန်မကို ခေါ်တတ်သည်။

“ကေးရေ...ငါ့ကို အပြင်လေး ဘာလေး ကားနဲ့ ပို့ပေးစမ်းပါဦး။ ကြာရင် ငါရူးလိမ့်မယ်”ဟု လှမ်းပြောတတ်သည်။

ထိုစကားမျိုးပြောသည့်အခါများတွင် “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ပို့ပေးပါမယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ဖြေလေ့ရှိပါသည်။ ထို့နောက် အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်သွားချိန်အထိ ကျွန်မသူ့ကို ကားမောင်းပို့ရသည်။ ဘယ်နေရာဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထားပြီး သွားခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ခြေဦးတည့်ရာ၊ စိတ်ကူးတည့်ရာသို့ လျှောက်သွားသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘွတ်ချီလိုက်ပါလာတတ်သည်။ သူလိုက်ပါလာသည့် အခါများတွင် သူသည် သူကြားထားသမျှ အတင်းအဖျင်း သတင်းများပြောပြခြင်းဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏စိတ်ကို သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးတတ်ပါသည်။ အများအားဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးတည်းသာ သွားလေ့ရှိပါသည်။

သူ့တွင် အချိန်များများရှိပါက ဝင်ဆာရဲတိုက်ဘက်သို့ ပို့ခိုင်းတတ်ပါသည်။ ဝင်ဆာရဲတိုက်မှာ သူသဘောကျသော နေရာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် ညိုမှိုင်းမှိုင်းနှင့် မြို့ပေါ်ကို အုပ်မိုးထားသလို ဖြစ်နေသော ရဲတိုက်ကြီးကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေရာမှ “ဒီရဲတိုက်ကြီးဟာ ပုံပြင်စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ အိတ်တစ်ကွက်သို့လှဲလှဲလည်း သူနှစ်သက်သော နေရာတစ်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုတက္ကသိုလ်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါများတွင် ခေတ်အဆက်ဆက် ရိုးရာမပျက် ဆောင်းလာခဲ့ကြသော ဦးထုပ်မြင့်ကြီးများကို ဆောင်း၍ သွားလာနေကြသော ကျောင်းသားများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတတ်သည်။ သူသာ ကျောင်းသားဖြစ်ပါက ဤအဝတ်အစားမျိုးကို လုံးဝမဝတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အတင်းအကျပ် ဝတ်ခိုင်းသူရှိပါကလည်း ထိုလူမျိုးကို ဘယ်လိုပြန်ပြောမည်ဟူ၍လည်းကောင်း ကျွန်မအား ပြောပြလေ့ရှိပါသည်။

တစ်ကြိမ်မူ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ဘက်ကွန်းစိမ်းဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်က ကျွန်မတို့ ခဏတဖြုတ်ဝင်၍ အရက်သောက်ခဲ့ဖူးသော နေရာဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခေါက်ကျတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် လမ်းဘေး အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ အရက်သောက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ကို လူအများက ချက်ချင်းမှတ်မိသွားကြပါလိမ့်မည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မသည် မော်တော်ကားကို ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်မောင်းတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် ကားနောက်ထဲတွင် ထိုင်နေရာမှ ရှေ့ခန်းဘက်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး “ဒီနေရာလေးကြည့်ရတာ မသာယာဘူးလား။ ခဏရပ်ပြီး လမ်းဆင်းလျှောက်ကြရအောင်။ မကောင်းဘူးလားဟင် ... ကေး” ဟု

mgooe.com

ဆိုတတ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကားပေါ်မှဆင်း၍ လမ်းလျှောက်ခြင်းကို သူ့အလွန် သဘောကျပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း စပ်မိစပ်ရာ စကားများပြောသွားလေ့ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ လျှောက်သွားနေလေ့ရှိပါသည်။ ခြေလှမ်းကြီးကြီးနှင့် သွားနေသော သူ့ကို မိအောင်လိုက်နေရသော ကျွန်မမှာ အသက်မှန်မှန်ပင် မရှုနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ “ငါတို့ပြန်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ ကေး” ဟူသောစကား သူ့ထံမှ ထွက်မလာမချင်း သူ့နောက်မှ တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေရစေမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူသည် ကားနောက်ခန်းထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်၍ လိုက်ပါနေရာမှ အိပ်ပျော်သွားတတ်ပါသည်။ သူ့လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကို အချိန်ဇယားနှင့်တကွ အတိအကျ သိနေသော ကျွန်မက အချိန်တန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားကို နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရသည်။ ခလုတ်ကန်သင်း ချိုင့်ကွင်း မရှိသည့် အချောမွေ့ဆုံးသော လမ်းများကို ရွေး၍ အညင်သာဆုံးဖြစ် အောင် မောင်းရသည်။ စိတ်မောလူမောဖြစ်ပြီး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားသော သူ့ကို မနှိုးရက်ပါ။ ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်သို့ ရောက်ခါနီးကျမှ ကားကို တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ဘရိတ်ဆွဲကာ သူ့ဘာသာသူ နိုးသွားအောင်လုပ်ရပါသည်။

ဟိုတယ်အဝင် တံခါးရှေ့၌ ကားရပ်မိသည့် အချိန်တွင် သူ့နိုးသွားလေပြီ။ သူသည် ခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ခါယမ်းကာ မျက်လုံးများကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး သူ့နက်ကတိုင်ကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်သည်။ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည်။ “ငါအိပ်ပျော်သွားတယ်” ဟု နှုတ်မှ ရေရွတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယင်းကဲ့သို့ အနားယူမှုများသည် မိုလ်ချပ်ကြီးအိုက် ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အဆမတန် ပင်ပန်းမှုများကို သက်သာရာအောင် မစွမ်းဆောင် နိုင်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မဖြစ်စလောက် ကိစ္စလေးတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲတတ်ပါသည်။ ကြယ်သုံးပွင့်တည်းဟူသော ရာထူး၏ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ကို ခံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တတိယ ကြယ်ပွင့်ကို ဒုတိယအခေါက် လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီ မကြာခင်မှာ ရဲခဲခြင်းဖြစ်သည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတစ်ယောက် အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေသည်မှာ ညပေါင်းများစွာ ကြာနေပြီဟု ဘွတ်ချ်က ကျွန်မကို ပြောဖူးပါ သည်။ အိပ်မပျော်သည့်ညတွင် သူသည် ပြတင်းပေါက်အနီး၌ထိုင်၍ အပြင်ဘက်

mg99.com

အမှောင်သို့ နာရီပေါင်းများစွာ ငေးမောနေလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ လူကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိန်လိုက်လာပါသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အရေးအကြောင်းများ ပို၍ များလာပါသည်။ သူ့အသက်မှာ ငါးဆယ့်နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာက အသက်ထက်ပို၍ အိုမင်းရင့်ရော်လာနေပါသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်မသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ဘွတ်ချ်တို့ကို တပ်တစ်တပ်တွင် စစ်ဆေးရန် လိုက်ပို့ပေးရသည်။ အပြန်လမ်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက “ငါ ...အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်မယ့်နေရာလေး တစ်နေရာလောက်တော့ ရှိသင့်တယ်။ အထူးသဖြင့် တောပိုင်းဘက်မှာဆိုရင် ပိုကောင်းမယ်” ဟု ပြောပါသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာပြုလို့ လန်ဒန်အပြင်မှာ အိမ်တစ်လုံး မငှားသလဲ” ဟု ဘွတ်ချ်က မေးသည်။ “မြို့ပြင်မှာဆိုရင် လေကောင်းလေသန့်လည်း ရမယ်၊ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်လည်း နားနိုင်မယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ လူသိသူသိ ကိုယ်ပိုင် အိမ်မျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တဲ့ လူတွေက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ရောက်လာနေမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းသားပဲ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြန်ပြောပါသည်။

ဤစကားသည် ဘွတ်ချ်အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်ခွင့် ရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဩဂုတ်လ၏ တစ်နေ့လယ်ခင်းတွင် ဘွတ်ချ်သည် အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာချိန်တွင် ဖြစ်နေသည့် သူ့မျက်နှာထားသည် စာကလေးတစ်ကောင်ကို မျှထားရသည့် ကြောင်မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ “ကျွန်တော်ရခဲ့ပြီ” ဟု ကြွေးကြော်သည်။ “အိုက်...ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲက အိမ်မျိုးလေး တစ်လုံးရလာခဲ့ပြီ”

မှန်ပါသည်။ “တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်” ဟု အမည်ပေးထားသော ဤအိမ်ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘွတ်ချ်ပြောသမျှသည် အားလုံးအမှန်ချည်းဖြစ်ပါသည်။ ဤအိမ်ကလေးသည် အလွန်သာယာသော ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် တစ်ခုအတွင်း၌ တည်ရှိသည်။ ဂရော့ဗင်းနားစကွဲယားမှ ကားနှင့်သွားလျှင် နာရီဝက်ပင် ပြည့်အောင် မမောင်းရပါ။

ထိုစဉ်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကြည်းတပ်မတော်၊ လေတပ်ဌာနချုပ် ရုံးစိုက်ရာ ဘူးရှေးတ်ခ်မှ သွားလျှင် မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ကြာပါသည်။ ဆယ်ဧကမျှ ကျယ်ဝန်းသော သစ်တောမြေအတွင်း၌ တည်ရှိပြီး စိမ်းလန်းစိုပြည်သော မြက်ခင်းပြင်နှင့် တောပန်းများ၏ အလယ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ဖြစ်ပါသည်။

novel.com

တယ်လီကရပ်ကော့တိတ်ချ်သည် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးစရာကောင်းသည့် အိမ်ကလေး တစ်လုံးဖြစ်ပါ၏။ ကျူဒါဘုရင်များခေတ်က ဆောက်လုပ်လေ့ရှိသော အိမ်မျိုး ဖြစ်သည်။

အရပ်အိမ်ကလေးနှင့် တူလှသည်။ သင်ပုန်းကျောက်များ မိုးထားသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ တငွေငွေ ထွက်လာနေသော ထင်းမီးခိုး မီးငွေများသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ တစ်လိပ်လိပ် တက်သွားလျက် ရှိပါသည်။ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ကတ်ပြားများပေါ်၌ ပန်းချီဆရာများ စိတ်ကူးဖြင့် ရေးဆွဲထားလေ့ရှိသော အိမ်ပုံ ကလေးနှင့် တူလှပါသည်။

အိမ်တည်ရှိနေပုံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တသီးတခြား ရှိလှပါသည်။ လူသူ လေးပါး အသိနည်းသည့် နေရာဖြစ်သည်။ အိမ်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရာလမ်းကို လမ်းမကြီးဘက်မှ မမြင်နိုင်ပါ။ အိမ်အဝင်ဝတွင် ဆေးဖြူသုတ်ထားသည့် ဝါးလုံးတန်းတစ်ခုနှင့် ပိတ်ကာထားပါသည်။ ဤဝါးလုံးမှာ ကျွန်မနှင့် အဆင် မပြေပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ညပိုင်းအိမ်ပြန်ပို့ရသည့် အခါတိုင်း ဤဝါးလုံးကို ကျွန်မ ကျိန်ဆဲလေ့ ရှိပါသည်။

အိမ်အဝင်ဝ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ကားကို ရပ်၍ ကဗျာကယာ ဆင်းရသည်။ ဝါးလုံးတန်းကို ဘေးသို့ဖယ်ကာ ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ရသည်။ ပြီးတော့ကားကို မောင်း၍ အိမ်ဝင်းအတွင်း ဝင်ရသည်။ ထို့နောက် ကားကိုရပ်၍ ပြန်ဆင်းကာ ဝါးလုံးကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားရသည်။

နေ့ခင်းဘက်မှာတော့ ပြီးခဲ့သော ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး လက်တစ်ဖက်ပြတ်ခဲ့ရသော စစ်သားဟောင်းကြီးတစ်ဦးက ဂိတ်စောင့်သည်။ ကျွန်မတို့ကားလာလျှင် သူက ဝါးလုံးတန်းကို ဖယ်၍ ဖွင့်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း ညကျတော့ ဝါးလုံးတန်းကို ဖယ်ရသည့် အလုပ်မှာ ကျွန်မအလွန်စက်ဆုပ်သော ကျွန်မ၏တာဝန်တစ်ရပ် ဖြစ်လာပါသည်။

ပြင်းထန်သော စစ်ကြီးဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် ဤဝါးလုံးတန်းလေးတစ်လုံးက လူစိမ်းသူစိမ်းများကို မဝင်အောင် တားဆီးနိုင်ပါမည်လော။ ဤအချက်မှာ စဉ်းစားစရာ အလွန်ကောင်းသည့် အချက်တစ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန် ထိုအခါက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဆေးဖြူသုတ်ထားသော ဤဝါးလုံး တစ်လုံးသည် မလိုအပ်သော ဧည့်သည်များ ဝင်းလေးထဲသို့ မဝင်အောင် တားဆီးနိုင်သည့် လက်နက်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဤနေရာ၌ ရှိနေသည်ကို မည်သူမှ

mgoe.com

မသိကြပါ။ သူလန်ဒန်မြို့ အပြင်ဘက်၌ နေသည်ဟူသော အချက်မှာ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ စစ်ကြီးအတွင်း လုံခြုံမှု အစီအစဉ်များအရ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို မပေါက်ကြားအောင် ထိန်းသိမ်းရသည်မှာ လွယ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ နားနေရာ လျှို့ဝှက်စခန်းကလေး ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးတည်းသာ ရှိသည်။ ဌာနချုပ်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ထားသော ဖုန်း ဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိပ်ခန်းထဲ၌ ထားလေသည်။

အလွန်အမင်း လျှို့ဝှက်ထားသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ဤအိမ်ရှိကြောင်း ကို လူအနည်းငယ်မျှသာ သိပါသည်။ ထိုအိမ် ဘယ်နေရာ၌ တည်ရှိသည်ဟုတိတိ ကျကျသိသော အရေအတွက်မှာ ပို၍ပင် နည်းပါသည်။ ကျွန်မ သိရသလောက် ဆိုလျှင် ထိုအိမ်သို့ ပထမဆုံးရောက်ဖူးသူမှာ အေဗီရဲလ်ဟာရီမန်း ဖြစ်သည်။ မြောက်အာဖရိကတိုက်၌ ပြုလုပ်လျက်ရှိသော အမေရိကန် မြေအောက် တော်လှန် ရေး လှုပ်ရှားမှုများကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေသည့် ရောဘတ်မာဖီနှင့် ညစာစားရင်း အရေးကြီးသော ဆွေးနွေးမှုတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လာရောက်သည့်အခါတွင်လည်း သူ့ဘာသာသူ လာခြင်း မဟုတ်ပါ။

အလင်းရောင်လုံးဝမရှိတော့သည့် ညကြီးမင်းကြီးကျမှ ဘွတ်ချ်ကိုယ်တိုင် လန်ဒန်မြို့တွင်းသို့ သွားရောက်၍ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အပြန်ကျတော့ လည်း ဘွတ်ချ်ကိုယ်တိုင် ဟိုတယ်အထိ လိုက်ပေးခဲ့ပါသည်။ မစ္စတာဟာရီမန်း အနေဖြင့် သူ့သမီး ကေသီအား လေယာဉ်သုံး အသေးစားပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ် နေသော အထူးလျှို့ဝှက် စက်ရုံတစ်ရုံကို သွားရောက် စစ်ဆေးမည်ဟု ကြိုတင် ၍ ညွှန်ကြားထားပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူ ဘယ်နေရာ သွားမည်ကို မည်သူမျှ အတိအကျ မသိနိုင် တော့ပါ။ သူ့ကို သွား၍ ခေါ်လာသည့် အချိန်ကလည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေ သဖြင့် လာလမ်း ပြန်လမ်းများကို သူကောင်းစွာ မကျက်မိနိုင်ပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ မစ္စတာဟာရီမန်းသည် ဤအိမ်သို့ရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဤအိမ်၏ တည်နေရာကို အတိအကျ မသိနိုင်သည်မှာ သေချာပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မစ္စတာဟာရီမန်းကို မယုံကြည်၍ မဟုတ်ပါ။ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ် တည်နေရာကို လိုအပ်မှ အသိပေးရမည်ဟူသော အခြေခံသတ်မှတ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အခြေအနေအရပ်ရပ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်လာသည့် နောက်ပိုင်း အချိန်အထိ ဤအိမ်ဘယ်နေရာမှာ ရှိသည်ကို အများက မသိတော့ပါ။

အိမ်တွင် အခန်းငါးခန်းရှိ၍ ရေချိုးခန်းမှာ ရှေးခတ်ထုံးစံအတိုင်းဖြစ်သည်။ အိမ်သာမှာ ရေဆွဲအိမ်သာဖြစ်သည်။ ကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည့်အခါတိုင်း ကျသည့် ရေသံများမှာ ဆူညံလွန်းလှပါသည်။ တော်တော်နှင့်လည်း အသံစဲ မသွားပါ။ အိပ်ခန်းတိုင်းတွင် သီးသန့်ကြော့လှေခွက်နှင့် မိလ္လာခွက်များရှိပါသည်။ တစ်အိမ်လုံးကို အနွေးဓာတ်ပေးနိုင်သော မီးဖိုမရှိပါ။ သို့သော်လည်း ဧည့်ခန်းထဲရှိ မီးဖိုနှင့် မီးဖိုချောင်ထဲမှ မီးဖိုကြီးကြားတွင် ရှိနေသော နေရာသည် ကျွန်မတို့ အလုံးအဖို့ နေရထိုင်ရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာရှိကြပါသည်။

များစွာ မကျယ်လှသော ဧည့်ခန်းတွင် ရှိနေသည့် တံခါးပေါက်များသည် တစ်ဖက်မျက်နှာစာရှိ စင်္ကြံဆောင်သို့ ထွက်လို့ရ၏။ ရာသီဥတု နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသည့် ညနေခင်းများတွင် ကျွန်မတို့သည် ထိုစင်္ကြံဆောင်၌ ထွက်ထိုင်ကာ အဖျော်ယမကာ တစ်ခုခုသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောလေ့ရှိကြပါသည်။

သို့သော်လည်း အများအားဖြင့် ကျွန်မတို့အကြိုက်ဆုံးနေရာမှာ ဧည့်ခန်းထဲမှ မီးဖိုရှေ့ဖြစ်ပါသည်။ ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်မှာ သပ်ရပ် သန့်ရှင်းပါသည်။

မီးဖိုရှေ့တွင် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးချထားသည်။ ထိုကုလားထိုင်များရှေ့ မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်လိုက်လျှင် သက်သောင့်သက်သာ မရှိသော ဆိုဖာတစ်လုံး ရှိ၏။ မဟော်ဂနီသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကော်ဖီစားပွဲကို ထိုဆိုဖာရှေ့၌ ချထားလေသည်။ အခန်း၏ တစ်ဖက်ထောင့်ထဲတွင်မူ ဗီရိုဟောင်းတစ်လုံး။ တစ်နေ့တွင် ဘွတ်ချ်သည် ဆိုဖာကို ပြင်မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ခေါင်းအုံးလေးလုံး ဝယ်လာသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ငွေပေးပြေစာကို ယူကြည့်သည်။ “ဟ...ဒါဘာလဲ” ဟု အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။ “ကူရှင်အတွက် ဒေါ်လာလေးဆယ်ကျတယ် ဟုတ်လား။ မလွန်လွန်းဘူးလား” ပေးလာရသည့် ငွေစာရင်းကို ကြည့်၍ သူ ဒေါ်ပွသည်။ ဘွတ်ချ်ခမျာ ခေါင်းအုံးများကို ပြန်ပေးလိုက်ရပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမည်ဆိုပါမူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အနည်းငယ် ကပ်စေးနဲ့ တတ်သောဉာဉ် ရှိပါသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် လူခြောက်ယောက် ချောင်ချောင်ချိချိထိုင်၍ စားသောက်နိုင်သော ဝက်သစ်ချသား စားပွဲဝိုင်းကြီး တစ်လုံးရှိသည်။ ရှစ်ယောက် ထိုင်လျှင် တံတောင်ချင်းထိ၍ ထိုင်ရပါသည်။ ထိုစားပွဲပတ်လည်တွင် လူဆယ်ယောက်မျှ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် ထိုင်ခဲ့ရသည့် ညများလည်း ရှိသည်။ နံရံတစ်ဖက်တွင် ကပ်၍ချထားသော ပန်းကန်စင်ကို ကျွန်မတို့က အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်များတင်ထားသည့် ဘားစင်အဖြစ် ပြောင်း၍ သုံးလိုက်ကြပါသည်။

www.mg680e.com

အပြင်အဆင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် နေချင့်စဖွယ်ကောင်းသော အိမ်ငယ်လေး တစ်လုံးဖြစ်ပါသည်။ ပထမဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်သွားစဉ်ကတည်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရော ကျွန်မတို့အားလုံးပါ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ နေရသည့်နယ် စိတ်က ခံစားခဲ့ကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ထိုအိမ်ကလေးတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် အချိန်မှာရိများသည် ကျွန်မတို့အတွက် မည်မျှလောက် အရေးပါ အရာရောက်ခဲ့သည်ကိုမူ ပြောပြရန် ခက်ပါသည်။

ဤအိမ်ကလေးကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးအားရက်များတွင် အနားယူစရာ စခန်းဟုလည်း သတ်မှတ်၍ မရပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်ပတ်လုံးလုံး အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ဘဲ ရှိတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ပတ်လုံးလိုလို ဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်ကြပါ။ သို့သော်လည်း အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းအားကြီး၍ အလုပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးလိုသည့်အခါ ဤအိမ်ကလေးသည် ကျွန်မတို့အတွက် ထွက်ပြေးပုန်းအောင်းစရာ နေရာလေးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ကလေးကို ငှားပြီးသည့်နောက် အချိန်အတန်ကြာလာသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် တစ်ပတ်လျှင် သုံးလေးညမျှ ဤအိမ်ကလေး၌ အိပ်ပါသည်။

တစ်ညနေခင်းတွင် ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ကင်းစတန်နေအိမ်သို့ ခပ်စောစော လိုက်ပို့ရသည်။ ထိုညက သူ ထိုအိမ်တွင် ညအိပ်မည်ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်သို့ရောက်သွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မကို လှမ်းပြောသည်။

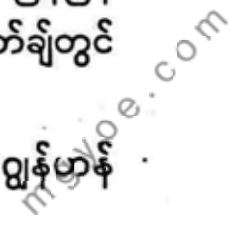
“ဟေ့ ... ကေး၊ မင်းလန်ဒန်ကို ပြန်မသွားခင် အစားတစ်ခုခု စားသွားပါလား”

ဤစကားတစ်ခွန်းအတွက် ကျွန်မမှာ ပီတိဖြစ်ရပါသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမည်ဆိုပါက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပို့ပြီး ကျွန်မနေထိုင်ရာ ကင်စတန်ကလို့စံသို့ ပြန်ရောက်သွားချိန်တွင် ကျွန်မမှာ စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေသည်က များသည်။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ဘာမှ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိပါ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်သောက်ဖို့အတွက် ရေခွေးအိုးတစ်လုံး တည်ရန်ပင် စိတ်မပါဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

“မစ်ကီရေ ...” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အော်ခေါ်သည်။ “ငါတို့ဆာလို့ သေတော့မယ်။ အေးလည်း အေးတယ်။ သိပ်လည်း ပင်ပန်းလာတယ်။ မီးမြန်မြန် မွှေးပြီး စားစရာတစ်ခုခု မြန်မြန်လုပ်ပေးစမ်းပါ” တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်တွင် မစ်ကီသည် အခရာ ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့် သူ့အဖော် စစ်သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဂျွန်မီနေးနှင့် ဂျွန်ဟန်

တို့သည် အိမ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် ချက်ပြုတ်ရေးတာဝန်များကို ယူထားကြပါသည်။ သူတို့သည် တစ်အိမ်လုံးကို ဝင်းလက်တောက်ပနေအောင် လုပ်ထားကြပါသည်။ မီးဖိုချောင်နှင့် အရက်ဘားတွင်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်ထားကြပါသည်။

အများအားဖြင့် ကျွန်မတို့ရောက်ချိန်တွင် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ်သော်လည်း ထိုနေ့က အချိန်စောနေသဖြင့် ဘာတစ်ခုမျှ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးပါ။ သို့သော်လည်း မစ်ကီ၏ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်မှုကြောင့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ပန်းကန်စင်ဘားရှိရာသို့ တန်းဝင်သွားပြီး စကော့ဝီစကီနှင့် ရေကိုစွက်ကာ အရက်နှစ်ခွက်ပြင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မစ်ကီသည် မီးမွှေးနေပြီဖြစ်၏။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အကြိုက်ဆုံး အစားတစ်မျိုးဖြစ်သည့် မြေပဲဆားလှော် ပန်းကန်များကို ကျွန်မတို့ကုလားထိုင်ဘေးရှိ စားပွဲငယ်များပေါ်သို့ လာချပေးသည်။ ကျွန်မတို့ကတော့ မီးဖိုဘေးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိကြသော ကျွန်မတို့သည် စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ လျော့၍ အနားယူလျက် ရှိကြပါသည်။ ကျွန်မကတော့ လည်ပင်းမှ နက်ကတိုင်ကို ဖြေထားလိုက်သည်။ မစ်ကီကတော့ သူ့ဆရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား အဝတ်အစားများ လဲပေးလျက်ရှိသည်။

ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေး နားနေတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်နိုင်သမျှ ဖြစ်အောင်လည်း နေလေ့ရှိပါသည်။ စကားလည်း မပြော၊ ဝီစကီကို တစ်ကျိုက်ပြီး တစ်ကျိုက် ငုံ့၍ တွေဝေငေးမောနေတတ်သည်။ အေးအေးလူလူနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောဆင်ခြင်နေသည့်နှယ် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အေးချမ်းသာယာမှုကို ချက်ချင်းပင် ခံစားရပါသည်။

နောက်တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် မစ်ကီသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထည့်ထားသည့် လင်ပန်းနှစ်ချပ်ကို လာပေးသည်။ ထိုညက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေစားခဲ့ကြသည်ကို မမှတ်မိတော့။ ပူပူနွေးနွေးနှင့် အလွန်အရသာရှိသော အစားအစာများဟုသာ သတိရပါသည်။ အစားစားလိုက်၊ ဝီစကီမော့လိုက်၊ ပြီးတော့ မီးဖိုမှရသည့် အနွေးဓာတ်၊ ကျွန်မမှာ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ပမာ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။

“မင်းတစ်ခု သတိထားမိမလား မပြောတတ်ဘူး ကေး” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စကားစသည်။ “တို့များရဲ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာဆိုလို့ မရှိသလောက်ကို နည်းနေတယ်။ တို့ဘဝကို အခုထက်ပိုပြီး စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ်လာအောင် ဘာများလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ ၊ မင်းဆိုရင်ကြည့်။ တစ်ပတ်မှာ ခုနှစ်ရက်ရှိတာ ခုနှစ်ရက်လုံး အလုပ်လုပ်နေရတယ်။ ဘဝက ဘယ်လောက် ကြမ်းတမ်းလာသလဲ ။ အခုဆိုရင် မင်း ဒစ်ခ်နဲ့ မတွေ့တာတောင် ကြာလှရောပေါ့”

သူရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကြားမှ နေ၍ ကျွန်မ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာကို သူ့ခေါင်းထဲထည့်၍ စဉ်းစား တွေးတောနေကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်မ၏ရင်မှာ ကြည်နူးသွားမိပါသည်။

တကယ်တော့ သူရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာများမှာ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးပြီး အလွန်တာဝန်ကြီးသည့် ပြဿနာများဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ “အို ... ကျွန်မနဲ့ ဒစ်ခ်ကိစ္စက ပြေလည်ပြီးသားပါ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပါသည်။

“အခုဟာက စစ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့အချိန်မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ကျွန်မတို့ ရှောင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ။ လုပ်ကြရမှာပေါ့...”

တကယ်တော့လည်း ဒစ်ခ်သည် အလွန်အလုပ်များသူဖြစ်သည်။ အားခွင့်နားခွင့်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် လက်ရှိ အလုပ်တွင် ကျွန်မအလုပ်များနေသည်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံမှ တစ်ရက်တလေမျှပင် ခွင့်မတောင်းပါ။ ဒစ်ခ်က ကျွန်မကို ပြောဖူးသည်။

“အခုဆိုရင် ကို လန်ဒန်မှာ အမြဲတမ်းတာဝန်ကျတာ ကြာပြီ။ တစ်လ တစ်ခါလောက်လာရတဲ့ ဟိုတုန်းကလောက်တောင်မှ မင်းနဲ့ မတွေ့ရဘူး”

“ကျွန်မလည်း မလုပ်တတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ဖြေခဲ့ပါသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခများမှာလည်း သူ့လူတွေကို အားပေးရတာထက် သူ့ကိုယ်သူအားတင်းရတာ ပိုခက်သေးတယ်။ သူ့ခများလည်း ကျွန်မကို အမှီပြုပြီး သွားလာနေရတာ။ သူ့စိတ်ညစ်သွားအောင်၊ စိတ်ဓာတ်ကျသွားအောင် မလုပ်ချင်ဘူး။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ စောင့်ကြရဦးမှာပဲ ။ တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ကွာရှင်းခွင့်တွေဟာ ပြီးပြတ်သွားမှာပါ။ အဲဒီကျတော့ အခြေအနေတွေ အားလုံး ကောင်းသွားမှာပေါ့” ထိုအချိန်အခါက နေထိုင်ရသည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ လက်မထပ်မိ ဒစ်ခ်ကို ကျွန်မနေထိုင်ရာ ကင်စင်တန် ကလိုစ်ဘက်ရှိ အခန်းသို့ အတူလာနေရန် ခေါ်ဖို့ဆိုသည်မှာလည်း လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။

ဤအခြေအနေကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ကျွန်မ မပြောသင့်ဟု ယူဆပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို မပြောလိုသဖြင့် ကျွန်မက စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက်ပါသည်။ သူ၏ပထမဆုံးသော မေးခွန်းကိုသာ ကျွန်မက အလေးထား၍ ဖြေပါသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂရူးအင်းသားနဲ့ နေခဲ့ရတုန်းက ကျွန်မတို့ ပျော်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မမှတ်မိတော့ဘူးလား။”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အဲလ်ဖရက် ဂရူးအင်းသားသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ “မီးတုတ်စစ်ဆင်ရေး” စီမံကိန်းရေးဆွဲစဉ်က သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ တွဲခဲ့ကြပါသည်။ ဂရူးအင်းသားသည် ဘရစ်ဂျီဖဲကစားသမားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အလွန်တော်သူဖြစ်သည်။

နောင်သောအခါ ကမ္ဘာ့အတော်ဆုံးဘရစ်ဂျီ ဖဲကစားသမားထဲမှာ တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က သူနှင့်ဘွတ်ချ်တို့သည် အမြဲ ကစားခဲ့ကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့လည်း ပြီးခဲ့သောအပတ်က ဒေါ်ချက်စတာဟိုတယ်၌ ကစားခဲ့ကြပါသေးသည်။ အလွန်စွဲသော ကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကစားမိလျှင် တော်တော်နှင့် ဖြတ်မရတော့ပါ။ ကစားမိပြီဆိုပါက အားလုံးသတိမရတော့ပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကစားစဉ်ကလည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကစားနည်း၏ ဖမ်းစားခြင်းကို ခံရပါသည်။ ကစားပွဲပြီးသွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်က “သောက်ကျိုးနည်း ကောင်းတဲ့ ကစားနည်းတစ်ခုပါလားကွာ။ ငါတို့ မကြာမကြာ ကစားသင့်တယ်”ဟု ပြောပါသည်။

အမှန်တော့ ဘရစ်ဂျီ ဖဲကစားနည်းသည် ကျွန်မကလေးဘဝ ကတည်းက စွဲခဲ့သော ကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအစ်ကို၊ ကျွန်မအစ်မ၊ ကျွန်မတို့သည် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရာ အင်နစ်ဘက်ဂေဟာ တတိယထပ်ရှိ စာသင်ခန်းထဲ၌ စုဝိုင်း၍ ထိုင်ပြီး အမြဲ ကစားလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကစားလျှင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည်။ ကစားတိုင်းလည်း အငြင်းအခုန်ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အော်ကြဟစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရိုက်ကြ ပုတ်ကြ၊ ထိုးကြ ကြိတ်ကြသည်။ လိမ်ကြ ညာကြသည်။ ကျွန်မတို့ ကစားပွဲသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖဲချပ်များဖြင့် ပိတ်ပေါက်ကာ ထွက်ပြေးကြခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သည်က များ၏။

ကျွန်မတို့ လုပ်ပုံများသည် အရိုင်းအစိုင်းကလေးများနှင့် တူကောင်းတူနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့အားလုံး အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင်ပင် ပျော်ကြရသည်။

“တစ်ခုပဲရှိတယ်”ဟု ကျွန်မက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပြောပါသည်။ “ကျွန်မ အနေနဲ့ ကလိမ်ကျပြီး ညစ်ပတ်တာမျိုးတော့ မရှိသင့်ဘူး။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မ အဲဒီလို တမင်ညစ်ပြီး ကစားခဲ့ကြလို့ တစ်ယောက် တစ်ယောက်စကားမပြောဘဲ နေလိုက်ကြတာ သုံးရက်တောင်ကြာတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အဲသလိုဖြစ်ပါစေ၊ တမင်ညစ်တာမျိုး မရှိစေရဘူး”ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဆိုသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည်လင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မ စိတ်ကူး သူသဘောကျနေပြီဟု ကျွန်မပြောနိုင်သည်။ “တို့များမနက်ဖြန်ညက စပြီး ဒီအတိုင်းကစားကြမယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်မတို့ ညတိုင်း ကစားကြသည်။ စစ်ကြီးကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသပဲ ရောက်နေနေ ကျွန်မတို့ ဝတ္တရားမပျက် ကစားခဲ့ကြသည်။ မြောက်အာဖရိကတိုက်နှင့် အိတလီမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပြင်သစ် နိုင်ငံမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဆက်မပြတ် ကစားသွားကြသည်။ ညနေပိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကစားကြခြင်း ဖြစ်၏။

အပြင်းအထန် အလေးအနက်ထား၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖဲဝိုင်းတွင် မည်သူမှ စကားမပြောကြပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်ပင် စကားပြောခဲ့လှသည်။ လူသစ်ဝင်လာ၍ စကားများလိမ့်မည်ထင်လျှင် စကား မပြောအောင် သူကိုယ်တိုင်က သွယ်ဝိုက်၍ ဟန့်တတ်ပါသည်။

သူ့လက်တွင် ဖဲ ကောင်းနေသည့်အခါများတွင် ရွှင်မြူးသော လေသံဖြင့် ရယ်၍ “အို...တကယ့်ကို ခမ်းနားသွားပြီကွာ”ဟု ရေရွတ်တတ်သည်။ သို့သော် လည်း သူ့ထံမှ ဤစကားမျိုးလောက်သာ ကြားရသည်။

ထို့ထက်မပို၊ ကစားပွဲတစ်ချိန်လုံး စီးကရက်တွေသာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်နေတတ်သည်။ သူ့တပည့် မစ်ကီကတော့ ဆေးလိပ်ပြာတွေသွန်လိုက်၊ ပြန်လာချပေးလိုက်၊ မြေပဲဆားလှော်ပန်းကန်ကို ထပ်ဖြည့်လိုက်၊ အရက်ခွက်များ ဖြည့်လိုက်ဖြင့် အလုပ်များနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း မီးဖိုတွင် ထင်းများ ထပ်ထိုးနေတတ်လေသည်။

ကျွန်မတို့ဝိုင်းတွင် လေးယောက်မပြည့်သော နေ့ဟူ၍ မရှိပါ။ အမြဲပြည့် သည်သာ ဖြစ်၏။ ဘွတ်ချ်ကိုယ်တိုင်က အလွန်ကစားချင်သည်ဖြစ်ရာ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးကို အမြဲရှာဖွေပြီးခေါ်လာတတ်ပါသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဝိန်းဟု ခေါ်လေ့ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်မတ်ကလပ်လည်း မှန်မှန်လာ၍ ကစားတတ်သည်။ သူ့လိုပင် ပုံမှန်လာ၍ ကစားသူတစ်ဦးမှာ ဗိုလ်ချုပ် တီ-ဂျေ၊ ဒေးဗစ် ဖြစ်

myanmar.com

သည်။ ဒေးဗစ်မှာလည်း အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဗိုလ်ချုပ်ဂရူးအင်းသားတစ်ယောက် ပါလာတတ်၏။ သူပါလာသည့်နေ့ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့အားလုံး ပညာရကြပါသည်။ ဘရစ်ဂျီ ကစားသမားကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဥရောပတစ်ခွင်မှ ကစားသမားတိုင်းက သူ့ကို ဖိတ်ကြား၍ အကြံဉာဏ် တောင်းကြရသည်။ အမှတ်ချင်းတူနေ၍ အရုံး အနိုင် ဆုံးဖြတ်ရခက်သည့် အငြင်းပွားမှုများတွင် သူ့ကိုခေါ်ပြီး ပြေလည်သွား အောင် အဆုံးအဖြတ် တောင်းရသည်။

ဟယ်ရီဟော့ပ့်ကင်း တစ်ယောက်လည်း ကြံကြိုက်သည့်အခါ လာ၍ ကစားတတ်ပါသည်။ သူလည်း ကစားသမားကောင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူ လာ၍ ကစားသည့်နေ့ဆိုလျှင် ကျွန်မမှာ များစွာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရပါ သည်။

အကြောင်းရှိပါသည်။ အခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန် အမင်း ပိန်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ် ပိန်နေပုံမှာ စာဖွဲ့လောက်ပါသည်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အရိုးကောင်ကို အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပေးထားသည်နှင့် တူလှပါသည်။ ကျွန်မသူ့ကို ကြည့်လိုက်မိသည့်အခါတိုင်း သူ့အနားက လူသာ အသက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှုလိုက်လျှင် ဒီလူတော့ လဲကျသွားတော့မှာပဲဟု တွေးမိတတ်ပါသည်။ သူသည် အရပ် အလွန်ရှည်သည်။ အရပ်ရှည်သလောက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပိန်လှပါ၏။

သို့သော်လည်း အလုပ်လုပ်သည့်နေရာတွင်မူ စံပြုလောက်သည်။ အလုပ်ကို ဘီလူးသရဲ စီးနေသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် လုပ်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ကစားလျှင် ပိုက်ဆံကြေးသာ ကစားကြသည်။ လောင်းကြေး မှာ အမှတ်တစ်ရာလျှင် သုံးပဲနီ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူ့ရမှတ်များကို စာအုပ် တစ်အုပ်နှင့် တသီးတခြား မှတ်ထားလေ့ မရှိပါ။ “ငါနိုင်မှာပါကွာ”ဟု ပြုံးဖြူ လုပ်၍ ပြောလေ့ရှိသည်။

“ငါ့ရမှတ်ကို မှတ်ပေးမယ့်လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မင်းတို့ မင်းတို့ ပူစရာ မလိုဘူး”ဟုလည်း ပြောတတ်သည်။

သူသည် ရုံးသူ ထံမှ ပိုက်ဆံကို လက်ငင်းတောင်းတတ်သည်။ သူ့ရုံးလျှင် လည်း ချက်ချင်းပေးသည်။ သူ့ရုံးပြီး တစ်ယောက်နိုင်သည့်အခါ (ထိုတစ်ဦးတစ်

mg ၇၄ e . com

ယောက်မှာလည်း ကျွန်မ အများဆုံး ဖြစ်တတ်ပါသည်) သူပေးရမည့်ငွေကို ကျွန်မက တွက်ချက်ပြီး ပြောရသည်။

ထိုအခါ သူသည် အိတ်ထဲသို့ လက်ဖြင့် နှိုက်၍ ရှာဖွေနေတတ်သည်။ ပြန်ထွက်လာတော့လည်း ငွေများများစားစား ပါမလာ။ “ငါ့မှာက ငွေက နည်းနည်းပဲ ပါတယ်” ဟု ရေရွတ်တတ်သည်။ ဤအဖြစ်မှာ ရိုးနေပြီ။ သူ့တွင် အမြဲတမ်း ငွေနည်းနည်းပါးပါးပဲ ပါတတ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ လစာ ချက် လက်မှတ်မှာ သူ့ဇနီးထံ တိုက်ရိုက်ရောက်ရှိသွားသည်ဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ သုံးစွဲဖို့ အတွက် ဒေါ်လာ အနည်းငယ်မျှထက် ပိုမရပါ။ “ငါ့မှာတော့ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူး ပြောင်ပြီ” ဟု ကြေညာရသည့် အခါများလည်း ရှိတတ်သည်။

သူ့တပည့် မစ်ကီက သူ့အကျီအိတ်ထဲသို့ သတိမေ့ပြီး ငွေထည့်မပေး လိုက်မိသည့်အခါများတွင် ဖြစ်စေ၊ တစ်နေ့စာသုံးဖို့ ထည့်ပေးထားသည့်ငွေကို စီးကရက်နှင့် ချောကလက်အတွက် အသုံးအစွဲ များသွားသည့်အခါများတွင် ဖြစ်စေ သူ့အိတ်ကပ်ထဲ၌ ခြူးတစ်ပြားမှမကျန် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ထ၍ အော်တတ်ပါသည်။ “မစ်ကီရေ ဟေ့ ... မစ်ကီ၊ ပိုက်ဆံပေးပါဦးဟ”။ မစ်ကီ သူ့အနီးမှာ ကပ်၍ ထိုင်နေမှန်းသိလျက် နှင့်လည်း ဤအတိုင်းပင် အော်တတ်သည်။

မစ်ကီက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အပြေးအလွှား တက်သွားပြီး အပြေးအလွှား ပြန်ဆင်းလာသည်။ လက်နှင့်ဆုပ်ယူလာသော အကြွေများကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလက်ထဲ သို့ထည့်ပေးသည်။ ထိုအခါမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူ့ဖဲကြွေးကို ရှင်းပါသည်။

ကျွန်မတို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကစားနည်းမှာ ဘရစ်ဂျီကစားနည်း တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနားနေရာ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်သည် ဂေါက်ကွင်းနှင့် ကပ်နေပါသည်။ အိမ်နောက်ဘက်ရှိလမ်းမှ တောအုပ်အတွင်းသို့ ဖြတ်လိုက်လျှင် အခြားခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်ရှိ ဂိတ်ပေါက်သို့ရောက်သည်။ ထို ဂိတ်ပေါက်မှ ထွက်မိ၍ ဂေါက်ကွင်းသို့ ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမှတ် ၁၃ ကျင်းကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုကျင်းအမှတ် ၁၃ ကိုတော့ ကျွန်မတို့ ကောင်းစွာ သိနေသည်။ အကယ်၍ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စောစောစီးစီး တယ်လီ ဂရပ်ကော့တိတ်ချ်သို့ ရောက်လာလျှင် ကျွန်မတို့အားလုံး ကျင်းအမှတ် ၁၃ သို့ ရောက်သွားတတ်ပါသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် သုံးကျင်း လေးကျင်းတော့ ကစား ဖြစ်သည်။ ကျွန်မမှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် ဆယ့်ရှစ်ကျင်းပြည့်အောင်တော့ဖြင့် ကျွန်မတို့ တစ်ကြိမ်မှ မကစားခဲ့ဖူးပါ။

mgjoe.com

အများအားဖြင့်တော့ အလေ့အကျင့် လုပ်ရုံလောက်ဖြင့် ကျေနပ်နေကြ ရသည်က များပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ဤဂေါက်ကွင်းသည် လုံခြုံမှု မရှိပါ။ သို့သော်လည်း ဤဂေါက်ကွင်းသို့ လာရောက်၍ ဂေါက်သီးရိုက်နေသူများမှာ အသက်ကြီး အမျိုးသမီးတွေ များပါသည်။

ကျွန်မတို့ တယ်လီကရပ်ကော့တိတ်ချ်အိမ်နှင့် ဂေါက်ကွင်းကြားရှိ လမ်းကွေ့တစ်နေရာတွင် သံချေးအထပ်ထပ် တက်နေသော ခုံတန်းလျားတစ်လုံး သည် သစ်ပင်များနောက်ကွယ်တွင် ပုန်းလျက်ရှိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အနှောင့် အယှက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် နားနေလိုသည့်အခါ ကျွန်မတို့သည် ထိုခုံတန်းလျား ဆီသို့သွား၍ ထိုင်ကာ စကားစမြည် ပြောလေ့ ရှိပါသည်။ လူတိုင်း အရာရာတိုင်းနှင့် ကင်းဝေးသည့်နေရာ ဖြစ်သဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် အေးချမ်းလှပါသည်။

အိမ်ဝင်းတစ်နေရာတွင် ဘက်မင်တံကုတ်တစ်ခု လုပ်ထားပြီး အချိန်ရ သည့် အခါတိုင်း ကျွန်မတို့ ကစားကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၊ ဘွတ်ချ်နှင့် တက်စ်တို့က တစ်ခါတစ်ရံ ဘောလုံးကစားကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ် မတ်ကလပ် ရောက်နေချိန်တွင် သူပါဝင်၍ ကစားလေ့ရှိ၏။

ကလေးတွေ ကစားသလို ဖြစ်ပါသည်။ ကစားရင်းနှင့် စည်းကမ်းတွေ ခဏခဏ ပြင်ကြသည်။ ပြောင်းကြသည်။ ကစားသည့်အခါ နှစ်ယောက် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ပြီး တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်ဆီသို့ ကန်ပို့သည်။ တတိယလူက အလယ်မှ ဘောလုံးကို ကြား ဖြတ်ယူဖို့ အားထုတ်ရပါသည်။

မိုနေနှင့် ဟန်တို့က သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ဖို့အတွက် သံဘူးသံခွဲများ၊ အမြဲတမ်း စုထားပေးသည်။ ဘွတ်ချ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့ သုံးဦးက တိုင်ထိပ်တွင် တင်ထားသော သံဘူးကို သေနတ်ဖြင့် တစ်လှည့်စီ ပစ်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့အတွက် သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်စရာ ပုံသေနေရာလေး တစ်ခု ရလာပါသည်။ ကျွန်မတွင် ကိုယ်ပိုင်သေနတ် တစ်လက်မျှ မရှိဟု သိ သွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့သေတ္တာကို မွေနှောက်ရှာဖွေကာ သေနတ် တစ်လက် ထုတ်ယူလာပြီး ပေးပါသည်။

နောက်ရက် အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မအား ဂရော့ဗင်းနားစက္ကယားရှိ သူ့ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ပါသည်။ “ငါ မင်းကို ပေးစရာ တစ်ခုရှိလို့”ဟု ပြောပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ဘာရက်တာ အမျိုးအစား မိန်းမကိုင် ပစ္စတိုလေးတစ်လက် ထုတ်ပေးသည်။

“မင်းဒီသေနတ်လေးကို အလေ့အကျင့်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ထား”ဟု သူက ပြောသည်။ “ငါတို့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည် တစ်ပြည်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကတော့ မင့်ကို ဂျာမန်တွေ လက်ထဲမှာ သုံးပန်းအဖြစ် မမြင်ချင်ဘူး။ သုံးပန်းအဖြစ် မြင်ရတာထက် အသေ မြင်ရတာကို ပိုကြိုက်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် သူ့အင်္ဂလန်မှနေ၍ နိုင်ငံရပ်ခြား တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားရပါက ကျွန်မအား ခေါ်သွားဖို့ စိတ်ကူးကြောင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မအား အရိပ်အမြွက်မျှ အသိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ “မီးတုတ်စစ်ဆင် ရေး” ပြီးဆုံးသွားပါက မြောက်အာဖရိကတိုက်သို့ သူပြောင်းရွှေ့ဖို့ရှိသည် ဟူသော သတင်းကို ကျွန်မ တစ်စွန်းတစ်စမျှ သိထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းကြားပြီးကတည်းက ကျွန်မတော့ သူပြောင်းသွားလျှင် ကိုယ့် နေရာကိုယ် ပြန်ရမည့်အရေးနှင့် နောက်ထပ် အသစ်ရလာမည့် တာဝန်အကြောင်း ကို ကြိုတင်တွေးတော ဆင်ခြင်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အခုတော့ သူ့ခေါင်းထဲ၌ ရှိနေသည့် အကြံအစည်သည် သူ့နှုတ်မှ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အနေဖြင့်ထိုအကြောင်းကို ကျွန်မအား နောက်ထပ် မပြောတော့ပါ။

သို့သော်လည်း ကျွန်မကတော့ ထိုအချိန်မှစ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေးလိုက် သော ဘာရက်တာပစ္စည်းနှင့် သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ခဲ့ပါသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် သေနတ်အပစ်အခတ်များစွာ ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်မသည် ပစ်မှတ်တစ်ခုကို ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်ဖို့အတွက် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ လေ့ကျင့်ခြင်း မပြုခဲ့ ရပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်နေသည့် အကြောင်းအရာများကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုသည့်အခါ သူ့တပည့် မစ်ကီအား ပုံဆွဲပစ္စည်းများ ထုတ်ပေးဖို့ တောင်းတတ်ပါသည်။ ထို့နောက် တယ်လီဂရပ်ကော့တီတ်ချ် တစ်ထပ်တိုက် အိမ်ကလေးကို ကြည့်၍ ပုံကြမ်းများ တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ရေးဆွဲ နေတတ်ပါသည်။ ဘယ်တော့မှ သူ့စိတ်တိုင်းကျသည့် ပုံကြမ်းမရပါ။ စိတ်ကြိုက် မဖြစ်သည့်အခါတိုင်း ဆွဲလက်စပုံများကို ဆွဲဆုတ်လုံးခြေပြီး လွင့်ပစ်နေတတ် ပါသည်။ ပြီးတော့ ထပ်၍ ဆွဲပြန်ပါသည်။

ဆွဲရင်းဆွဲရင်းနှင့်ပင် သူ့ဒေါသအရှိန်သည် မြင့်၍ မြင့်၍ တက်လာလျက် ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း သူသည် ပုံဆွဲခြင်း အလုပ်ကို ရပ်လိုက်ကာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချခိုင်းသည်။

mgyobee.com

ကျွန်မက သူစိတ်ပြောင်းသွားစေရန်အတွက် ခဏတဖြုတ် လမ်းလျှောက် ဖို့ အကြံပြုသည်။ ကျွန်မ၏အကြံ မအောင်မြင်ပါ။ ထိုနည်းတူစွာပင် သူ့ခေါင်း ထဲမှ အကြောင်းအရာများကို ထုတ်ပစ်လိုသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အားထုတ်မှုမှာ လည်း အရာရောက်ပုံ မပေါ်ပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ သမ္မတဖြစ်လာပြီး အိမ်ဖြူ တော်စံ ဘဝသို့ ရောက်သည့်အခါ သူရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများကိုသတင်း စာများနှင့် မဂ္ဂဇင်းများက အရေးတယူ ဖော်ပြခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်မတွေ့ရပါသည်။

များစွာ တိုးတက်လာသော သူ့လက်ရာများကို ကြည့်၍ ကျွန်မအံ့ဩ မိပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူ၏စောစောပိုင်း အားထုတ်မှုများမှာမူ များစွာ အရာမထင်ခဲ့ပါ။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ သူရေးဆွဲခဲ့သမျှ ပန်းချီကားများသည် စစ်ကြီးအပေါ်၌ ရောက်နေသော သူ့စိတ်အာရုံကို မိအောင် မဖမ်းနိုင်ခဲ့၍ ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု ကျွန်မယူဆပါသည်။

တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်၌ ရက်အနည်းငယ်မျှ ညအိပ်မိသောအခါ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် စိတ်ကူးတစ်ခု ရလာပြန်သည်။ သူ ကော့တိတ်ချ်၌ အိပ်ဖို့စိတ်ကူးသည့် ညများတွင် ကျွန်မအဖို့ သူ့ကို ပို့ပြီး လန်ဒန်သို့ပြန်ရသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ မသက်သာဟု သူတွက်သည်။ မနက်ခင်း အစောကြီးထလာပြီး ကြိုရသည့်အလုပ်မှာလည်း ကျွန်မအတွက် မလွယ်ဟု သူက ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်နှင့် အလှမ်းမကွာသော ဘူးရှေး ပတ်ခိ၌ ကျွန်မအတွက် အခန်းတစ်ခန်း ရှာပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မအတွက် သွားရေးလာရေး လွယ်ကူရုံမက အချိန်ပိုရလာသဖြင့် များစွာ အဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ မနက်ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ပြန်ကြိုဖို့အတွက် ခုနှစ်နာရီ မထိုးမီ ရောက်သည်။

ကျွန်မ ရောက်သွားချိန်တွင် မိုနေနှင့် ဟန်တို့သည် မီးဖိုထဲ၌ နံနက်စာ ကျွေးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။ ကျွန်မအတွက် ဝက်သားကင်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥရသည်။ ထောပတ် ကောင်းကောင်းလည်း ရသည်။ ဘီစကွတ်နှင့်ယိုကို လည်း ဖောဖောသီသီ စားနိုင်သည်။ ကျွန်မတို့အဖို့ ထိုခေတ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ တခြားသူများထက်ပို၍ ဝဝလင်လင်နှင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားနိုင်သောက် နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် လိုအပ်သည့် ရိက္ခာများ ကို စစ်တပ်စတိုးဆိုင်မှ အလုံအလောက် ထုတ်ပေးလျက်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဤအချက်ကို ကောင်းစွာ သတိထားခဲ့မိပါသည်။

ကော်ဖီဆိုလျှင် အလျှံအပယ် သောက်ခဲ့ကြရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည်

ကော်ဖီအရောင်ကို ညသန်းခေါင်လို မှောင်မည်းနေမှ ကြိုက်သည်။ ကော်ဖီ အရောင်ပျော့နေလျှင် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ့တပည့် မစ်ကီသည် မီးဖိုထဲမှ ကော်ဖီသစ်တစ်အိုးဖြင့် အပြေးအလွှားထွက်လာ ပြီး လဲပေးတတ်ပါသည်။ “သိပ်ပူတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လျှာကျက်သွားမယ်” ဟူ၍လည်း သတိပေးတတ်သည်။

ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ တစ်မနက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါက ဗြိတိသျှတပ်မှ အရာရှိကြီးတစ်ဦးကို နံနက်စာ ကျွေးသည်။ ဟိတ် ဟန် လုံးဝမရှိသော ဤအိမ်ကလေး၏ နံနက်စာ စားပွဲကို ကြည့်ကာ ဧည့်သည် အရာရှိကြီးမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။

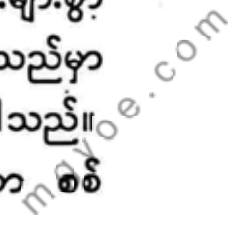
အထူးသဖြင့် တရင်းတနှီး ရှိလှသော မိသားစုဆက်ဆံရေး ပတ်ဝန်းကျင် သည် သူ့အတွက် အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အော်ဒါရီ ရဲဘော်တစ်ယောက်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား “လျှာကျက်သွားမယ်၊ သတိထား” ဟူသောအပြောနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အတူ နံနက်စာစားဖို့ ရောက်လာ သော အမျိုးသမီး ဒရိုင်ဘာတစ်ဦးက တစ်ချက်မျှ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အလေးပြု လိုက်ပြီး “ဟာ ကြက်ဥတွေနဲ့ပါလား။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ဟန်ကျတာပေါ့” ဟူသော အပြော။ ဤအပြောများသည် သူ့အဖို့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩဖို့ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေပါသည်။

တကယ်တော့ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။ သူ ရောက်နေသော နေအိမ်သည် သာမန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်မဟုတ်ပါ။ အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးက သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်း စီမံဖန်တီး၍ တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ဂေဟာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မနက်စာ စားပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူ့အော်ဒါရီမစ်ကီ၏ အကူအညီဖြင့် အဝတ်အစားလဲသည်။ ထို့နောက် ဂရော့စ်ဗင်းနားစကွဲယားရှိ ဌာနချုပ်သို့ သွားသည်။ ဤသည်မှာ သူ၏လုပ်နေကျ အလေ့အကျင့် ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ကြီးဖြစ်နေသည့် အချိန်ကာလတွင် လူတို့သည် ငြိမ်းချမ်းနေစဉ်အချိန် ကာလထက် ပို၍ စုစုစည်းစည်း နေတတ်သော သဘောသဘာဝ ရှိပါသည်။ စုစုစည်းစည်းဖြစ်နေသည့် ကျွန်မတို့ အုပ်စုကလေးအနေဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတကွ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့် မိသားစုစိတ်မျိုး ရှိလာဖို့ ဆိုသည်မှာ အချိန်ကြာကြာ နေခွင့်ရပါမှ တည်ရှိလာနိုင်မည့် ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စစ်မြေပြင်တွင် ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေရသော စစ်

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်သည် အလွန်ကြီးမားကျယ်ပြန့်စွာ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ
သော ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ အလယ်တွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု မကင်းသော မျက်လုံးများ
အောက်၌ ပျော်စရာကောင်းသည့် အိမ်ထောင်စုကို တည်ဆောက်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်း
အားထုတ်ခဲ့ဖူးပါ၏။

(၇)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူပြောထားသော စကားပေါ်၌ အလေးအနက်ထား တတ်သော သဘောရှိသည်။ ကျွန်မအမေနှင့် တွေ့စဉ်က သူပြောခဲ့သည့်စကားကို မေ့မသွားပါ။ ကျွန်မအမေကို ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်သို့လည်းကောင်း၊ တယ်လီ ဂရပ်ကော့တိတ်ချ် အိမ်ကလေးသို့လည်းကောင်း မကြာခဏ ဖိတ်၍ ညစာ ကျွေးလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်မအမေနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် အရာရာတွင် သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ကြသည်က များ၏။ နှစ်ဦးလုံး သမိုင်းကို ကောင်းစွာ စိတ်ဝင်စားကြ သူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအမေသည် ကျွန်မထက်ပင် ပညာကို ကောင်းစွာ သင်ကြားခွင့် ရခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။ အမေသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံနှင့် ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံများရှိ ကွန်ဗင့်ကျောင်းများတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှ သီလရှင်များသည် သူတို့၏ ကျောင်းသူများအား သမိုင်းနှင့် ဘာသာဗေဒ ပညာရပ်များကိုသာမက အချုပ်အလုပ်ပညာနှင့် လူမှု ဆက်ဆံရေးပညာကိုပါ စနစ်တကျ သင်ကြားပေးခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ပညာသင်ကြားပေးနေသည့် အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် လူမှုအဖွဲ့ အစည်းတွင် အရေးပါအရာရောက်သည့် လူချမ်းသာ ကက်သလစ် ဘာသာဝင် မိသားစုထဲမှ တစ်ဦးဦးနှင့်သာ အိမ်ထောင်ရက်သားကျလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြ သည်။

မြေပိုင်ယာပိုင် များများစားစား မရှိသော လူဆင်းရဲ မြင်းတပ် အရာရှိများ နှင့် လက်ထပ်ကြလိမ့်မည်ဟူ၍ကား လုံးဝ မမျှော်လင့်ကြပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ အမေသည် သူတို့မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်လာပါ။ မြင်းတပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့်ပင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအမေသည် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်အပေါ်တွင်

အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလည်း ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် စစ်ပွဲများကို ညစာစားပွဲ၌ ပြန်လည်ခင်းကျင်း တိုက်ခိုက်ပြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြန်လည်အောက်မေ့ရသည်မှာ စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါသည်။ နှစ်ယောက်သား စီးကရက်တွေ တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်သောက်။ သူတို့ရှေ့မှောက်ရှိ ကော်ဖီခွက်မှ ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မော့လိုက်။ စားပွဲပေါ်၌ ကျကျနန ခင်းကျင်းပြသထားသည့် ပြည်ထောင်စုတပ်ဖွဲ့များနှင့် ခွဲရေးသမား မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်များမှ မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့များ တိုက်ပွဲများကို စိတ်ဝင်တစား ငုံ့ကြည့်လိုက်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပိုက်ဆံအကြွေပြားများကို စစ်သားအဖြစ် သုံးသည်။ မစ်ကီခဲများ မကြာခဏဆိုသလိုပင် ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှားဆင်း၍ ကျွန်မအမေနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့အတွက် လိုအပ်နေသော တပ်သားများ ဖြည့်တင်းပေးနိုင်ရန် တစ်ပေါင်တန် ငွေစက္ကူကို အကြွေလဲပေးရသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလွန်ခင်မင်လေးစားသော မိတ်ဆွေများအဖြစ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာက သိကျွမ်းလာခဲ့ကြသည့် မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးများသဖွယ် စကားပြောလိုက်ကြ၊ ရယ်လိုက်ကြ။ အချို့နေရာများတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆနှင့် အမူအကျင့်များသည် ထူးထူးခြားခြား တူညီနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နှစ်ဦးလုံးတွင် တစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းအား ရှိကြသည်။ တွေ့သူတိုင်းနှင့် တစ်ခဏအတွင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိကြသည်။

အမေသည် ကျွန်မအသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်ခန့်တွင် အဖေနှင့် ကွဲခဲ့သည်။ ကျွန်မနှင့် အစ်မအိဗီတို့ကို ခေါ်၍ လန်ဒန်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ လန်ဒန်ရောက်တော့ အလုပ်ဌာနတစ်ခုတွင် မန်နေဂျာအလုပ် ရခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကတော့ ကျွန်မအဖေကို မုန်းခဲ့မိသည်။ အမေက ဘာကြောင့် သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ကောင်းစွာသိသည်ဟု ထင်ခဲ့မိ၏။

အဖေသည် ဒေါသကြီးသည်။ ရန်လိုသည်။ သူ့လိုလူစားနှင့် အတူတူနေဖို့ မလွယ်။ သူသည် လူဆိုးတစ်ယောက်။ ကျွန်မ ထိုအတိုင်းပင် မြင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း အခုအသက်အရွယ်ရောက်မှ ပြန်စဉ်းစားသည့်အခါ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

အဖေနှင့်အမေတို့၏ ဆက်ဆံရေးတွင် ကျွန်မတို့ နားမလည်နိုင်ခဲ့သလို ရှုပ်ထွေးမှုကလေးများ ရှိခဲ့သည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်မအဖေတွင် ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စိတ်သဘောထားရှိသကဲ့သို့ အိုင်းရစ်တို့၏စရိုက်ဖြစ်သော အမျက်ဒေါသများလည်း ရှိသည်။ သူသည် သူ့မြေကို အလွန်ချစ်သည်။ သူ့အမေနှင့် သူ့အဖေတို့ အစဉ်အဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသော စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့် အိုင်းရစ်မြေကေပေါင်း များစွာသည် သူ့ကမ္ဘာဖြစ်၏။

သူသည် သူ့ပန်းများကို မြတ်နိုးသည်။ သူ၏ ပန်းဥယျာဉ်များသည် အိုင်ယာလန်တောင်ပိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသည်။ သူ့ပန်းဥယျာဉ်များထဲတွင် ဥယျာဉ်မှူးနှစ်ဦးမှ သုံးဦးအထိ ရှိတတ်သည်။

သူတို့သည် လက်တွန်းလှည်းကလေးကို တွန်း၍ မြေဩဇာချသူက ချသည်။ ၎င်းတို့များ လျှောက်စိုက်ကာ နှင်းဆီပန်းများကို တိုင်ထောင်ပေးသူက ပေးသည်။ ပန်းကိုင်းများကို ညှပ်သူက ညှပ်သည်။

အဖေသည် သူ့သား ရိုးမတ်စ်ကို အလွန်ချစ်သည်။ သန်သန်မာမာ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် ယောက်ျားပီသပြီး ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သော သူ့အဖေ့ကို ဆက်ခံမည့် သူ့သား လူချော လူလှအတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ ဝင့်ကြွားသည်။ ရိုးမတ်စ်ကလည်း အဖေပိုင်ဆိုင်သည့် အင်းနစ်ဘက်မြေကို အဖေ ချစ်သလောက်ပင် ချစ်သည်။

ကျွန်မအဖေသည် မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦးဖြစ်သော သွက်သွက် လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ ရှိသလောက် ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်အပေါ်တွင် တရားသေ ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်သည့် ဉာဉ်ရှိသော သူ့ဇနီး အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး ကို ချစ်ရှာပါသည်။ ယခုမှ ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ဤအချက်နှင့်ပတ်သက် ၍ သံသယဖြစ်ဖွယ် လုံးဝမရှိဟု ကျွန်မယုံကြည်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦး ကြားတွင် အသက်ကွာခြားမှုနှင့် မိသားစုနောက်ခံချင်း မတူညီမှုစသော ကွဲလွဲချက် များ ရှိခဲ့၏။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းမာသည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်၍ စဉ်းစားချင်ကြသည်။ ကျွန်မအဖေ၏စစ်သားဘဝသည် အနောက်အာဖရိက၌ သာ အချိန်ဖြုန်းရသည်။ ထိုစဉ်က အနောက်အမေရိကကို အဖေတို့က “လူဖြူ တို့၏ သင်္ချိုင်း”ဟု ခေါ်ကြသည်။ အနောက်အာဖရိကမှ ပြန်ရောက်လာသော အခါ အမေနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်မအနေဖြင့် သံသယတစ်ခု ရှိမိသည်။ အဖေသည် သူ့အလွန်ချစ်သော မြေပေါ်ရှိ အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှသော ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး

m g e . com

သို့ သူ့ထက်အသက်ငယ်သော ချစ်ဇနီးကို ခေါ်လာရာ၌ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်း မရှိဟု ထင်ပါသည်။

တောင်ပိုင်းအိုင်ယာလန်သည် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အေးပြီး စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် စိုစွတ်သည်။ ကျွန်မ မှတ်မိ သလောက် ပြောရလျှင် ကျွန်မတို့ ကလေးများအားလုံးမှာ ဆောင်းရာသီတွင် အေးလွန်းသဖြင့် ခြေလက်များ၌ အနာများ ပေါက်လာသည်။

ခြေဆစ် လက်ဆစ်များတွင် အဖြစ်များ၍ အလွန်ယားသည်။ အမြဲတစေ ကုတ်နေရသည်က များသဖြင့် အချိန်ရှိသရွေ့ ဤအနာများအကြောင်းသာ တွေးနေကြရသည်။ ထိုအနာများသည် ဘဝ၏အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဆောင်းရာသီ၏ ပြယုဂ်တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးများကလည်း မျက်ရည်တစ်စုံစုံ၊ နှာခေါင်းများကလည်း နှာရည် တယိုယို။ အေးမြစိုစွတ်သော ဆောင်းရာသီတွင် အနောက်ဘက်မှ အမြဲတစေ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာလေ၏ ဒဏ်ကြောင့် မီးဖိုမှ မီးခိုးငွေ့များသည် အိမ်အတွင်း၌ အလုံးလိုက် အခဲလိုက် ပြေးလွှားနေတတ်၏။

အမေတွင် အဆုတ်ရောဂါ စွဲကပ်လာခြင်းသည် ဤမီးခိုးများကို အမြဲတမ်း ရှူရှိုက်နေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အဖေသည် အမေ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာ စေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အမေကို အဖေသူငယ်ချင်း တစ်ဦးရှိရာ အီတလီနိုင်ငံသို့ အလည်လွှတ်ခဲ့သည်။ မြောက်ပင်လယ်ဒေသမှ နေရောင်ခြည် အောက်တွင် အမေရောဂါသည် သက်သာကောင်းမွန်လာနိုင်စရာရှိသည်ဟူသော အယူအဆဖြင့် လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လင်မယားကြာရှည် ခွဲခွာနေခြင်းသည် ကောင်းသည် မဟုတ်ပါ။ ဤကြားထဲ မမျှော်လင့်ထားသော အဖြစ်များနှင့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မကျေနပ်မှု များ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ ပြဿနာ ကြီးထွားလာတတ်ပါသည်။ အဖေနှင့် အမေတို့ ကွဲကွာသွားခြင်းသည် ဤအကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့် မည်။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် သို့မဟုတ် မည်သည့်အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်စေ၊ အမေသည် နောက်ဆုံးတွင် အဖေကို ထားခဲ့ပြီး ဝေးရာသို့ ထွက်သွားခဲ့ ပါသည်။ အမေသည် အစ်မ အိမ်နှင့် ကျွန်မကို လန်ဒန်မြို့တွင် နေထိုင်တတ်သွား အောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့၏ မွေးဇာတိ အင်းနစ်ဘက်ကိုတော့ လုံးဝ ပြန်မသွားတော့ပါ။ တစ်နေ့တွင် အမေက “သမီး ဒီနှစ်လုပ်မယ့် ဗိုလ်ရှုခံ သဘင်ကို တက်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ခရီးသွားမလား၊ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ တစ်ခုခုလုပ်နိုင်တယ်။ ခရီးသွားရတာကတော့ သမီးအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ အမေကတော့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကြိုက်ရာ ရွေးနိုင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မကြိုက်နှစ်သက်ရာတစ်ခုကို ရွေးဖို့အတွက် တစ်မိနစ်ကြာအောင်ပင် မစဉ်းစားလိုက်ရပါ။ ကျွန်မခရီးသွားဖို့ ရွေးပါသည်။

ကိုယ်မမြင်ဖူးသည့် လောကတစ်ခုကို ကြည့်ခွင့် မြင်ခွင့်ရနေပါလျက် လက်လွှတ်ခံပြီး ကုလားအုတ်အမွှေးအတောင်များ တပ်ထားသည့် လူအများကြားတွင် ဒူးကိုကွေး၍ ငုံ့ပြီး တရိုတသေ တလေးတစား နွယ်ဆက်နေရသည့် အလုပ်မျိုးကို မည်သူက လုပ်ချင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်မအမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမည်ဆိုပါမူ ကျပ်တောင့်နေသော လူအုပ်များ ကြားသို့ဝင်၍ ဘုရင်မ မေရီ၏ရှေ့မှောက်၌ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ရိုသေစွာဖြင့် ဦးညွှတ်ရမည့်အလုပ်ကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေမိပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ယခုအချိန်အထိ ကော့ခဲကောင်တီ ခရိုင်နယ်မြေ၏ အငွေ့အသက်နှင့် လုံးဝမကင်းစင်သေးသည့် တောသူမ အရိုင်းအစိုင်းမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

အမေသည် ကျွန်မကို ဟယ်လ်စကီးမြို့ရှိ သူ့ကျောင်းနေဖက်တစ်ဦးထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ကတော့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ပါ၏။ ဖင်လန်တစ်နိုင်ငံလုံး နေရာအနှံ့လျှောက်လည်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ကျွန်မတည်းခိုခဲ့သည့် အိမ်ရှင်၏ ညစာစားပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗွန်မန်နားဟိန်း ကဲ့သို့သော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီး အပါအဝင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့်ပါ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မသည် အော့စလိုမြို့သို့ သွားသည်။ ပြီးတော့ ဘရပ်ဆဲနှင့် ပါရီ။ ရောက်သည့်နေရာတွင် အမေ့သူငယ်ချင်းများထံ၌ တည်းသည်။ ကျွန်မတည်းနေသည့်အိမ်များသို့ အလည်ရောက်လာကြသော အမေ့သူငယ်ချင်းများက ကျွန်မနှင့် ဆုံမိသည့်အခါ “အို...မင်းကို တို့ဆီ အလည်ခေါ်ရဦးမယ်” ဟု ပြောလေ့ရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မရောက်သွားသည့်နေရာတိုင်း၌ ကျွန်မကို အလည်အပတ် ဖိတ်ခေါ်မည့် မိသားစုများမှာ အမြောက်အမြား ရှိနေတတ်လေသည်။

ခြောက်လမျှအကြာတွင် ကျွန်မ လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်သည်။ အမေက ကျွန်မအား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတစ်ခု သင်ရမည်ဟု ပြောပါသည်။

myboe.com

“သမီးအဖေ သေသွားတဲ့အခါမှာ သမီးတို့ မိန်းကလေးတွေအနေနဲ့ ငွေတစ်ပြား တစ်ချပ်မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး”ဟု အမေက ဆိုသည်။ “သူ့ပစ္စည်းအားလုံးက ရှိမတ်စပ် ရမှာ။ အမေကတော့ သမီးကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မရပ်နိုင်လို့ ယောက်ျားယူရတဲ့ အဖြစ်မျိုး မရောက်စေချင်ဘူး”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မ ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်လိုလက်ရ တက်ရခြင်း မျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ မနက်ပိုင်းတွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာသင်ကျောင်း သို့သွား၍ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပညာနှင့် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စာရေးနည်းပညာများ သင်ယူရသည်။ နေ့ခင်းကျတော့ အနုပညာသင်ကျောင်း တက်ရသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်မ၏ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုလမ်းကြောင်း အပြောင်းအလွဲများကြောင့် ကျွန်မသည် ပညာရေးအပေါ်တွင် ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် အယ်လ်စတရီးဌ် ရိုက်ကူးလျက်ရှိသော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား တွင် မထင်မရှား အခန်းတစ်ခန်းမှ ပါဝင်ခွင့်ရလာသဖြင့် ကျွန်မကျောင်းကို လုံးဝမတက်ဘဲ နေလိုက်မိသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် အရူးအမူးဖြစ်နေခိုက်မှာပင် ကျွန်မ ဂျော်ဒန်ဆန်းမားစဘီးနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြလေသည်။

“ချစ်ခြင်းအစ ကပွဲက”ဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။ ပါတီပွဲလုပ်သည့်နေရာမှာ စိန်ဂျိန်းစက္ကယားလမ်းပေါ်မှ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး၌ ဖြစ်သည်။ ကပွဲခန်းမကြီးဆီသို့ တက်ရသည့်လှေကားမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် နိုင်လွန်း လှပါသည်။ ကပွဲခန်းမကြီးမှာလည်း တစ်နှစ်နေလို့မှ နှစ်ကြိမ်ထက် ပို၍ အသုံးပြုရသည် မထင်ပါ။ ကျွန်မ ဂျော်ဒန်နှင့် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ ရသည့်နေရာမှာ ဤကပွဲခန်းမကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်၏။

သူနှင့် ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးပြီးမှ လူချင်းသိလိုက်ရပြီးသည့် နောက် တွင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ တွဲ၍ ကကြသည်။ ရိုက်ပိန် အတူတူ သောက်ကြသည်။ တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေ အဆက်မပြတ် ပြောကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကပွဲပြီး၍ လှပကျယ်ဝန်းသော လှေကားထစ်များကို နင်းကာ အတူတူ တွဲ၍ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ထွက်ပြုစ နေရောင်အောက်တွင် အတူ တွဲ၍ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ထို့နောက် လအနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

လက်ထပ်ပြီးစဆိုတော့ နားရအားရသည်မရှိ။

ပါတီပွဲတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုတက်ရင်း အချိန်ကုန်ရသည်။ ညတိုင်းလိုလို ပင် အိမ်မှာကပ်သည် မရှိ။ အပြင်ထွက်၍ လည်နေကြသည်က များသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များ ကျတော့လည်း တောင်ပိုင်းဘက်သွား၍ လည်လိုက်၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများထံသွား၍ အချိန်ဖြုန်းလိုက်နှင့် အားရသည်မရှိ။ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရ ဘာမှမလုပ်ဘဲ အချိန်ရှိသမျှ အပျော်အပါးနှင့်သာ နေရသည်မှာ ကြာလာတော့ ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ဂျော်ဒန်နှင့် ကျွန်မတို့သည် စိတ်ချင်း အနေဝေးသလို ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မက ပါရီကျက်သရေဆောင်ဆိုင်တွင် ဖက်ရှင် စံပြုမယ် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ ပထမဆုံး ကျွန်မရသည့်အလုပ်၊ ရသည့်လခကတော့ ဖြစ်လောက်သည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ယခင်က ကိုယ်ပိုင်ငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ် မှ မရခဲ့ဖူးသော ကျွန်မစိတ်မှာ အများကြီးဟု ထင်သည်။

ကိုယ်လုပ်နေရသည့် အလုပ်ပေါ်တွင်လည်း သာယာသည်။ အနုပညာဆန်သော တီထွင် ဖန်တီးမှုများသည် ကျွန်မစိတ်ကို များစွာ ဆွဲဆောင်ခဲ့သည်။ ဖက်ရှင်သည် ကျွန်မအသက် ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်မအဖို့တော့ အသက်ရှင်ရေးအတွက် အသက်ရှူစရာ အနုပညာတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ပထမဆုံးအဆင့်အနေဖြင့် ရေးဆွဲထားသော ပုံကြမ်းနမူနာမှသည် နောက်ဆုံး ခါးပေါ်၌ စမ်းသပ်ဝတ်ကြည့်ရသည့်အဆင့်အထိ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် ဆောင်ရွက်လာရသည့် ဖန်တီးမှုအနုပညာရပ်သည် ကျွန်မ လိုလိုချင်ချင် ရှိလှသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအကြောင်းများကို ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ပြောပြခဲ့ပါသည်။ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူသွားလိုရာ သို့ ကားမောင်းပို့ရင်း တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်၌ ထိုင်နေရင်း စကားစပ်မိကြသည့် အခါများ၌ တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီ ဆိုသလို ပြောပြခဲ့မိခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့ မိသားစုကို နှစ်ပေါင်းများစွာက ခင်မင်ရင်းနှီးလာသည့် မိတ်ဆွေဟောင်းသဖွယ် ခံစားရသည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မကြာမကြာ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်မက ကျွန်မ၏ အစ်ကို ရှီးမတ်စ်တစ်ယောက် လန်ဒန်သို့ ခွင့်နှင့်ရောက်နေကြောင်း ပြောပြမိသည်။ “ငါ့သူနဲ့လည်း တွေ့ဖူးချင်တယ်။ ကနေ့ည တို့ဆီလာပြီး ညစာစားဖို့ ဖိတ်ပါလား” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင်သိပ်ကောင်းတာပေါ့” ဟု ကျွန်မက ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောမိသည်။ ရှီးမတ်စ်ရုံးသို့ ရောက်လာသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ထိုနေ့ည ညစာစားဖို့ ဖိတ်ထားကြောင်း ပြောပြသည်။

သူက ကျွန်မကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ်က ဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာထားကို ကျွန်မအခုအချိန်ထိ မြင်ယောင်ဆဲဖြစ်ပါသည်။ “မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်မပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား” ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်မရယ်ပါသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ချင်နေတယ်၊ အစ်ကို့အကြောင်း ကျွန်မ သူ့ကို ပြောထားမိတယ်”

“မယုံနိုင်စရာဘဲ” ဟု ရှိုးမတ်စ်က ရေရွတ်ပါသည်။

ပျော်စရာ အလွန်ကောင်းသည့် ညနေခင်းပါ။ ထည်ထည်ဝါဝါနှင့် တခမ်းတနား လုပ်သည့် ညစာစားပွဲ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကိုယ့်ထက် အဆမတန် ရာထူးကြီးသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအပေါ်တွင် အမြဲတစေ တရိုတသေ တလေးတစား ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာသာပေး ရွှေရေးပန်းကန်တက် မလုပ်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မ သူ့ကို အလေးမပြုဘဲလည်း မနေပါ။ အလေးပြုလျှင်လည်း တော်အောင်လျော်အောင်ပြုသည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း အခုလို ပုဂ္ဂိုလ်ရေး သဘောဆန်သည့် အချိန်အခါမျိုးတွင်တော့ ဆက်ဆံရေးမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ယခုလို အချိန်မျိုးကျတော့ ကျွန်မအနေဖြင့် သူ့ကို လူတစ်ယောက်အဖြစ်၊ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအဖြစ်သာ မြင်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦးအဖြစ်၊ ကိုယ့်အထက်က အရာရှိကြီးတစ်ဦးအဖြစ် မမြင်တော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူနှင့်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများက ခေါ်သလို အိုက်ဟု တရင်းတနှီး ခေါ်မိသည့် အခါများပင် ရှိတတ်သည်။

ထိုညက ကျွန်မတို့သုံးယောက် နေခဲ့ကြပုံမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာတွင် မိသားစုချင်းထိုင်၍ အပျင်းပြေစကားပြောကြသည်နှင့် တူလှပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ရှိုးမတ်စ်က ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့မိသည့် ရယ်စရာကောင်းသော ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို သတိရကြသည်။ ပြောမိကြသည်။

ပြီးတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မိကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလည်း ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ရော၍ အူလှိုက်သည်းလှိုက်ပင် ရယ်ပါသည်။

ထိုညက ကျွန်မတို့ ပြောခဲ့မိသည့် ရယ်စရာအကြောင်းတစ်ခုမှာ အိမ်တွင်း ဆရာမများ အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ငယ်စဉ်က ကျွန်မတို့အတွက်

ငှားခဲ့သည့် အိမ်တွင်းဆရာမများမှာ အများအားဖြင့် အသက်ခပ်ငယ်ငယ်၊ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်သည်။

အသက်ကြီးကြီးဆို၍ တစ်ဦးမျှသာ ပါဖူးပါသည်။ အမေငှားလာသည့် ဆရာမများသည် အင်းနစ်ဘက်နေအိမ်တွင် ကြာကြာမနေနိုင်ကြပါ။ ဤကိစ္စ အတွက် အသက်ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်ခန့်အရွယ်ရောက်မှ ကော့ခိနယ်မြေ စာသင်ကျောင်း ကို တက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအသက်အရွယ်မတိုင်မီက အိမ်မှာပင် စာသင်ပေးရသည်။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေကျတော့ အိမ်မှာပင် သင်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ တို့မှာ ကျွန်မတို့၏မိဘများနှင့် မိဘများ၏မိတ်ဆွေများထံမှ အတုမြင် အတတ်သင် သဘောဖြင့် သင်ကြားခဲ့ရသည့် မြင်းစီးခြင်း၊ လှေလှော်ခြင်းနှင့် ဘရစ်ချ်ဖဲ ကစားခြင်းမှတစ်ပါး အခြားဘာသာရပ်များတွင် ပီပြင်စွာ တတ်မြောက်ခြင်း မရှိခဲ့ကြပါ။

တစ်ချိန်တွင် ဆရာမသစ်တစ်ယောက် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ထုံးစံအတိုင်း ဆရာမအသစ်ကို မြင်းလှည်းကလေးနှင့်တင်၍ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို လှည့်ပြရန် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့မြင်းလှည်း အိမ်နှင့် ဝေးလာသော အခါ ရှိုးမတ်စ်က မြင်းကို ကြိမ်နှင့် အဆက်မပြတ်ရိုက်၍ မောင်းသည်။ မြင်းမှာ မြင်းပုကလေးဖြစ်၍ ဝလည်းဝသည်။ သူ့ခမျာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြေးနိုင် သည် မဟုတ်။ ရှိုးမတ်စ် ကြိမ်နှင့် ရိုက်သောအခါ သူတတ်အားသရွေ့ အား ထုတ်၍ ပြေးသည်။

သို့သော်လည်း သိပ်ကြီး မြန်သည်မဟုတ်။ သို့ဖြင့် ရှိုးမတ်စ်က မည်သူမျှ မကြားနိုင်လောက်သော နေရာသို့ရောက်သောအခါ “မြင်းလွတ်ပြေးပြီ၊ မြင်း လွတ်ပြေးပြီ” ဟု သံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ အစ်မအိဗီနှင့် ကျွန်မတို့ကလည်း “ကယ်ကြပါဦး မြင်းလွတ်ပြေးလို့” ဟု အသံသေး အသံကြောင်ဖြင့် လိုက်အော် ကြသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်၌ ထိုင်၍ လိုက်လာသော ဆရာမမှာ အသက်ထွက်လှ မတတ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဆမတန် မောဟိုက်နေပြီဖြစ်သော မြင်းပုကလေးသည် ဆက်၍ မပြေးနိုင်တော့သဖြင့် ရပ်တန့် သွားပါသည်။ ဆရာမကတော့ ဘာမှမသိပါ။ ရှိုးမတ်စ်ကို ဖက်ပြီး အလွန်ရဲတဲ့ သတ္တိခဲလေးဟု အမည်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုည ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏အခန်းထဲတွင် ရှိုးမတ်စ်က ကျွန်မအဖေ၏ သေနတ် ကျွန်မကြောင့် ကျိုးသွားရသည့် အဖြစ်ကို ပြောပြခဲ့ပါသေး

myboe.com

သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မ၏အသက်မှာ ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိပြီဟု ထင်ပါသည်။ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော မနာခံချင်တတ်သည့် အရွယ် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် အဖေ၏ သေနတ်များထည့်သည့် မှန်ဖိရိုထဲမှ သေနတ်တစ်လက်ကို ထုတ်ယူခဲ့သည်။ ခြံဝင်းဂိတ်တံခါးကို ကျော်၍ အထွက်တွင် ကျွန်မလက်ထဲမှ သေနတ်လွတ်ကျကာ ပြောင်းတံ ကျိုးသွားလေသည်။

ကျွန်မ ကြောက်လိုက်ပုံမှာ ပြောမပြနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်က ထွက်ပြေးဖို့ပင် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ အဖေအနေဖြင့် သေနတ်များသည် စိန်ရွှေရတနာ များထက် ပို၍ တန်ဖိုးထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းစွာ နားလည်ထားသည်။ ကျွန်မထက် ပို၍ မြတ်နိုးသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်မ ကြောက်လွန်း၍ အိမ်မပြန်ရဲ။ မြင်းစောင်းထဲ သွား၍ ပုန်းနေသည်။ ညလယ်စာ စားအပြီးတွင် ရိုးမတ်စ်က အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တစ်ခု ယူလာပြီး ကျွန်မကို ပေးသည်။ သို့သော်လည်း ကြောက်အားကြီးနေသော ကျွန်မမှာ သူယူလာပေးသော ပေါင်မုန့်ကိုပင် မစားနိုင်။

“ငါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးမိသည်။ “အဖေက ငါ့ကို အသေအကျေ ရိုက်တော့မှာ” တကယ်ပင် ရိုက်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်မယုံကြည် ထားသည်။

“နင် အဖေကို ပြောပြပေါ့” ဟု ရိုးမတ်စ်က ဆိုသည်။ သူသည် ကျွန်မကို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသေးသည်။ “နင်က ထွက်ပြေးလို့ လည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ နင့်ကိုယ်နင် ထိန်းနိုင်လောက်အောင်မှ အသက်မကြီးသေး တာ၊ ပြေးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်” ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်သည်။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး အဖေရှိရာ စာကြည့်ခန်းကို တံခါးသွားခေါက် သည်။ သူ့စားပွဲတွင် စာရွက်စာတမ်းတစ်ရွက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော အဖေက ကျွန်မကို ဆီးကြည့်ပြီး အံ့ဩလျက်ရှိ၏။ မျက်နှာထားကတော့ ကျွန်မဝင်လာ သည်ကို မကြိုက်ကြောင်း အထင်အရှား ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မဖြစ်သမျှကို ပြောပြသည်။

အဖေက ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပုံပန်းကို ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပုံလည်း ပေါ်သည်။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ လမ်းပေါ်တွင် လေလွင့်နေသည့် မိန်းက လေးတစ်ဦးနှင့် တစ်ထေရာတည်း။ ကျွန်မတို့ အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် အဝတ်အစား

များကို အမေက အပြင်တွင် ဝတ်ဖြစ်အောင် ပြင်ချုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ အမေ ပြင်ချုပ်ပေးထားသည့် အဝတ်အစားများထဲတွင် ပုံမကျ ပန်းမကျ ဖြစ်နေသော အင်္ကျီနှင့် စကတ်များလည်း ရှိသည်။ ကျွန်မ၏ခါးပေါ်မှ အဝတ်အစားများသည် အဖေ မျက်စိထဲတွင် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။

သူ့ရှေ့၌ရပ်နေသော ကျွန်မမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရစရာမရှိအောင် ညစ်ပတ် ပေရေလျက်ရှိ၏။ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကလည်း အချိုးအစား မကျ။ ဒီကြားထဲ နှာရည်တရွဲရွဲနှင့် မြင်ရသူအဖို့ စိတ်သက်သာစရာ မရှိ။ တကယ်တော့ အဖေသည် သနားစရာကောင်းသည်။ သူသည် အိုင်းရစ်လူမျိုး များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဘုရင့်မြင်းတပ်တွင် ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီးအထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တပ်မှထွက်၍ အမေနှင့် လက်ထပ်တော့ သူ့အသက်မှာ မငယ်တော့ပါ။ သူ့ အသက်ကြီးကာမှ ရလာသော ကျွန်မတို့လို ဆူဆူပူပူနှင့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သားသမီးများအတွက် မည်မျှလောက် စိတ်ရှုပ်ရှားမည်နည်း။

သို့သော် ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်မမှာ အံ့အားသင့် လျက်ရှိပါသည်။ အဖေက ကျွန်မကို မရိုက်ပါ။ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းခြင်းပင် မပြုပါ။ “မျက်နှာသွားသစ်ချေစမ်း ကက်သရင်း” ဟု ပြောသည်။ “ပြီးတော့ ဒီဘက်ကို ပြန်လာခဲ့”

အဖေမှာသည်အတိုင်း ကျွန်မပြန်လာခဲ့ပါသည်။ “ဒီကိုလာ” ဟု အဖေက ဆီး၍ ခေါ်သည်။ သူ့အနားရောက်တော့ ကျွန်မကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ထားသည်။ “ဖေဖေသေနတ်ကို မကိုင်ဘူးလို့ သိရဲ့သားနဲ့ ဖေဖေမသိဘဲ သေနတ်ကို ယူတယ်။ အဲဒါ သမီးမှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သမျှကို အမှန်အတိုင်း လာပြောတယ်။ မလိမ်ဘူး၊ မညာဘူး။ အဲဒါကျတော့ သမီးလုပ်တာမှန်တယ်၊ သမီးသတ္တိလည်းကောင်းတယ်၊ ရဲလည်းရဲရင့်တယ်။ ဖေဖေတို့ ဒီအကြောင်းကို နောက်ထပ် မပြောကြစတမ်း ဟုတ်လား...”

ရှိုးမတ်စ် ပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မမှာ အဖေကို သတိရနေမိသည်။ အဖေကို သနားသောစိတ်နှင့် လေးစားချစ်ခင်သော စိတ်လည်း ကျွန်မရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားနေရပါသည်။

အဖေသည် ကျွန်မကို ချစ်ရှာလိမ့်မည် ဟူသော အတွေးဝင်လာသည်။ သို့သော် အဖေသည် သူ့စိတ်ခံစားမှုများကို ဘယ်လိုဖော်ပြရမည်ဟူ၍ နားမလည် ရှာ။

ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်အကြောင်းများကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြန်လည်

myoe.com

ပြောပြရင်းနှင့်ပင် ရှိမတ်စ်နှင့်ကျွန်မတို့ မောင်နှမသည် ပြန်လည် ပေါင်းစည်း လာမိကြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မတို့ ပြောပြနေသည့် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ အပေါ်တွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ပရေးရီးမြက်ခင်း လွင်ပြင်ဒေသ၌ တရားဟောဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးသော သူ့ဦးလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြခဲ့သေးသည်။

ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှင့် ညစာစားခဲ့ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာကြောင်း နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မကို ပြောသည်။ “မင်းနဲ့ မင်းအစ်ကို ရှိမတ်စ်တို့ ပြောပြခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေဟာ ငါဖတ်ဖတ်နေတဲ့ အနောက်တိုင်းဒေသနောက်ခံ ကောင်းဘွိုင်ဝတ္ထုတွေလိုပဲ နားထောင်လို့ ကောင်း တယ်”ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဤစကားကို ပြော၍ ပြုံးသည်။

သူ့အသည်းစွဲ ကောင်းဘွိုင်ဝတ္ထုအများအပေါ်တွင် ကျွန်မ နှာခေါင်း ရှုံ့သည်ကို သူသိနေပါသည်။

သို့သော်လည်း မြောက်အာဖရိကတိုက်တွင် စစ်ဆင်ရေးအတွက် ပြုလုပ်နေ ကြသည့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြီးဆုံးခါ နီးလာလေလေ၊ ယခုလို စိတ်အေး လက်အေး နေနိုင်သည့်ညမျိုး မရှိသလောက် ရှားလေဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မတို့ အနေဖြင့် နေ့စဉ် လုပ်နေကျအတိုင်း အရှိန်မပျက် လှုပ်ရှားလျက်ပင် ရှိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော့ သူတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နားခွင့် ကြိုလာလျှင် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်ကိုသာ ပြန်၍နားသည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အင်မတန်ပင်ပန်းလွန်းသည့် ညများတွင် မီးဖိုခေး၌ မီးလှုံရင်း အိပ်ပျော်သွား တတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ အိပ်ပျော်သွားသည့် အခါများတွင် နှိုးချိန်တန် နှိုးဖို့ ကျွန်မ တို့အား မှာထားတတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့တွင် အိပ်မပျော်သည့် ညများ ရှိလာသည်။

တချို့ညများတွင် လုံးဝမအိပ်နိုင်။ နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်၍ ပြဿနာ တစ်ခုပြီး တစ်ခု စဉ်းစားနေရတတ်သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးက သူ့စိတ်အာရုံကို အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြသည်။ အနည်းဆုံး နာရီအနည်းငယ်မျှသာ အာရုံပြောင်းသွားနိုင်လျှင် သူ့မှာ စိတ်သက်သာရာ ရနိုင်စရာရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော်လည်း လုပ်ရသည်မှာ မလွယ်ပါ။ ကြာလေခက်လေ ဖြစ်လာသည်။

လက်ရှိအခြေအနေအရ ကျွန်မတို့ ဖွဲ့စည်းထားသော မိသားစုသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိသလောက်

ဖြစ်သည်။ လုပ်ပြန်တော့လည်း ထိရောက်မှု မရှိလှပါ။ ဘွတ်ချ်ဘီးတဲလ် (အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝေါလ်တာဘက်ဒ်လ်စမစ်) နှင့် ကျွန်မတို့ပင်လျှင် လက်လျှော့ရမလို ဖြစ်လာသည်။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်မတို့ မိသားစုထဲ၌ အဖော်သစ်တစ်ဦး တိုးလာသည်။ သူသည် အမြဲတစေ သစ္စာရှိသော၊ အချစ်အခင် မပျက်သော ကျွန်မ၏ ရာသက်ပန် အဖော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့နာမည်မှာ တဲလက်ခ်။ သူသည် ကျောက်မီး သွေးရောင် စကော့တီးမျိုး ခွေးကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မ အနေဖြင့် ဤခွေးကလေးအကြောင်းကို အခန်းတစ်ခန်း သီးသန့်ထား၍ ရေးသားရပါလိမ့် မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အကြောင်းကို တခမ်းတနား ဖော်ပြချင် လောက်အောင် ထိုက်တန်သည့် အဖော်မွန်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပါတည်း။

(၈)

နေရောင်ဝင်းလက်နေသော ချစ်စရာကောင်းသည့် အောက်တိုဘာတစ်ရက် တွင် ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကားပေါ်တင်၍ ချယ်လ်တင်ဟမ်မှ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ မော်တော်ကားလမ်းသည် ကော့ခိုးလ်နယ်မြေ၏ နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည် တစ်လှည့်ဖြစ်နေသော စိုပြည်စိမ်းလန်းသည့် တောင်ကုန်းများကြားတွင် ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက် ပြေးသွားလျက်ရှိလေသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု တည်နေသော ကော့တိတ်ချ် တစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကလေးများ။ ပြီး တော့ ကျီးများနှင့် တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေးခြံများ၊ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့် လယ်တဲများ။

“တစ်နေ့ကျရင် ငါလည်း စိုက်ပျိုးခြံတစ်ခြံ ပိုင်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်” ဟု အိုက်က လှမ်းပြောသည်။ “နို့စားနွားမတွေနဲ့ မြင်းတွေမွေးမယ်။ သိုးလည်း နည်းနည်းပါးပါး မွေးမယ်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လည်း စိုက်မယ်။ ကိုယ့်မီးဖိုချောင် လုံလောက်ရုံတင် စိုက်မှာပါ။ စီးပွားဖြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကိုတော့ တကယ့်အိမ်နဲ့တူတဲ့ အိမ်မျိုးတစ်လုံးတော့ ပိုင်ချင်တယ်။ အခုအချိန်ထိ ငါ့မှာ အိမ်ပိုင် မရှိသေးဘူး။ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စစ်တပ်တစ်တပ်က တစ်တပ် ပြောင်းရွှေ့နေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ အခုလောလောဆယ် ငါနေရတဲ့ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်ဟာ ငါနေဖူးသမျှ နေရာတွေထဲမှာ အိမ်နဲ့အတူဆုံး နေရာပဲ”

“ကျွန်မ နေဖူးသမျှထဲမှာလည်း အိမ်နဲ့ အတူဆုံးနေရာပဲ” ဟု ကျွန်မက သူ့စကားကို ထောက်ခံသည်။ “ကျွန်မ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်ကို ဝင်လာတဲ့ နေ့ကဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကို ပြန်လာသလို ခံစားရတယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ငါလည်းပဲ မင်းစိတ်ထဲမှာ ခံစားရသလိုပဲ ခံစား ရတယ်” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည်။

“ခြံထဲမှာ လှည့်ပတ် ပြေးလွှားပြီး ဘောလုံးကစားနေတဲ့ ချာတိတ်တွေ၊ သစ်ပင်တက်နေတဲ့ချာတိတ်တွေ မရှိတာ တစ်ခုပဲ လိုတယ်”

“ပြီးတော့ ... ခွေးလည်း လိုတယ်” ဟု ကျွန်မက လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို ဖြည့်သည်။ “ကျွန်မမှာ ခွေးတစ်ကောင်မှ မရှိတာကြာပြီ။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က အိမ်မှာ ခွေးတွေ မွေးထားတာ အများကြီးပဲ။ ကျွန်မအချစ်ဆုံး ခွေးကလေး တစ်ကောင်ရှိတယ်။ မက်တက်ဗစ်ရှိလို့ ခေါ်တယ်။ တကယ်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ခွေး။ အင်မတန် သတ္တိကောင်းတယ်။ ရယ်စရာလည်း ကောင်းတယ်”

“ခွေးတစ်ကောင်ရမယ်ဆိုရင် ယူမလား ကေး။ စကော့တီး ခွေးမျိုးပဲလေ” ဟု အိုက်က မေးသည်။

“ခွေးတစ်ကောင် ယူမလားတဲ့၊ ခွေးတစ်ကောင်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်သလိုနေမှာပေါ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရယ်”

သူက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေသည်။ “မင်းလိုချင်ရင် တစ်ကောင်တော့ရမယ်။ ငါရအောင် ရှာနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ မင်းလို တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း အလုပ် လုပ်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခွေးတစ်ကောင် လိုချင်သည်ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ အားလုံး အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြသည်။ ဘွတ်ချ်က ကျွန်မကို မေးသည်။ “မင်းနောက်ဆုံး သတင်း ကြားပြီးပလား။ တို့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့မွေးနေ့အတွက် ခွေးတစ်ကောင် လိုချင်လို့တဲ့”

“အို...ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်မက မသိယောင်ဆောင်၍ ပြန်မေးသည်။

“သူက ခွေးလိုချင်သတဲ့လား။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ခွေးတောင်မှ စကော့တီး ခွေးမျိုးကို လိုချင်တာတဲ့။ သူ့အနေနဲ့ ဒင်ဒီဒင်မောင့် အမျိုးအစား ခွေးတစ်ကောင် မွေးသင့်တယ်လို့ ငါက ပြောကြည့်တယ်။ အလွန်ကောင်းတဲ့ ခွေးမျိုး၊ အဖိုးကလည်း တန်ပါဘိသနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ သူက စကော့တီးပဲ လိုချင်သတဲ့”

“ဒါဆိုရင်တော့လဲ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သူ့အတွက် စကော့တီးပဲ ရှာ ပေးရမှာပေါ့”

ဌာနချုပ်မှ အဖွဲ့သားများသည် လန်ဒန်မြို့ပေါ်သို့ အနံ့သွား၍ စကော့တီး ခွေးလှလှတစ်ကောင်ရအောင် ကြိုးစားကြသည်။ ဘီတဲလ်နှင့် ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက်သည် ခွေးရှာသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် လိုက်သွားသည်။ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်နိုင်လောက်သည့် စကော့တီးခွေး နှစ်ကောင်တော့ တွေ့ပါသည်။ ထိုခွေး နှစ်ကောင်ကို ရွေးသည့်အခါတွင်မူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိုက်ချင်း မတူကြတော့ပါ။